



La metàfora com a procés
cognitiu.
EL FUTBOL ÉS UNA
GUERRA

Treball de fi de carrera per a la llicenciatura en
Filologia Catalana
Universitat Oberta de Catalunya
Judith Planagumà Oromí
Juny 2010

Tutor: Jaume Mateu Fontanals
Consultora: Ona Domènech Bagaria

Sumari

Tradicionalment, la metàfora ha estat estudiada pels filòlegs com una figura retòrica utilitzada sobretot en la poesia. Recentment, però, la lingüística cognitiva s'ha interessat per la metàfora. Actualment, a partir dels estudis de Lakoff i Johnson, s'ha demostrat que aquesta figura retòrica no només és una figura estilística, sinó que, a més a més, és reflex d'un procés cognitiu que impregna tot el nostre llenguatge i pensament. Els humans en la nostra vida quotidiana, constantment, conceptualitzem àrees més abstractes de la nostra experiència mitjançant dominis més concrets.

D'entrada, farem un breu recorregut sobre la història dels estudis que tracten la metàfora: partirem dels clàssics i arribarem al segle XX amb els estudis de Lakoff i Johnson. En segon lloc, explicarem la metàfora dins el marc teòric de la semàntica cognitiva. En tercer lloc, estudiarem el llenguatge bèl·lic utilitzat per parlar del futbol. Finalment, analitzarem els tres tipus de metàfores – estructurals, ontològiques i orientatives – que podem trobar en els diaris esportius, centrant-nos, però, en la metàfora estructural EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA.

L'objectiu del nostre estudi és analitzar metàfores que usem en la nostra vida quotidiana per parlar de l'esport, cenyint-nos en el futbol. Concretament, la nostra anàlisi se centrarà, dins de l'àmbit dels mitjans de comunicació, en els diaris esportius.

Aquest treball no només hauria de servir per adonar-nos de les metàfores que impregnen el món dels esports, sinó que, a més a més, hauria de servir per adonar-nos dels motius pels quals fem servir aquestes metàfores i no unes altres, uns motius que, com ens mostren els estudiosos Lakoff i Johnson, estan relacionats amb la nostra cultura i la relació que mantenim amb el món que ens envolta.

La metàfora

Índex

1	Introducció i objectius	5
2	La metàfora.....	6
2.1	Un breu repàs històric de la metàfora.....	7
2.2	La metàfora com a instrument cognitiu	8
2.3	La metàfora també és social	10
3	La metàfora com a figura de pensament: definició i sistematització.....	13
3.1	Definició de metàfora	13
3.2	Sistematització dels conceptes metafòrics.....	15
3.2.1	Metàfores orientatives	15
3.2.2	Metàfores ontològiques.....	16
3.2.3	Metàfores estructurals.....	16
4	Metàfores en el futbol: EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA.....	18
4.1	El llenguatge de la guerra en el futbol.....	18
4.2	Expressions que responen a la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA.....	22
4.2.1	Sobre els jugadors.....	22
4.2.2	Sobre els partits	25
4.2.3	Sobre l'equip	25
4.2.4	Sobre els mètodes per guanyar.....	26
4.2.5	Els tirs a porteria	28
4.2.6	Sobre el camp.....	29
4.2.7	Quan l'equip venç	30
4.3	Relacions entre la guerra i el futbol.....	30
5	Altres metàfores sobre el futbol en els mitjans de comunicació	32
5.1	Metàfores orientatives	32
5.2	Metàfores ontològiques.....	32
5.3	Una altra metàfora estructural.....	35
6	Conclusions	37
7	Bibliografia.....	39
8	Annex.....	40

1 Introducció i objectius

Aquest matí, com cada dia, m'he llevat, m'he vestit i he esmorzat. De sobte, conscient de la simplicitat de la meua vida quotidiana, m'he entristit profundament. L'he sentida immensament elemental, gairebé robotitzada. Sempre les mateixes accions. Sempre les mateixes paraules.

Tanmateix, per uns instants, he recordat la complexitat del meu cervell, la infinitud dels meus pensaments. La memòria m'ha dut a les aules de la facultat, a les interessants classes de lingüística. M'he aturat un moment i m'he adonat que la meua vida diària és una rutina. Però, el meu ésser no és una simple màquina, és un mecanisme realment complex. He intentat fer un exercici per comprendre aquesta premissa: intentar entendre tots els enunciats en el sentit literal.

Al vespre, m'he adonat que la meua existència, lluny de ser rutinària, és com una pel·lícula de ciència- ficció. A la feina, el meu cap no és humà; de fet, no és ni un ésser viu: és dur, dur com una pedra; el veí de sota m'ha donat carbasses, unes carbasses que jo no li he demanat; només li he preguntat si volia sopar amb mi; la meua parella m'ha expressat que estava boig per culpa meua; els alumnes no han vingut a classe, de fet no eren ni a la Terra, sinó que estaven a la lluna; bé, no tots, un d'ells s'ha quedat a casa perquè s'ha passat la nit fent el gat i un altre ha quedat enrotllat amb una noia.

Aquesta anècdota, una anècdota que vivim cada dia, ens mostra que la bellesa de les figures retòriques no només roman en les grans obres literàries. La nostra vida quotidiana està impregnada d'expressions figurades. La majoria dels enunciats lingüístics que emetem diàriament els humans no poden ser entesos literalment. Les persones, de manera natural, pronunciem mots que evoquen conceptes abstractes a través de l'analogia i la comparació.

Tradicionalment, se'ns ha ensenyat que les metàfores són expressions fosques, difícils, matèria de la literatura. Però, realment, les metàfores ens acompanyen diàriament. De fet, ens resultaria impossible o, almenys, francament incòmode, comunicar-nos sense usar metàfores. Heus aquí l'objectiu del nostre estudi: observar detingudament les metàfores quotidianes.

Així doncs, la finalitat d'aquest treball és, primordialment, presentar una anàlisi detallada de les metàfores que utilitzem els parlants de llengua catalana per parlar dels esports. Per dur a terme aquesta anàlisi, ens hem basat en les metàfores del futbol que hem cercat en els mitjans de comunicació que comenten els esports, concretament, els diaris esportius.

Dins dels diaris esportius hem optat pels digitals, ja que hem considerat que, a l'hora de traduir les notícies castellanes al català o a l'hora de seleccionar i ordenar la informació, el suport digital era més còmode que el paper. A més, per fer la selecció de la informació esportiva hem tingut en compte també incloure notícies de diaris esportius catalans i castellans. D'aquesta manera, hem escollit una gamma variada de diaris: *El eco de jumilla*, *Con la selección*, *Expansión*, *Avui*, *Sport*, *Punt*, *El periódico de Catalunya*, *El mundo deportivo*, *Marca*, *El País*, *Segre*, *As*, *El 9 Esportiu de Catalunya*. Les dates de les notícies abracen des de l'any 2008 fins a dates molt recents (maig de 2010). Emperò, les notícies actuals del moment en què realitzàvem l'estudi abunden en

aquest treball, atès que s'ha intentat aportar una perspectiva actual sobre els comentaris futbolístics amb la finalitat d'aconseguir un estudi amè.

Altrament, el nostre estudi es mourà en els termes de les teories tractades per la semàntica cognitiva, les quals, comencen a consolidar-se a la dècada dels anys vuitanta del segle XX. Aquestes teories es basen en el principi fonamental que el coneixement lingüístic forma part de la cognició general. Dit en altres paraules, el llenguatge no és un sistema formal modular que pugui ésser estudiat amb independència de la categorització conceptual humana, de la seva funció comunicativa o del processament cognitiu.

Concretament, basarem la nostra anàlisi en l'obra *Metaphors we live by*, de Lakoff i Johnson. L'objectiu d'aquesta obra és demostrar amb un gran ventall d'exemples que aquesta figura retòrica, no només és una figura estilística, sinó que, endemés, és reflex d'un procés cognitiu que impregna tot el nostre llenguatge i pensament. Els humans en la nostra vida quotidiana, constantment, conceptualitzem àrees més abstractes de la nostra experiència mitjançant dominis més concrets.

Podem classificar les metàfores en tres classes: primerament, les ontològiques mitjançant les quals conceptualitzem una entitat abstracta en termes d'entitat concreta i física. En segon lloc, les estructurals, les quals structuren tot un domini de conceptes poc definits en termes d'un altre ja estructurat; aquest tipus de metàfores permeten entendre un domini de l'experiència en termes d'un altre, fent una projecció dels elements constitutius del domini origen als del domini destí o objectiu. Finalment, les orientatives es basen en la orientació espacial mitjançant la qual organitzem tot un sistema de conceptes.

Principalment, demostrarem la funció cognitiva de la metàfora mitjançant l'inventari d'expressions metafòriques que responen a la metàfora estructural quotidiana EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA¹ i que trobem diàriament en diaris esportius. Però, a més a més, aportarem altres exemples de metàfores ontològiques i orientatives trobades en diaris esportius.

Finalment, el nostre estudi vol demostrar que la metàfora està fortament lligada a l'experiència que tenim els humans del món i del nostre propi cos. L'experiència corporal, quan es relaciona amb el seu entorn, és una font important per estructurar metàfores. També les accions humanes són font important de metàfores i, d'entre aquestes, la guerra és el metaforitzador principal. En la nostra cultura i societat, la vida és vista i viscuda com una batalla i és per això que la nostra parla diària és plena d'expressions bèl·liques.

2 La metàfora

La metàfora prové del mot grec *metaphora* (format per *meta* que significa 'sobre' i *pherein* que significa 'transportar'), però és un procediment designatiu molt més antic. De fet, el seu origen deu remuntar-se als orígens del llenguatge humà. Els humans, coneixedors de realitats noves, necessitaven referir-s'hi; i un dels procediments per a

¹ Seguint la terminologia usada per Lakoff, escrivim el nom de la metàfora amb majúscules.

designar noves materialitats fou la metàfora, mitjançant la qual assignaven noms coneguts a noves realitats desconegudes fins ara, amb les quals mantenien una analogia o semblança.

Així doncs, la metàfora és un procediment lingüístic econòmic, atès que permet designar nous elements sense la necessitat d'augmentar el lèxic d'una llengua. Com ens glossa Jesús Tuson (2008: 23) “n’hi ha prou d’aplicar de manera generalitzada el principi analògic o de semblança: això és (com) allò. Un principi que és la base de qualsevol metàfora, de les literàries incloses.”

2.1 Un breu repàs històric de la metàfora

La retòrica clàssica definí la metàfora com una comparació abreviada o el·líptica. Així, la metàfora, considerada com un fenomen dins de les figures que consten d’una sola paraula, era definida com un trop per similitud que consistia en un desplaçament, el qual, a través d’una substitució, aconseguia una ampliació en el sentit de les paraules.

De fet, actualment, els diccionaris, a l’hora de definir la metàfora, empen encara el terme de semblança. Veiem, per exemple, la definició que ens ofereix el *Diccionari de l’Institut d’Estudis Catalans*: “Figura retòrica que consisteix a emprar un mot que expressa literalment una cosa per a expressar-ne una altra que té una certa semblança amb aquella”. El *Gran Diccionari de la llengua catalana* empra també el terme semblança: “Figura de dicció que hom fa quan empra un mot que expressa literalment una cosa per a manifestar-ne una altra que tingui una certa semblança amb aquella”.

Dins la tradició clàssica, Aristòtil fou el filòsof que més interès va dedicar a la metàfora. En la seva obra *Poètica*, ens defineix la metàfora com “l’aplicació a una cosa d’un nom que pertany a una altra, aplicació que es fa o del gènere a l’espècie, o de l’espècie al gènere, o a base de l’analogia” (Aristòtil 1926: 28).

Endemés, trobem altres autors clàssics, continuadors d’Aristòtil, que teoritzen sobre la metàfora, però sense allunyar-se dels termes generals plantejats per aquest. Així, per exemple, Ciceró defineix la metàfora com el resultat d’operacions lògiques que, a més a més, tenen un efecte estètic; segonament, Horaci posa en relleu la capacitat de la metàfora per fer presents relacions de similitud i harmonia entre les coses; en tercer lloc, Longino admet que la metàfora, si és utilitzada amb discreció i encertadament, aporta al discurs harmonia i adequació; finalment, Quintilià subratlla la idea de transferència del significat d’un nom a un altre.

Després d’aquests clàssics, el fons cognitiu que Aristòtil atorgà a la metàfora s’anirà perdent i aquesta serà considerada simplement com una figura del llenguatge, ornamental i subordinada. D’aquesta manera, com exposa Diego Parente (2001: 1) “la metàfora, se suponia platònicament, no jugava un paper important en la activitat cognoscitiva humana. En la mesura en que las figuras eran reemplazables por enunciados literales sin pérdida de significado, se consideraba que su presencia no era imprescindible”.

Durant el segle XVII, l’empirisme i el racionalisme promouen una depuració de l’ús de les figures en el llenguatge. Els filòsofs Locke i Hobbes consideren la metàfora com un

recurs que ofusca l'enteniment i, per consegüent, recomanen que aquestes figures siguin reemplaçades per paràfrasis literals amb idèntic significat. D'aquesta manera, la metàfora és considerada un recurs ornamental que cal evitar amb la finalitat de no enfosquir la forma lògica del pensament.

Contràriament a aquesta visió racionalista, apareixen corrents que destaquen els aspectes imaginatius i creatius de la metàfora. El romanticisme, per exemple, considera que en la metàfora es condensen l'activitat de la imaginació, la qual pren contacte amb la realitat mitjançant la fantasia i la creació. Per tant, la metàfora no dificulta la lògica del discurs, sinó que el seu ús ens aporta nous significats. La importància d'aquests plantejaments rau en la funció cognitiva que atorguen a la metàfora, la qual ens ajuda a comprendre nous conceptes que no poden ser adquirits només amb la raó.

Més endavant, Nietzsche reivindica la retòrica i les figures del llenguatge (entre les quals es troba la metàfora) enfront de la científicitat positivista; i proposa la retòrica com el paradigma epistemològic per comprendre la funció del llenguatge en l'estructuració de la realitat. Així, la metàfora serà una manera de conèixer i interpretar la realitat, atès que l'home, mitjançant la metàfora, estructura el món: "El hombre como medida de todas las cosas es también la idea de la ciencia. Toda ley natural es en última instancia una suma de relaciones antropomórficas" (Nietzsche 2000: 223).

Durant el segle XX, les concepcions modernes atorguen a la metàfora una centralitat cognitiva. Destaquem un estudi de Michael Reddy publicat l'any 1970 i titulat *The Conduit Metaphor*. Reddy parteix de la tesi que la llengua anglesa és plena de metàfores; de fet, quotidianament, els parlants en fem servir tantes que ni tan sols en som conscients. D'aquesta manera, s'allunya de la idea tradicional que la metàfora és simplement una figura estilística ornamental i supèrflua.

Situats en aquest punt, arribem als estudis de George Lakoff i Mark Johnson, els quals partint dels estudis duts a terme per Reddy, es proposen sistematitzar i analitzar els esquemes metafòrics subjacents al pensament quotidià. En la seva obra *Metaphors We Live By* (Lakoff i Johnson 1980: 40), publicada l'any 1980, argumenten com la metàfora, a part d'ésser una figura retòrica, és un instrument cognitiu, mitjançant el qual estructurarem la manera en què percebem, pensem i, en última instància, actuem.

2.2 La metàfora com a instrument cognitiu

Tradicionalment, la retòrica ha considerat la metàfora una qüestió del llenguatge extraordinari que consistia en un desplaçament que, a través d'una substitució, aconseguia una ampliació en el sentit de les paraules. Així, la metàfora ha estat considerada com un recurs poètic i, per consegüent, el seu estudi s'ha centrat en el llenguatge en si i no en el pensament.

Durant el segle XX, el cognitivisme fa una crítica de la teoria substitutiva de la metàfora: d'una banda, no té en compte molts casos en què no existeix una paraula específica que en substitueixi una altra i, de l'altra, la metàfora no substitueix un terme per un altre, sinó que superposa dos termes. Així, la teoria cognitiva parlarà de la superposició de dos dominis, anomenats també camp semàntics, ja que són com dues imatges que es projecten l'una sobre de l'altra.

A més a més, la lingüística cognitiva ha demostrat que la metàfora impregna la nostra vida quotidiana, no només el llenguatge, sinó també el pensament i l'acció. El nostre sistema conceptual ordinari, mitjançant el qual pensem i actuem, és de naturalesa metafòrica. Tanmateix, els ésser humans no som conscients del nostre sistema conceptual. Senzillament, pensem i actuem en el nostre dia a dia de manera automàtica.

De totes maneres, si observem detingudament el llenguatge, podem adornar-nos que la comunicació es basa en el mateix sistema conceptual que utilitzem per pensar i actuar. I, alhora, aquesta observació ens demostra que la major part del nostre sistema conceptual ordinari és de naturalesa metafòrica. Com ens exposa Jesús Tuson (2008: 7-8), “hem sentit a dir que les metàfores eren matèria literària, expressions fosques, d'interpretació difícil. Ben al contrari: les metàfores són el nostre pa de cada dia. I sense les metàfores no podríem ni arribar a dir la meitat de les coses que diem, que volem expressar, que necessitem fer fora. Traguem-nos-ho del cap, les metàfores literàries (una glòria) no són res més que interpretacions noves, sovint agosarades, tal vegada misterioses, fetes sobre el patró d'un esquema constructiu ben vell que forma part indissociable de nosaltres mateixos. Perquè les metàfores són substància natural de la nostra dotació conceptual i lingüística”.

Realment, els parlants, tot i que no les percebem, estem envoltats d'expressions metafòriques. Ens resultaria del tot impossible discutir o conversar sobre els esports sense fer cap referència a la guerra, atès que la majoria de coses que fem al discutir o al jugar a futbol estan estructurades pel concepte de la guerra. Malgrat que quan discutim o juguem a futbol no s'esdevé una batalla física, es duu a terme una batalla verbal (verbal i conceptual també: en la nostra cultura les discussions o el futbol són visualitzats i viscuts com una guerra) i l'estructura d'una discussió ho reflecteix. Perquè les metàfores EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA o UNA DISCUSSIÓ ÉS UNA GUERRA són quelcom del que vivim en la nostra cultura, estructuren les accions que duem a terme quan discutim o juguem al futbol. Podem trobar una gran varietat d'expressions metafòriques en les quals la guerra és el metaforitzador principal:

- Has de *defensar* els teus arguments.
- *Va atacar* els punts dèbils del meu argument.
- El Barça *va conquerir* Europa l'any passat.
- L'equip *rival* ens *va vèncer* per culpa d'una mala *defensa*.
- Els *davanters* ataquen.

Com glossen Lakoff i Johnson (1980: 41), imaginem-nos una cultura en la qual les discussions no siguin viscudes en termes bèl·lics, en les quals ningú no perdi ni guanyi, on no existeixi el sentit de guanyar o defensar, on, per exemple, la discussió sigui vista com una dansa; “en esta cultura, la gente consideraría las discusiones de una manera diferente, las experimentaría de una manera distinta, las llevaría a cabo de otro modo y hablaría de ellas de otra manera. Pero *nosotros* seguramente no consideraríamos que estaban discutiendo en absoluto, pensaríamos que hacían algo distinto simplemente. Incluso parecería extraño llamar «discutir» a su actividad”.

En altres paraules, resultaria difícil parlar sobre el futbol sense referir-se a aquest esport en termes de guerra, atès que la metàfora no rau simplement en el llenguatge. La metàfora està en el nostre concepte del futbol. Parlem del futbol d'una manera

determinada perquè el concebem d'aquesta mateixa manera. Qualsevol esport s'associa a la guerra, a l'esperit bèl·lic, a l'enfrontament. Com expressa Jesús Tuson (2008: 17-18), els homes som la consciència del món que ens envolta, però, alhora, som una espècie ben primitiva “i tenim la urgència d'associar tot el que ens envolta, i que ens inquieta, a pautes familiars. Hem de reduir allò estrany a això conegut, a això nostre [...]. Vivim en la necessitat de fer nostre tot allò que ens resulta aliè. Si més no, hem de convertir en domèstic el que és foraster. I, en una altra direcció, estem obligats a fer fàcil allò difícil”.

La funció de la metàfora és conceptualitzar una àrea abstracta de l'experiència en termes d'un domini més concret. Així, per expressar els conceptes metafòrics usem els termes següents: d'una banda, el domini X, el qual és el domini meta; de l'altra, el domini Y, que és el domini origen. El domini X abraça les experiències poc conegudes i el domini Y comprèn les experiències més conegudes. Per exemple, la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA, conceptualitza el futbol en termes de la guerra. Així, el futbol seria el domini X i la guerra, el domini Y.

Altrament, a través de la metàfora podem reproduir olors, sabors, textures, capacitats mentals o psicològiques a realitats que no les posseeixen. A més, com ha observat Fajardo (2006: 47-55), gràcies a la metàfora, podem augmentar el lèxic d'una llengua a través del préstec de paraules d'ús exclusiu d'una àrea determinada a una altra. Com a exemple, Fajardo aporta les paraules “lleï” o “causa”, les quals deixen de ser d'ús exclusiu de les ciències exactes i són també termes que pertanyen a les ciències socials. Un altre exemple seria el lèxic bèl·lic del futbol: tir a porteria, defensa, remat, atac, camp contrari, contraatac, davanter, etc.

En fi, la metàfora no només és matèria de la lingüística, sinó que és una manera d'expressar la concepció que tenim els humans del món que ens envolta. En aquest sentit, la metàfora és un recurs que utilitza el parlant amb la finalitat de referir-se al món i d'establir connexions entre les diverses realitats que el conformen. Així, a través de la metàfora podem profunditzar sobre el coneixement que tenim els humans del món. Perquè, a través de la metàfora, construïm nous conceptes a partir de conceptes que ja existien. Dit en altres paraules, a través de la metàfora construïm el que és desconegut a partir del que és conegut.

2.3 La metàfora també és social

Les concepcions modernes, allunyades de la conceptualització aristotèlica, han definit la metàfora com a social. Com ens exposa Lizcaíno (1998: 30), “la lògica a que obedeixen les metàforas –y, por lo tanto, la de los conceptos científicos que ellas animan– es una lògica social.” Els estudis clàssics ens definien la metàfora només en termes lingüístics. Tanmateix, la metàfora és també un recurs que ens manifesta l'entorn en què és creada: el context situacional i l'experiència de l'emissor.

Aquest emissor, anomenat per Lizcaíno “sujeto metaforizante”, no és un subjecte etern i universal, sinó que és un subjecte social, un subjecte concret que es dirigeix a un receptor concret en un moment determinat, en una situació concreta. Aquest subjecte, immers en una societat concreta amb una determinada cultura i uns determinats

interessos socials, és el responsable de la tria d'unes metàfores i el refús d'unes altres per tal de construir uns conceptes i articular el seu discurs.

Així doncs, no totes les cultures structuren el món de la mateixa manera, atès que, en el procés de construcció del significat, la llengua, la cultura i el pensament es relacionen. La semàntica cognitiva ens mostra com els conceptes es defineixen en relació amb els coneixements: el significat està estretament lligat a l'home pensant i a la manera en què es relaciona amb el seu entorn. Trobem gran quantitat de treballs i estudis sobre lingüística cognitiva com, per exemple, el llibre de Lakoff titulat *Women, fire, and dangerous things. What categories reveal about the mind.*² Cal destacar també els treballs de Zoltan Kövecses - *Language, Mind, and Culture. A Practical Introduction* (2006, Oxford University Press), *Metaphor in Culture* (2005, Cambridge University Press), *Metaphor. A Practical Introduction* (2002, Oxford University Press), *Metaphor and Emotion* (2000, Cambridge University Press)- que versen sobre la conceptualització de les emocions, les variacions intraculturals de les metàfores i la relació entre el llenguatge, la ment i la cultura des d'una perspectiva lingüística cognitiva.

Com a mostra que la metàfora és social, Moyano (2005) presenta dues cultures diferents – la xinesa i la catalana–, les quals conceben l'amor d'una manera diferent i, conseqüentment, construeixen el significat també de manera diferent. Perquè, com hem anotat anteriorment, el significat està lligat a l'organisme que pensa, a la manera com aquest ésser pensant entra en relació amb el món que l'envolta.

És per això que a l'estudi de Moyano trobem dos sistemes metafòrics diferents per parlar sobre l'amor. Com a exemple n'explicarem un de força representatiu: la metàfora L'AMOR ÉS UN ÒRGAN VITAL és expressat de dues maneres distintes en llengua xinesa i en llengua catalana. En xinès es diu l'expressió <<Ets el meu cor i el meu fetge>>; contràriament, en català l'amor només s'associa al cor (perquè el cor batega amb força quan ens acostem a algú).

L'expressió <<Ets el meu cor i el meu fetge>> només pot ser compresa a partir del coneixement de la cultura xinesa, concretament, a partir de la teoria del *Yin-Yang*. L'home no pot viure sense el cor ni sense el fetge. El fetge i el cor formen part del *Yin*, associat amb allò femení. Així, l'home té en el seu *Yang* els òrgans que fan parella amb el *Yin*. Per tant, l'home i la dona es necessiten per tal que hi hagi una harmonia perfecta, de la mateixa manera que els òrgans es necessiten.

Altrament, exposarem una tipologia de les metàfores, la qual ens permetrà posar de manifest la lògica social que s'amaga darrere de les metàfores. Lizcaíno classifica les metàfores en dos grups: d'una banda, les *metàfores vives*, les quals, com que no amaguen la analogia que les conforma, mantenen viva la ficció; i, de l'altra, les *metàfores zombies*, les quals impulsen el moment poètic o creatiu.

A diferència de les metàfores vives, davant de les quals el lector és conscient que es troba davant d'una metàfora, les metàfores mortes no són percebudes pròpiament com a metàfores, sinó que són vistes com a conceptes ben definits. Les metàfores mortes foren

² Lakoff (1987). *Women, fire, and dangerous things. What categories reveal about the mind*. Chicago University Press)

vives en un moment determinat; emperò, l'indefugible pas del temps les anà desgastant i, finalment, han passat a formar part del lèxic de la llengua comuna.

Majoritàriament, el nostre estudi versarà sobre les metàfores mortes. Concretament, sobre les metàfores mortes que utilitzem en la nostra vida quotidiana. Una mostra d'aquestes metàfores seria LES TEORIES SÓN EDIFICIS (trobem les següents expressions metafòriques que responen a aquesta metàfora: *quina és la l'experiència base de la teva teoria; la teva teoria no s'aguanta gaire; aquest argument és molt poc sòlid; hem de construir un argument més fort; farem veure que aquesta teoria no té fonaments; no sé quina és la forma del seu argument; la teoria romandrà intacta segons quina sigui la força dels arguments*). Es tracta d'una metàfora estructural que estructura tot un domini de conceptes poc definits en termes d'un altre ja estructurat. Aquest tipus de metàfores permeten entendre un domini de l'experiència en termes d'un altre, fent una projecció dels elements constitutius del domini origen als del domini destí o objectiu. Des del tipus d'experiència directa, sorgeixen conceptes que usem en altres àmbits més difosos i abstractes.

Així, a partir de la nostra experiència directa coneixem un edifici que és una entitat concreta estructurada, a partir de la qual fem una projecció dels seus elements constitutius cap als del domini destí: les idees. Un edifici és una entitat de la nostra experiència; és compost, d'una banda, d'una base, uns pilars i us fonaments que li donen una solidesa i, de l'altra, d'una forma que el fa més bonic i decoratiu, més lleig o funcional, etc.

Per concloure aquest apartat, subratllarem el títol que l'encapçala, tot argumentant-lo i, ensems, exemplificant-lo: la metàfora és social. Com hem afirmat unes línies més amunt, les diverses cultures structuren el món de manera diferent, ja que, en el procés de construcció del significat, la llengua, la cultura i el pensament es relacionen.

És per això que una metàfora com EL TEMPS SÓN DINERS la trobem actualment en la nostra llengua i no la trobem en una altra època i en altres cultures. Perquè el temps en la nostra cultura és una mercaderia valuosa, ja que és un recurs limitat per aconseguir els nostres objectius. Dins la cultura occidental, la feina es quantifica per temps i, actualment, es paga a la gent abans de l'hora, la setmana o de l'any. La nostra cultura equipara temps i diners en molts aspectes: els sous són per hores, els interessos dels préstecs van en funció del temps, les hipoteques són més cares o barates en funció del temps a pagar-les. Aquestes pràctiques són noves en la nostra història i han sorgit en societats modernes i industrialitzades, les quals structuren les nostres activitats diàries bàsiques d'una manera molt profunda.

Podem establir relacions analògiques entre les parts més rellevants de cada domini, si ens fixem en la funció bàsica dels diners i, per analogia, traslladem aquesta informació al domini destí. Així, els diners tenen molt de valor, ja que limiten el nostre espai material; per analogia, el temps té molt de valor, ja que limita el nostre espai vital.

Aquestes metàfores ens ajuden a organitzar la realitat viscuda, a entendre les nostres experiències en termes d'objectes i substàncies. Amb aquestes metàfores separem unitats de la nostra experiència interna (el temps) i les manipulem com si fossin coses físiques (els diners): el temps, de la mateixa manera que els diners, també es perd; i, quan el propietari el perd, es lamenta, a causa del valor que els humans li afegim (*em va*

fer perdre el temps); és aconsellable estalviar el temps, atès que, com els diners, té un valor incalculable (*si em fas cas, t'estalviaràs moltes hores de feina*); el temps, com els diners, és aconsellable invertir-lo en coses que ens aportin beneficis o que ens agradin més que d'altres (*he invertit molt de temps en això, guarda't uns quants minuts per a la pregària, no aprofites prou el teu temps lliure*); deixem temps o diners a aquelles persones que pensem que s'ho mereixen, atès que els humans som conscients que són molt valuosos (*no tinc prou temps per a dedicar-te'l, val la pena passar-hi molta estona amb ell?*); i, pel seu gran valor, quan algú ens regala temps o diners, ens sentim francament agraïts (*gràcies pel teu temps*); finalment, els humans necessitem saber constantment el temps o diners que tenim i és per això que solem mesurar-lo quantitativament (*et sobra o et falta molt de temps?*).

També és interessant la metàfora UNA DISCUSSIÓ ÉS UNA GUERRA que ens aporten Lakoff i Johnson (1980: 40) amb la finalitat de demostrar, d'una banda, que el nostre sistema conceptual és de naturalesa metafòrica i, de l'altra, que en la nostra cultura el concepte discutir està estructurat en termes bèl·lics. Les expressions següents responen a la metàfora UNA DISCUSSIÓ ÉS UNA GUERRA:

- *El va vèncer en la discussió.*
- *Va defensar el seus arguments.*
- *T'escoltem, dispara.*
- *Es va defensar amb arguments sòlids.*
- *Va atacar hàbilment amb una bona argumentació.*

Aquestes expressions ens demostren que no només parlem en termes bèl·lics, sinó que, a més a més, com a la guerra, podem guanyar o perdre quan discutim. La persona amb la qual discutim la visualitzem com un contrincant. Ataquem els seus arguments, defensem els nostres. Guanyem terreny. Així, moltes de les coses que fem són estructurades en termes bèl·lics. No hi ha una batalla real, física; emperò sí que existeix una batalla verbal.

Tanmateix, no hem d'entendre una discussió com una classe de guerra. Simplement, hem de comprendre com una discussió s'estructura, es pensa en ella, es descriu i, a més a més, es duu a terme en termes bèl·lics. Perquè en paraules de Lakoff i Johnson (1980: 42) "la metàfora no està merament en las palabras que usamos –está en nuestro concepto mismo de discusión. El lenguaje de la discusión no es poético, imaginativo o retórico; es literal. Hablamos de las discusiones de esa manera porque las concebimos de esa manera –y actuamos según la forma en que concebimos las cosas".

3 La metàfora com a figura de pensament: definició i sistematització

3.1 Definició de metàfora

La semàntica cognitiva ens defineix la metàfora com un procediment que permet conceptualitzar dominis de l'experiència abstracta en termes d'altres més concrets i familiars.

Així, els humans, a través de la metàfora, fem fàcil el que ens resulta difícil i, per consegüent, parlem de les nocions boiroses en termes ben concrets. Els territoris més coneguts per l'ésser humà eren les parts del cos i els animals. És per això, que les llengües són plenes de referències animals: treballem com *animals*, anem *gats* quan bevem, quan fem el gandul som *gossos*, som *rucs* o *ases* si no entenem les coses, etc. Però, com ha observat Tuson (2008: 60), ens ajuden “els animals familiars o quotidians. És per això que, en aquesta llengua i cultura, no tenim dites o expressions populars en què surtin cocodrils, cangurs o goril·les: no són amics i coneguts i no hi sabríem trobar les semblances obligades per fer creïbles les metàfores oportunes”.

Johnson ens demostra la corporització en el pensament amb el terme *embodiment*. Segons aquest autor, els conceptes que pensem vénen determinats per la xarxa neuronal dels nostre cervell. Així, els humans concebem la ment a imatge del nostre cos: a través del nostre cos ens relacionem amb el nostre entorn mitjançant la manipulació d'objectes, mitjançant la percepció visual, de l'espai i del moviment.

En l'obra *The body in the mind: The bodily basis of meaning, imagination, and reason*, Johnson (1987) ens demostra l'existència d'unes estructures abstractes, anomenades *esquemes d'imatge (image schemata)*, que són estructures complexes conformades per un conjunt de propietats que mostren una pauta repetida i que organitzen la nostra experiència i la nostra comprensió del món circumdant. Així doncs, un esquema d'imatge és una representació esquemàtica de les experiències recurrents per a l'home.

Com a mostra d'aquestes experiències, Lakoff i Johnson (1980: 68) ens exposen l'experiència que tenim els humans separats a través de la pell físicament de la resta del món. És per això que experimentem el món com quelcom fora de nosaltres mateixos. Així, els éssers humans som concebuts com un recipient, amb una superfície limitada i una orientació de dins cap enfora i, per tant, projectem la nostra pròpia orientació dins - fora sobre els altres objectes físics que estan limitats per superfícies.

Aquesta experiència s'ha concretat en l'anomenat esquema del contenidor o recipient: els nostres cossos són concebuts com a recipients, dels quals entren algunes substàncies com, per exemple, el menjar i la beguda, i en surten d'altres com la sang o la saliva. D'altra banda, l'experiència quotidiana ens mostra com entrem i sortim dels diversos llocs i com introduïm i traiem objectes de diferents recipients.

Per consegüent, moltes de les metàfores es basen en l'esquema del contenidor. Heus aquí algun exemple proporcionat per Lakoff i Johnson (1980: 69):

ELS ULLS SÓN RECIPIENTS D'EMOCIONS. A partir d'aquesta metàfora, trobem les expressions següents:

- *Veig la por en els teus ulls*
- *Els teus ulls són plens de ràbia*
- *Hi ha passió en els teus ulls*
- *Els teus ulls mostren compassió*

LA VIDA ÉS UN RECIPIENT, a partir de la qual, trobem:

- *He tingut una vida plena*

- *La meua vida és buida*
- *La seva vida és plena d'activitat*

ELS ESTATS FÍSICS I EMOCIONALS SÓN ENTITATS DINS D'UNA PERSONA:

- *No podia contenir la seva alegria*
- *Les seves pors tornen*
- *Haig de treure'm de sobre aquesta depressió*

En fi, a través de la semàntica cognitiva compremem la metàfora com un procediment que permet conceptualitzar dominis de l'experiència abstracta en termes d'altres de més concrets i familiars. Johnson ens demostra com els humans concebem la ment a imatge del nostre cos. D'aquesta manera, trobem l'existència d'unes estructures abstractes, anomenades *esquemes d'imatge*, les quals es fonamenten en la nostra experiència amb el món i amb el nostre cos. Aquests esquemes són la base de moltes de les metàfores.

3.2 Sistematització dels conceptes metafòrics

Els homes sistematitzem el món mitjançant les metàfores amb la finalitat de comprendre la realitat circumdant. L'any 1980, Lakoff i Johnson ens aporten una sistematització de les metàfores a l'obra *Metaphors we Live By*, la qual ens proposem explicitar a continuació.³

3.2.1 Metàfores orientatives

Les metàfores orientatives organitzen un sistema global de conceptes en relació amb un altre. Majoritàriament, aquestes metàfores donen a un concepte una orientació espacial: a dalt, a baix; dins, fora; davant, darrere; centre, perifèria. Així, per exemple, la metàfora FELIÇ ÉS A DALT, TRIST ÉS A BAIX es basa en l'orientació espacial mitjançant la qual organitzem tot un sistema de conceptes: si espacialment som a dalt, estem feliços (*avui em sento alt de moral, les teves paraules em van aixecar la moral, saltava d'alegria aquell dia*) i si, contràriament, som a baix, estem infeliços (*avui em sento baix de moral, estava enfonsat en la misèria, vaig caure en una depressió*).

Aquestes metàfores emergeixen de la percepció directa de la nostra experiència sensorial i motriu. Les metàfores LA FELICITAT ÉS A DALT, LA TRISTESA ÉS A BAIX; ALLÒ CONSCIENT ÉS A DALT, ALLÒ INCONSCIENT ÉS A BAIX; SALUT I VIDA SÓN A DALT són definides amb l'esquema d'imatge de verticalitat. Essencialment, l'esquema de verticalitat l'experimentem a través del nostre propi cos, en equilibri en un medi gravitacional.

Cal remarcar, però, que aquestes orientacions metafòriques no són arbitràries, sinó que tenen una base en la nostra experiència física i cultural. Així, si pensem detingudament en la metàfora LA FELICITAT ÉS A DALT, LA TRISTESA ÉS A BAIX, podem

³ Aquesta classificació es duagué a terme a l'obra publicada l'any 1980 i titulada *Metaphors We live By*. Però, gairebé vint anys després, els mateixos autors van publicar *Philosophy in the flesh* (1999), en el qual reflexionen sobre com ha evolucionat l'estudi de les metàfores conceptuals i arriben a la conclusió que la triple distinció entre metàfores ontològiques, estructurals i orientacionals no és vàlida. A més a més, hem de considerar també *L'afterword* afegit de l'edició de 2003 de *Metaphors We live By*, on els autors comenten els motius bàsics que els van dur a abandonar la triple classificació.

adornar-nos que aquesta figura amaga una base física: quan estem tristos ens inclinem cap a baix i, contràriament, quan estem contents i eufòrics, el nostre cos es troba recte, rígid.

Si agafem un altre exemple, LA SALUT I LA VIDA SÓN A DALT I LA MALALTIA I LA MORT A BAIX, la base física que la conforma és que quan estem malalts jaiem estirats, així com els morts romanen estirats.

Hem mostrat dos exemples de metàfores que amagaven una base física. Però, com hem comentat unes línies més amunt, les metàfores també tenen una base cultural (per exemple, hi ha cultures que el futur el tenen darrere seu i d'altres que el tenen davant seu). Vegem un exemple de metàfora orientativa que tingui una base cultural:

LA RACIONALITAT ÉS A DALT I LES EMOCIONS, A BAIX: en la nostra cultura, l'home és col·locat per sobre dels altres éssers vius per la seva capacitat racional que el diferencia de la resta d'éssers vius.

3.2.2 Metàfores ontològiques

Aquestes metàfores es basen en el fet d'entendre les nostres experiències en termes d'objectes i substàncies. Així, mitjançant les metàfores ontològiques, som capaços de conceptualitzar una entitat abstracta en terme d'entitat concreta i física.

Aquestes metàfores ens ajuden a organitzar la realitat viscuda, a entendre les nostres experiències en termes d'objectes i substàncies. Amb aquestes metàfores separemunitats de la nostra experiència interna (la ment) i les manipulem com si fossin coses físiques (una màquina): la ment, de la mateixa manera que les màquines, pot funcionar o no funcionar i, quan funciona, pot ser més o menys eficaç, pot estar o no operativa, és pot perdre alguna peça, pot quedar-li energia o, contràriament, fer-li falta alguna font energètica per què funcioni. D'aquí – de la metàfora LA MENT ÉS UNA MÀQUINA–sorgeixen les expressions següents: *el meu cervell avui no funciona, estic oxidada, noia posa't les piles que ens queda molta feina.*

Teòricament, els homes tenim control de les màquines, però, de la mateixa manera que ens passa amb la ment, sovint perdem aquest control: per això, hem sentit a dir la frase *em va fer enfadar tant que vaig perdre el control.*

Aquestes metàfores impregnen el nostre pensament i semblen descripcions directes de les coses i és per això que no són vistes com a metàfores. Així, la metàfora LA MENT ÉS UNA MÀQUINA forma part del model que la nostra cultura té de la ment. En paraules de Lakoff i Johnson (1980: 39) “se trata del modelo en términos del que la mayoría de nosotros pensamos y actuamos”.

3.2.3 Metàfores estructurals

Les metàfores estructurals són les metàfores en les quals uns conceptes estan estructurats en termes d'uns altres. Aquest tipus de metàfora estructura tot un domini de conceptes poc definits en termes d'un altre ja estructurat i, d'aquesta manera, permeten entendre un domini de l'experiència en termes d'un altre, fent una projecció dels elements constitutius del domini origen als del domini destí o objectiu. Des del tipus

d'experiència directa, sorgeixen conceptes que usem en altres àmbits de l'experiència més difosos i abstractes.

Una cosa concreta i coneguda per l'experiència directa humana seria, per exemple, un edifici. L'home, a partir de l'edifici, una entitat concreta estructurada, fa una projecció dels seus elements constitutius cap als del domini destí: les idees. Un edifici és una entitat de la nostra experiència; és compost, d'una banda, d'una base, uns pilars i uns fonaments que li donen una solidesa i, de l'altra, d'una forma que el fa més bonic i decoratiu, més lleig o funcional, etc.

Per tal de copsar una àrea abstracta com són les teories, els humans creem una mena d'al·legoria entre les teories i els edificis. Així, a partir de la metàfora LES TEORIES SÓN EDIFICIS, trobem les següents expressions en llengua catalana: *quina és la base de la teva teoria?, la teva teoria no s'aguanta gaire, aquest argument és molt poc sòlid, hem de construir un argument més fort, farem veure que aquesta teoria no té fonaments, no sé quina és la forma del seu argument, la teoria romandrà intacta segons quina sigui la força dels arguments.*

Aquestes expressions creen una mena d'al·legoria entre les teories i els edificis. Podem esquematitzar aquestes relacions entre el domini d'origen (domini font) i el domini de destí (domini meta):

Les teories són edificis

Domini font: edificis

Base
Pilars
Solidesa
Fonaments
Forma

Domini meta: teories

Ideologia/ part fonamental
Arguments
Bona argumentació, discurs ben estructurat
Arguments
Cohesió, bona expressió.

Finalment, abans d'iniciar la part pràctica del nostre treball, que comença en l'apartat següent, voldríem fer una breu síntesi de l'estudi realitzat fins ara: d'entrada, hem iniciat una breu història de la metàfora fins arribar al segle XX, quan la lingüística cognitiva ens mostra com la metàfora impregna la nostra vida quotidiana, no només el llenguatge, sinó també el pensament i l'acció. Així, la lingüística cognitiva ens mostra la metàfora com un procés cognitiu destinat a conceptualitzar una àrea abstracta de l'experiència en termes d'un domini més concret.

Segonament, hem demostrat que la metàfora no només és matèria de la lingüística, sinó que és una manera d'expressar la concepció que tenim els humans del món que ens envolta. L'home, mitjançant la metàfora, profunditza sobre el coneixement que té del món; és per això que concepcions modernes ens defineixen la metàfora com a social.

En tercer lloc, hem definit i sistematitzat la metàfora com a figura de pensament. Així, segons la classificació que ens aporten Lakoff i Johnson, les metàfores presenten tres tipus de sistemes metafòrics clarament definits: metàfores orientatives, les quals organitzen un sistema global de conceptes en relació amb d'altres, la majoria dels quals té a veure amb l'orientació espacial; les ontològiques, que serveixen per referir-se, agrupar i identificar les nostres experiències; i, finalment, les estructurals, mitjançant les

quals utilitzem un concepte molt estructurat i clarament definit per estructurar-ne un altre de menys definit.

4 Metàfores en el futbol: EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA

Segons la classificació de les metàfores en orientatives, estructurals i ontològiques, la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA és una metàfora estructural, fonamentada en correlacions sistemàtiques de la nostra experiència. Concretament, aquesta metàfora ens permet conceptualitzar el futbol en termes d'una cosa coneguda i compresa per l'home des dels seus inicis a la Terra: la lluita física, la guerra o el combat.

De fet, com observa encertadament Jesús Tuson, “entre les accions humanes que ens donen matèria metafòrica és la guerra el metaforitzador principal” (2008: 52). Tuson analitza com la nostra parla és plena d'expressions bèl·liques. Vegem-ne alguns exemples que ens exposa l'autor: “*afusellem* els altres amb les nostres respostes *feridores* i acabem per desarmar-los i per *vèncer-los*; ens *atrinxerem* en les nostres decisions; hi ha qui *conquereix* la vicepresidència d'una empresa *empaitant* els competidors; [...] les associacions de veïns *s'han mobilitzat* davant la precarietat dels serveis socials als barris... I parlem sovint de *bàndols*, *planes majors*, *sabotatges*, *setges*, *treves* i *victòries*” (Tuson 2008: 53).

La guerra, metaforitzador principal de les accions humanes, serà analitzada en el nostre estudi, centrant-nos, però, en el futbol. Així doncs, observarem la guerra ocorreguda en l'esport més seguit i estimat per la nostra societat: el futbol. D'entrada, a l'apartat 4.1, analitzarem el llenguatge de la guerra que podem trobar en els diaris esportius; en segon lloc, a l'apartat 4.2, veurem expressions que responen a la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA, que hem extret dels diaris esportius; finalment, a l'apartat 4.3, analitzarem les relacions entre la guerra (domini font o d'origen) i el futbol (domini meta o de destí).

4.1 El llenguatge de la guerra en el futbol

La premsa, i també els mateixos protagonistes del joc, freqüentment, fan ús de conceptes que pertanyen al camp semàntic bèl·lic quan parlen, critiquen o analitzen el futbol. Els jugadors, com els guerrers, surten al camp ocupant diverses posicions: uns són atacants, d'altres defensors; cada equip té un capità. Els jugadors, amb valentia, defensen la seva samarreta i, durant la batalla, ataquen, defensen, contraataquen, intimiden, rematen, etc.

Si observem qualsevol notícia de diari, i no cal buscar minuciosament, ens adonarem de tota la retòrica èpica que rau al voltant del futbol. Així, si llegim qualsevol notícia actual, per exemple, la notícia del dia 17 de març de 2010 del diari digital *esportiu.cat* podem comprovar l'ús de lèxic bèl·lic:

“Amb Henry com a titular, el Barça ha començat *mossegant* des del primer moment. I quan portaven jugats 13 minuts, ja ha fet l'1-0. Messi s'ha colat entremig dels *rivals* i amb una *canonada imparable*, ha posat el Barça per davant [...] Bojan ha arrodonit el resultat amb un gol de *davanter* centre decisiu. Només entrar al *terreny de joc*, i en la primera pilota que tocava, el de Linyola *ha superat Lehman per baix*, posant el punt i final a una *victòria* molt contundent, que deixa el Barça una mica més a prop de la final del Bernabéu”.⁴

La mateixa notícia al diari digital *punt.cat* és relatada també amb un lèxic bèl·lic:

“El Barça [...] es va mostrar com l'equip que *atropellava els rivals* en l'edició passada de la lliga de campions.[...] El tècnic [...] tenia clar que calia jugar com ho havia fet l'equip en la segona part contra el València, així que *va sorprendre en l'alineació* i va decidir apostar pels mateixos jugadors que van *disputar* aquell segon temps, amb l'únic canvi obligat de Touré Yaya pel *lesionat* Xavi. [...] Possiblement, el tècnic també va veure contra el València que Messi, que ahir va tornar a jugar amb *llibertat de moviments*, però *pressionant* com qui més, juga millor quan té al davant un *atacant* que *es mou per tot l'atac*, no deixa de fer diagonals i obre espais per a la resta de companys, que quan té al davant una referència com Ibrahimovic, molt més estàtic en els partits que ha *disputat* des que va començar aquest 2010”.⁵

Per adonar-nos del bel·licisme que rau en els comentaris sobre el futbol, només cal observar el contingut dels himnes, uns cants que conviden els jugadors i a tots els seus seguidors a la lluita i, sobretot, a la victòria de l'equip:

“Jugadors, seguidors, tots units fem força, són molts anys plens d'afanys, són molts gols que hem cridat, i s'ha demostrat, s'ha demostrat que mai ningú no ens podrà tòrcer. Blau grana al vent, un crít valent, tenim un nom que el sap tothom. Barça, Barça, Barça”.⁶

Una mostra interessant són els patrocinadors dels equips. Els seus anuncis publicitaris encara són més bèl·lics que els himnes dels diversos equips. Un exemple el trobem en les diverses campanyes publicitàries de Cruzcampo, patrocinador de la Selecció Espanyola de futbol. Vegem-ne algun exemple:

“Decían que éramos bajitos pero hemos derrotado gigantes, que nuestro himno no tiene letra pero hemos escrito la historia con letras de oro, que se nos atragantaban los cuartos pero no las grandes finales, si el pasado fue negro lo hemos teñido de rojo. Cruzcampo, orgulloso patrocinador de los campeones de Europa”.

“Españoles, el rey de la Sabana parece un gatito al lado de nuestros toros. Ánimo, valientes, lucharemos hasta el final para levantar otra copa de nuevo. Cruzcampo, ahora y siempre orgulloso patrocinador de los campeones de Europa”.

“Oh selección, mi selección, roja como mi sangre, escucha el grito de tu afición. No más ilusiones rotas, no más rabia en la memoria, tan sólo fútbol en tus botas. Oh, roja, cabalga hacia tu destino, lo importante no es ser primero ni segundo sino dejarse la piel en el camino. Cruzcampo”.⁷

⁴ Hem marcat en cursiva el lèxic bèl·lic.

⁵ Hem marcat en cursiva el lèxic bèl·lic.

⁶ Lletra: Himne del F.C. Barcelona – Cant del Barça

⁷ Lletra de campanyes publicitàries de TV de la marca Cruzcampo. Podem trobar les campanyes al següent enllaç: <http://www.cruzcampo.es/menu/submenu/tv/anuncios-spots-oda-cruzcampo.aspx?q=spot-oda-a-los-campeones.flv>

Veiem, doncs, com l'equip, convidat pel seu himne, surt al camp amb l'objectiu de defensar els seus colors, que simbolitzen una bandera, i, per tant, representen una comunitat concreta, una comunitat que l'equip defensa en cada partit, amb tota la seva força, tot el seu esforç i coratge. És per això que els jugadors, defensors de la nostra samarreta, representants de la nostra bandera, dels nostres colors i, en definitiva, de la nostra comunitat, són considerats pel seu públic, pels seus seguidors, com els seus herois del seu temps. Uns herois que ara surten al camp de futbol i amb tècnica, esforç i coratge guanyen el partit marcant gols i que, en temps remots, eren guerrers cavallers, que sortien al camp de batalla amb valentia i esforç i vencien l'enemic amb les armes. Uns herois que ara són futbolistes, però que, en un temps remot, foren cavallers.

Temps ençà, els llibres de cavalleria ens relataven les grans gestes dels nobles cavallers, així com la seva art a la guerra i la condició física de la qual disposaven. Enguany, les premsa és l'encarregada de narrar les grans proeses dels futbolistes, les seves victorioses batalles, l'art que demostren tenir al camp, etc. Si fem una ullada a la premsa d'avui, ens relata les grans arts dutes a terme per l'*heroi* del moment, Leo Messi.

D'entrada, podem observar com una notícia del dia 22 de març de 2010 del diari digital *punt.cat* ens descriu Leo Messi com un heroi galàctic, que no pertany a aquest temps, que “ni els contratemps el superen. Ni els flegmons, ni les infeccions a la boca, ni la febre són capaços d'aturar-lo”. En definitiva, un guerrer que ell tot sol, com els grans herois llegendaris, guanya el partit “amb tres gols, un de cada manera, demostrant que domina a la perfecció tots els registres del joc i que juga amb una superioritat insultant”.

D'altra banda, el diari digital *Periódico.cat* també ens relata “l'actuació galàctica” de Messi, el “Messies del Barça”:

“La Lliga segueix igual però cada setmana és diferent per obra i gràcia de Leo Messi, decidit a deixar sense paraules tots els que tenen l'inútil desig d'intentar descriure la seva obra. No hi ha manera. Convertit en el Messies del Barça, Leo ha ridiculitzat les comparacions amb Cristiano Ronaldo i trepitja els talons a Maradona, si és que no l'ha atrapat ja. A ell no hi ha ningú que l'atrapí encara que doni puntades. Així, que ahir, a Saragossa, va marcar tres gols més i va deixar el Barça al costat del Madrid a la taula, però molt per sobre seu en elogis”.

Aquesta identificació dels futbolistes amb els guerrers, ha portat Antoni Aira (2005: 6-10) a fer una detallada comparació entre els antics cavallers medievals i els futbolistes actuals. D'entrada, la principal similitud entre antics cavallers i actuals futbolistes és que ambdós són herois del seu temps. Uns herois que, lluitant amb esforç per la seva bandera, conquereixen nous títols.

Segonament, la condició física identifica ambdós herois: els antics cavallers eren dotats d'una complexió forta i contundent, resultat, en gran part, d'un entrenament constant; de la mateixa manera, actualment, és imprescindible un entrenament diari, un esforç, una superació i un treball en equip, per part dels futbolistes per tal d'assolir la preparació necessària per ésser jugadors d'elit.

En tercer lloc, tant els guerrers com els jugadors són portadors d'un escut i d'uns determinats colors que els distingeixen dels seus rivals: en el camp de batalla, els guerrers medievals, per diferenciar-se, necessitaven distingir-se amb un escut i una bandera; actualment, el futbol manté aquesta tradició: cada equip té uns colors que l'identifiquen, i fan que un jugador no passi la pilota al jugador de l'equip contrari, de la

mateixa manera que en les batalles medievals era imprescindible saber contra qui s'havia de lluitar. Actualment, l'escut es manté en el futbol, els seus jugadors el porten a la samarreta i quan surten al camp o quan marquen un gol li fan un petó, de la mateixa manera que els cavallers medievals besaven la seva espasa.

Endemés, no hem d'oblidar l'elogi que es feia de les gestes dels herois (recordem, per exemple, el *Llibre dels fets* o *Crònica de Jaume I*, la primera de "les quatre grans Cròniques", que narra, de forma autobiogràfica, la vida i les gestes més importants del rei Jaume I). Actualment, els esports mantenen encara aquest rerefons bèl·lic, el qual és alimentat pels periodistes a través del llenguatge. Com ja hem comentat anteriorment, en el futbol atacar i defensar és habitual, de la mateixa manera que ho és el camp propi i el camp contrari. Com exemple de les grans proeses redactades pels diaris, presentem part d'una notícia redactada pel diari digital *el mundodepotivo.es* el dia 1-4-2010, titulada *Fábregas: l'heroi que va acabar trencat*:

"L'esforç majúscul de Cesc Fábregas per recuperar-se a temps de la forta contusió que va patir en un genoll li va valer, finalment, la pena. El migcampista de l'Arsenal es va erigir en l'heroi 'gunner' quan l'eliminària pintava francament malament. No només va facilitar la remuntada i l'empat, sinó que va aconseguir equilibrar les opcions angleses de classificar-se per les semifinals, encara que no serà a la tornada del Camp Nou per acumulació d'amonestacions. Va deixar una excel·lent herència al seu equip però el preu és molt elevat perquè va acabar el partit coixejant. Una altra lesió en el moment més compromès de la temporada amb la Champions i la Premier en joc."

Finalment, glossarem una última similitud entre cavallers i futbolistes. De la mateixa manera que els guerrers medievals s'encomanaven a Déu en la recerca d'una conquesta, actualment, en el món del futbol també es parla de conquesta: conquerir un títol o una plaça. En temps medievals conquerir una plaça significava conquerir el territori aliè, ja que la seva pròpia plaça era el nucli de resistència de reis, cavallers i nobles. Actualment, els jugadors conquereixen noves places com a equip visitant i tenen el seu feu (l'estadi propi) com a estendard.

Tanmateix, aquesta guerra no només és protagonitzada pel jugadors, agrupats en dos equips que representen una comunitat determinada, mitjançant una bandera i uns colors. La guerra al camp de futbol també és duta a terme pels espectadors. El partit de futbol, així, genera les mateixes expectatives que la guerra, atès que classifica les comunitats, els països o la societat en dos bàndols oposats. Així, davant d'un Barça-Madrid, o se celebra que guanyi el Barça, o se celebra que guanyi el Madrid. És per això que, quan un jugador canvia d'equip, és molt mal vist per l'afició, atès que a la guerra canviar de bàndol és sinònim de traïció.

Aquesta guerra esportiva, com la mateixa guerra en si, és viscuda amb la mateixa intensitat pels espectadors d'ambdós bàndols. Una guerra esportiva que neix paral·lela a la construcció dels estats-nació. Com ens exposa Salvador (2004: 305), "des del seu inici, l'estatisme (o nacionalisme d'estat) i el nacionalisme ètnic ben aviat van veure clar el potencial de l'esport com a vehicle generador de mites, símbols i ritus identitaris, de sentiment nacional, però també com a instrument, paradoxalment, tant de manifestació de poder com de contestació al poder, que calia controlar, encara que només fos perquè no caigués en mans enemigues".

Mitjançant el futbol els homes fem real el fet de pertànyer a una mateixa col·lectivitat. Un partit de futbol atorga una oportunitat a l'espectador i seguidor de l'equip per

mostrar la simbologia nacional (la seva bandera, els seus colors, el seu himne). Així, en un partit de futbol podem observar com els espectadors veneren un equip de futbol, atès que aquest equip és representant de la seva comunitat imaginada.

De fet, com afirma Salvador Duch, pels mitjans de comunicació i d'opinió, allò important, no és l'esport en si, sinó "què fan 'els nostres', juguin al que juguin, i si són els campions, llavors passen a ser venerats per la societat que representen i pels seus mitjans d'expressió. La glòria mai pertany en exclusiva a l'esportista o a l'equip, sinó que és una victòria de la pàtria, i per això el poble la celebra com a seva i homenatja els herois de la gesta" (Salvador Duch 2004: 313).

En fi, podríem considerar el futbol com un instrument eficaç per crear sòlids lligams amb les nacions i els nacionalismes. I quina millor mostra trobaríem que la recent notícia de la intenció del president del Futbol Club Barcelona, Joan Laporta, d'entrar en política amb la finalitat de lluitar pels drets i per la llibertat de Catalunya.

4.2 Expressions que responen a la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA

La metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA és una metàfora estructural que queda reflectida en el nostre llenguatge quotidià amb una àmplia varietat d'expressions. Com assenyalen Lakoff i Johnson (1980), és important observar, mitjançant aquestes expressions, que no ens limitem a parlar del futbol en termes bèl·lics, sinó que, a més a més, realment, podem guanyar o perdre un partit si juguem a futbol, l'equip amb el qual juguem és copsat com un real rival, durant el partit ataquem i defensem.

Així doncs, la majoria de les coses que fem quan juguem a futbol estan estructurades parcialment pel concepte de la guerra. Durant un partit de futbol, tot i no haver ni sang ni morts, es duu a terme una guerra i l'estructura del futbol (atac, defensa, tir a porteria...) ho reflecteix. En fi, la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA és quelcom que vivim en la nostra cultura, estructura les accions que fem servir quan juguem a futbol.

Aquesta estructura serà demostrada en aquest apartat mitjançant l'aportació d'una àmplia varietat d'expressions lingüístiques extretes de diversos diaris digitals (*El punt.cat*, *El periódico.cat*, *sport.es*, *el mundo deportivo.es*, *El País*, *Segre*, *Marca*, *As*, *El 9 Esportiu de Catalunya*) que responen a la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA.

4.2.1 Sobre els jugadors

- Els jugadors són una arma eficaç per vèncer l'enemic:
 - Els jugadors són un trident: "Torna el trident: Messi-Ibrahimovic-Henry"⁸
 - Els jugadors són bales: "Diego Forlán l'elegit pel preparador per ser la bala a la recambra de l'Atlètic".⁹
- Els jugadors formen una esquadra:

⁸ Notícia del dia 23/ 3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

⁹ Notícia del dia 26/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

- “Rafa Benítez alinearà, en principi, tota la seva esquadra espanyola: Reina, Arbeloa, Xabi Alonso, Riera i Fernando Torres”.¹⁰
- Els jugadors són botxins que a través dels seus gols executen l’equip rival:
 - “Messi és el botxí del conjunt matalasser”.¹¹
 - “Infranquejable, el porter valencià es va erigir ahir a la nit en el malson del Barça i el primer gran botxí de Guardiola en la seva etapa com a entrenador”.¹²
- Els jugadors són herois sobrenaturals: les grans estrelles del futbol són vistes com personatges d’un altre món, com herois llegendaris:
 - “El Barça, liderat per un Messi estel·lar”.¹³
 - “Messi respon a la pressió del Madrid empenyent el Barça amb una actuació galàctica”.¹⁴
 - “Leo Messi no és d’aquest món. Ahir ho va tornar a deixar ben clar. Ni els contractemps el superen. Ni els flegmons, ni les infeccions a la boca, ni la febre són capaços d’aturar-lo”.¹⁵
 - “Al Barça li tocava respondre i així ho va fer liderat per un Leo Messi extraterrestre”.¹⁶
 - “Messi no sempre serà supersònic”.¹⁷
 - “Estava Messi, sí, però ahir va ser un Messi terrenal”.¹⁸
 - “Messi d’un altre món”.¹⁹
 - “Supermessi marca 8 gols en una setmana”.²⁰
 - “Messi és d’una altra galàxia”.²¹
- Els millors jugadors són déus:
 - “Però Déu va baixar a la terra per allotjar-se al cos de Leo Messi”.²²
 - “Pep Guardiola ha esgotat els qualificatius per referir-se a Leo Messi. Suggerixo anomenar-lo ‘Avatar de Maradona’ perquè aquesta setmana ja s’ha començat a reconèixer com a tal. En el diccionari de la Reial Acadèmia: ‘Avatar, del sànscrit avatar, descens o encarnació d’un Déu. Reencarnació, transformació’”.²³
 - “Messi, Déu del futbol, porta el Barça a les semifinals de la Champions”.²⁴
- Els grans jugadors, a imatge dels déus, fan actes sobrenaturals:

¹⁰ Notícia del dia 1/10/2008 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹¹ Notícia del dia 14/2/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹² Notícia del dia 14/1/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹³ Notícia del dia 21/ 3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

¹⁴ Notícia del dia 22/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹⁵ Notícia del dia 22/ 3/2010 extreta del diari digital *El punt.cat*.

¹⁶ Notícia del dia 21/ 3/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹⁷ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹⁸ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

¹⁹ Notícia del dia 22/ 3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

²⁰ Notícia del dia 22/ 3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

²¹ Notícia del dia 22/ 3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

²² Notícia del dia 21/ 3/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

²³ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

²⁴ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari *Segre.com*.

- “Una altra actuació sobrenatural de Messi, amb quatre gols a les portes del clàssic, situa el Barça a només dos partits de la final del Bernabéu”²⁵
- Els grans jugadors, com els déus, són venerats per la gent:
 - “El món s’agenolla als peus de Messi”.²⁶
- Els millors jugadors fan actuacions màgiques:
 - Leo Messi, qualificat com “la puça màgica”, va apagar un incendi i va convertir el partit contra l’Arsenal en un passeig per Barcelona”.²⁷
- Els jugadors són gladiadors:
 - “Tots necessitem un reconeixement per la nostra feina, però jo crec en els futbolistes que fan una tasca de gladiador perquè brillin els altres”.
- Els jugadors són guerrers:
 - “Un cop de cap de Nsue ajustat al pal i un xut suau després d’una bona penetració de Zurutuza van ser les ocasions més significatives d’una Reial que ja sabia que aquesta batalla l’anava a perdre, potser perquè no tenia els guerrers adequats o la preparació necessària per guanyar-la”.²⁸
- Els jugadors són ariets, els quals, també abaten fortes muralles de jugadors rivals amb l’objectiu de marcar gols:
 - “Messi no sempre serà supersònic i, per tant, és imprescindible que els altres facin un pas endavant. Aquesta vegada ho van fer Ibrahimovic i Bojan, els dos ariets de l’equip”.²⁹
- Els jugadors són d’acer:
 - “El Barça va assegurar el seu partit a La Romareda amb una mitjana d’acer: Touré Yaya, Keita, Sergio Busquets, que donen suport a la defensa i seguretat a la davantera. Llàstima que Touré no marqués”.³⁰
- Els jugadors arrasen:
 - “Pep Guardiola, avui entrenador del Barça, vivia a la Masia la temporada 1984-85. Ahir va comentar a la sala de premsa que ‘recordo que van arrasar. Jo llavors recollia pilotes i demanava samarretes a Alexanko i no me les donava mai’”.³¹
- Els jugadors pressionen el rival:
 - “Feien molt bé les jugades d’estratègia, amb Alexanko i Schuster fent molts gols. Va ser un equip que va innovar molt amb la pressió”.³²
- L’alçada dels jugadors pot desactivar l’ofensiva del rival fort:
 - “Per desactivar el poder ofensiu del Barça, Gross tractarà d’anul·lar a Messi i per a això mantindrà una alineació plena de jugadors alts”.³³

²⁵ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari *El 9 Esportiu de Catalunya*.

²⁶ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari *Marca.com* traduïda al català pel google traductor.

²⁷ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari digital *El País* traduïda al català pel google traductor.

²⁸ Notícia del dia 19/10/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* traduïda al català pel google.

²⁹ Notícia del dia 25/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

³⁰ Notícia del dia 25/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

³¹ Notícia del dia 24/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

³² Notícia del dia 24/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

- Els jugadors alts són un mur pel seu rival:
 - “En el seu camí per arribar a la porteria de Lehmann, Leo haurà de superar, doncs, dos murs. El primer, al centre del camp, on el 1,80 d’Träsch i el 1,89 d’Khedira intimiden”.³⁴
- Els jugadors disparen:
 - “Messi és, igualment, l’atacant que més dispara a porta en camp contrari amb 44 llançaments”.³⁵
- Els jugadors conquisten països:
 - “Des que va començar a envair Europa a base de talent i gols, Leo Messi ha conquerit principalment Alemanya”.³⁶

4.2.2 Sobre els partits

- Cada partit és un combat que segueix les normes d’un codi:
 - “Pochettino augura «un combat de veritat» contra el Valladolid”.³⁷
 - “Catalans i alemanys van jugar tres duels en només tres dies”.³⁸
 - “Messi & Cesc: Duel de cracs”.³⁹
- La batalla comença quan els jugadors surten de les seves trinxeres:
 - “Sentien les bales, però no eren capaços de sortir de la seva trinxera per presentar batalla”.⁴⁰
- Els partits són bales:
 - “Diumenge tenim un partit que és l’última opció, l’última bala per lluitar per Europa de forma directa”.⁴¹

4.2.3 Sobre l’equip

- L’equip contra el que es juga és l’enemic:
 - “Una volta dels lleons sense endossar una rodona a l’enemic”.⁴²
- L’equip contra el que es juga és un rival que s’ha de vèncer:
 - “Pochettino s’espera un rival aguerrit”.⁴³
- L’equip ha d’intentar vèncer amb totes les seves forces fins al final:
 - “No donarà una pilota per perduda, que no s’arronsarà i que jugarà al límit del reglament”.⁴⁴
- Cada equip té un capità:
 - “L’home que es va endur més mirades va ser el capità visitant, Eugen Kipp”.⁴⁵

³³ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google

³⁴ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google

³⁵ Notícia del dia 14/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google

³⁶ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google

³⁷ Notícia del dia 24/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

³⁸ Notícia del dia 17/3/2010 extreta del diari digital *El punt.cat*.

³⁹ Notícia del dia 31/ 3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴⁰ Notícia del dia 19/ 10/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴¹ Notícia del dia 26/ 4/2008 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴² Notícia del dia 6/5/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴³ Notícia del dia 24/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁴⁴ Notícia del dia 24/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁴⁵ Notícia del dia 17/3/2010 extreta del diari digital *El punt.cat*.

4.2.4 Sobre els mètodes per guanyar

- Les tàctiques de joc
 - “Gran impuls tàctic i perfecte Bojan”.⁴⁶
 - “Tàctica anti-Leo amb alts per frenar”.⁴⁷
 - “La tàctica mestra de Guardiola”.⁴⁸
 - “Lliçó tàctica per als extrems”.⁴⁹
- Els jugadors ataquen
 - “Pedro dinamitza l’atac”.⁵⁰
 - “Atacar i atacar, el Barça va seguir intentant marcar gols”.⁵¹
- Agredir jugadors de l’equip contrari:
 - “La mentalitat de l’equip aquest any és extraordinària i això ens fa guanyar els partits i entrar al camp amb la proposta ofensiva d’anar a ‘agredir’ al contrari”.⁵²
- Els jugadors es defensen:
 - “A més, l’avançada defensa de l’Atlètic de Madrid”.⁵³
 - “El de Fuentelabilla ha aprofitat una falta d’intel·ligència de la defensa càntabra”.⁵⁴
- Un mur com a defensa:
 - “Burlant-se del mur que li havia posat l’equip rival davant”.⁵⁵
 - “En el seu camí per arribar a la porteria de Lehmann, Leo haurà de superar, doncs, dos murs. El primer, al centre del camp, on el 1,80 d’Träsch i el 1,89 d’Khedira intimiden. A la banda, a Molinaro, de 1,82, li tocarà tancar les seves incursions”.⁵⁶
- Els jugadors fan ofensives:
 - “Per desactivar el poder ofensiu del Barça”.⁵⁷
 - “La cita no era per a tots els homes ofensius de l’equip”.⁵⁸
- Els jugadors fan maniobres:
 - “I Thiago Alcántara ha atacat al minut 82 per rubricar una sensacional maniobra personal de Lionel Messi, que l’ha assistit després de desfer-se de tres rivals”.⁵⁹
- L’equip sorprèn el rival:
 - “Manuel Pellegrini, tècnic del Reial Madrid, va mostrar-se satisfet per la victòria en la seva estrena, 1-0 davant el Shamrock Rovers irlandès, i encara que no va mesurar el partit per rendiments individuals, va assegurar que ‘Benzema no ha de sorprendre a ningú’”.⁶⁰

⁴⁶ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴⁷ Notícia del dia 23/ 2/2010 extreta del diari *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴⁸ Notícia del dia 20/ 1/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁴⁹ Notícia del dia 28/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁰ Notícia del dia 28/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵¹ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵² Notícia del dia 09/4/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵³ Notícia del dia 28/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁴ Notícia del dia 20/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁵ Notícia del dia 20/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁶ Notícia del dia 23/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁷ Notícia del dia 23/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁸ Notícia del dia 28/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁵⁹ Notícia del dia 20/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶⁰ Notícia del dia 20/ 7/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

- Posició dels jugadors. Cada jugador té la seva posició:
 - “La cita no era per a tots els homes ofensius de l’equip, sinó només per als extrems, per als que juguen en banda”.⁶¹
 - “Si sorteja el doble pivot i al lateral esquerre”.⁶²
 - “El gol va ser d’escola: arribada combinant, i fent tempo per a la incorporació del lateral”.⁶³
 - “Touré endarreriria la seva posició fins a la zona dels centrals per donar sortida a la pilota buscant Iniesta o Keita, mentre que Pedro, per la dreta, i Jeffren, per l’esquerra (ahir va tornar a ser titular i al seu lloc natural), obrien el camp”.⁶⁴
- Per guanyar la guerra no n’hi ha prou a guanyar un únic combat:
 - “Només queda un últim pas, un doble combat, amb un enemic conegut. L’Inter. Sí, Mourinho un altre cop. I Etoo. I, just darrere, Madrid. Curiós, el llarg camí per Europa acabarà tal com va començar. A Milà va començar a avançar el campió i a Milà tornarà ara buscant arribar al punt final”.⁶⁵
- Per guanyar cal envair el camp contrari (enemic) per conquerir-lo:
 - “Des que va començar a envair Europa a base de talent i gols, Leo Messi ha conquerit principalment Alemanya”.⁶⁶
- Els equips perdedors són víctimes de l’equip vencedor:
 - “Els equips de la Bundesliga són les seves víctimes preferides des que a la temporada 04-05 va irrompre a la Champions League”.⁶⁷
- Els perdedors són damnificats:
 - “L’Stuttgart podria augmentar de nou aquesta nit la seva llista de damnificats”.⁶⁸
- Per realitzar un bon atac és important obrir el camp:
 - “Les directrius de l’entrenador estarien encaminades a insistir en la importància d’obrir el camp, en què els extrems facin d’extrems i s’evitin embussos al centre de l’atac”.⁶⁹
- Per guanyar cal enganyar al rival:
 - “Henry ha augmentat la renda als 29 minuts transformant una falta directa, enganyant a la barrera. Gol que per la seva estètica ha recordat a un que va convertir Ronaldinho en la seva època com a blau-grana llançant per sota una falta, burlant-se del mur que li havia posat l’equip rival davant”.⁷⁰

⁶¹ Notícia del dia 28/ 2/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶² Notícia del dia 23/ 2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶³ Notícia del dia 25/ 3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶⁴ Notícia del dia 28/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁶⁵ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁶⁶ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶⁷ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁶⁸ Notícia del dia Notícia del diari digital *sport.es* del 21-3-2010 (traducció realitzada per google).

⁶⁹ Notícia del dia 28/2/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

⁷⁰ Notícia del dia 20/2/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo.es* i traduïda al català pel google.

4.2.5 Els tirs a porteria

Bàsicament, en el futbol la pilota és un projectil (un tret, una bala, una canonada i, fins i tot, un míssil) que té la finalitat de produir efectes destructius sobre el rival (fins i tot, amb la pilota, es pot afusellar el porter de l'equip contrari):

- Els gols són trets:
 - “Pedro León, al minut 78 i al minut 90, va posar a prova Casillas amb dos trets des de la frontal, però el meta madridista els va rebutjar amb dificultats”.⁷¹
- Els gols són canonades:
 - “Un còrner llançat per Alves va quedar mort als peus d'Ibra i el suec només va haver de connectar una canonada ja sense porter”.⁷²
 - “El detall del central va semblar despertar al Saragossa que va intimidar gràcies a una contra d'Eliseu però Alves va arribar com un coet per tancar el xut a boca de canó de l'esmunyedís davanter aragonès”.⁷³
- Els gols són bales:
 - “Amb l'última bala gastada, Madur no ha volgut veure un altre eslàlom de Messi i l'ha fet caure guanyant-se la segona groga. El '10' del Barça s'ha venjat amb un control brutal a una passada llarga d'Henry, un driblatge impossible en l'àrea i una altra rematada de crac (2-0, min. 81)”⁷⁴
- Els gols són míssils:
 - “El gol va ser fonamental perquè va servir per guanyar els tres punts i això va ser el que em féu més feliç’, explicava Jurat que expressava el que pensava mentre es disposava a llançar el míssil del 1-0: ‘Sabia que havia de buscar el pal llarg, vaig tirar aquí i per sort va sortir bé’”.⁷⁵
- Un xut fort és un obús:
 - “El lusità es va internar com va voler per la dreta a l'àrea i, sense pensar-s'ho dues vegades, va connectar un xut molt fort creuat que es va colar com un obús per l'escaire (36’)”⁷⁶
- Els porters són afusellats:
 - “Per contra, quan Iraizoz ha estat afusellat amb dos gols, l'Athletic ha mossegat la pols en sis ocasions”.⁷⁷

⁷¹ Notícia del dia 25/3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel google traductor.

⁷² Notícia del dia 28/3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁷³ Notícia del dia 21-3-2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel Google.

⁷⁴ Notícia del dia 14/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁷⁵ Notícia del dia 16/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁷⁶ Notícia del dia Notícia del diari digital *sport.es* del 25-3-2010 (traducció realitzada per google).

⁷⁷ Notícia del dia 6/5/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

4.2.6 Sobre el camp

- Cada equip té un camp propi, que és el seu feu:
 - “El feu matalasser li va dedicar una tancada ovació al sortir del camp, en què un gran nombre d’aficionats lleons van demostrar el seu amor pel bon futbol i els bons jugadors”.⁷⁸
- El camp de l’equip contrari és territori enemic:
 - “Casillas, centenari en territori enemic”.⁷⁹
- Cada equip té el seu propi terreny, el seu camp, el qual és defensat:
 - “El Rayo Vallecano encara no ha perdut al seu camp”
- El camp té zones de perill:
 - “La pilota circulava amb certa rapidesa i acabava a les bandes amb opcions de perill”.⁸⁰
- En el camp distreure’s un minut pot significar una derrota:
 - “Va ser un mal partit i al Barça no li pots deixar ni un segon, ni espais perquè t’acaben matant. Així que ara no ens queda més remei que esperar al següent partit. L’entrenador no en té cap culpa perquè som els jugadors els que sortim al terreny de joc. És normal que estigui enfadat, perquè sortim distrets i ell ens va dir que estiguéssim atents durant els primers minuts”.⁸¹
- El camp té arcs:
 - “Referent a això, l’argentí indica que ‘a poc a poc, l’afició ja em va coneixent i molts saben que sóc un jugador potent, que li agrada molt el gol i arribar molt a l’arc’”.⁸²
- El camp té trinxeres, que són les zones que ocupen els defenses.
 - “Sentien les bales, però no eren capaços de sortir de la seva trinxera per presentar batalla”.⁸³
 - “La pressió de l’Athletic, que va començar al mig camp, va acabar sent una trinxera davant les incursions d’Alves i Messi”.⁸⁴
- El camp pot ésser assaltat:
 - “Assalt al mig camp blau-grana”.⁸⁵
- La victòria només pot ésser demostrada en el camp:
 - “Favorits? Cal demostrar-ho al camp”.⁸⁶
- El camp té forts destinats a la defensa del terreny que poden ésser assaltats pel rival:
 - “El Barça va assaltar ahir a la nit el fortí de l’Ono Estadi i es va endur una victòria de les que valen una Lliga amb un gol d’Ibrahimovic”.⁸⁷

⁷⁸ Notícia del dia 15/11/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁷⁹ Notícia del dia 15/11/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸⁰ Notícia del dia 28/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁸¹ Notícia del dia 20/09/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸² Notícia del dia 24/03/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸³ Notícia del dia 19/10/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸⁴ Notícia del dia 13/5/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸⁵ Notícia del dia 23/2/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸⁶ Notícia del dia 3/12/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁸⁷ Notícia del dia 28/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

4.2.7 Quan l'equip venç

- Els jugadors vencedors, com els guerrers medievals, guanyen títols:
 - “I és que, a banda dels sis títols assolits amb el Barça durant el 2009 i altres reconeixements com ara la Pilota d’Or i el FIFA World Player, ara hi podria afegir la Bota d’Or”.⁸⁸
- De la mateixa manera que les grans proeses dels guerrers, també el triomf de l’equip i dels seus jugadors són convertits en gestes:
 - “Messi, un autèntic col·leccionista de rècords, persegueix ara les gestes de Ronaldo”.⁸⁹
- Com els grans guerrers medievals, també en el futbol, l’equip finalista guanya un títol:
 - “Admet que el Madrid també s’haurà guanyat el títol si se l’endú, però recorda que ‘molts equips voldrien jugar com el Barça’. Rebrà el Tenerife conscient que ja no hi ha marge per a errors”.⁹⁰

4.3 Relacions entre la guerra (domini font o d’origen) i el futbol (domini meta o de destí).

Com exposen Lakoff i Johnson (1980: 117), les metàfores estructurals són formes d’estructuració parcial d’una expressió en termes d’una altra. Com exemples, hem vist que una discussió s’estructura parcialment pel concepte de la guerra. D’aquesta estructuració neix la metàfora UNA DISCUSSIÓ ÉS UNA GUERRA.

Quan una persona està mantenint una conversa i, de sobte, s’adona que aquesta conversa s’ha convertit en una discussió, aquest participant percep un canvi: té la sensació que rau en un camp de batalla. S’adona que té una opinió important que l’altre participant no accepta, vol que l’altre participant abandoni la seva opinió i es crea una situació en la qual hi ha quelcom a guanyar o a perdre, les posicions dels participants són atacades.

Així doncs, quan discutim tenim la sensació de romandre en un camp de batalla, atès que, tot i que no existeixi un combat real, ens trobem en una situació semblant a la guerra: veiem a l’altre com un adversari, ataquem els seus arguments i defensem els nostres. L’estructura de la conversa adquireix els aspectes de l’estructura de la guerra.

De la mateixa manera, quan juguem a futbol sembla que ens trobem en un camp de batalla. Malgrat que no es creï un combat real, els jugadors experimenten la sensació de viure una batalla: l’equip amb el qual juguen és l’equip rival, defensem el seu camp i ataquem el camp contrari, cada jugador té una determinada posició, l’objectiu final és vèncer l’enemic. En definitiva, l’estructura del futbol adquireix els aspectes de l’estructura de la guerra.

Seguint Lakoff i Johnson, esquematitzarem en la taula següent les relacions entre la guerra (domini font o d’origen) i el futbol (domini meta o de destí).

⁸⁸ Notícia del diari digital *punt.cat* del dia 5/5/2010

⁸⁹ Notícia del diari digital *punt.cat* del dia 5/5/2010

⁹⁰ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 3/5/2010

El futbol és una guerra:

	Domini font: la guerra	Domini meta: el futbol
Participants	Els participants són una persona o un grup de persones adversàries	Dos equips d'onze persones cada un que desenvolupa el paper d'adversari
Parts	Les dues posicions Estratègies Atac Defensa Retirada Maniobres Contraatac Taules Treva Rendició o victòria	Les dues zones de joc Estratègies Atac Defensa Contenció Maniobres Contraatac Empat/ fracàs/ victòria
Condicions inicials	Els participants ocupen posicions diferents. Cada participant defensa la seva posició. Vol que l'altre es rendeixi	Els participants ocupen àrees diferents. Cada participant defensa la seva àrea. Vol que inserir la pilota a l'arc contrari
Inici	Un adversari ataca	Un adversari ataca
Part central	Defensa Maniobres Retirada Contraatac	Defensa Maniobres Retirada Contraatac
Final	Treva o Taules o rendició/ victòria	Empat/rendició/ victòria
Estat final	La pau. El guanyador domina el perdedor	La pau. El guanyador domina el perdedor
Seqüència lineal	Retirada després de l'atac Defensa després de l'atac Contraatac després de l'atac	Domini de la pilota Atac Defensa després de l'atac Contraatac després de l'atac
Causa	L'atac porta a la defensa, contraatac, retirada o final	L'atac porta a la defensa, contraatac, retirada o final
Objectiu	La victòria	La victòria

En definitiva, veure el futbol com una guerra implica sobreposar l'estructura multidimensional de part del concepte GUERRA sobre l'estructura corresponent de FUTBOL.

5 Altres metàfores sobre el futbol en els mitjans de comunicació

5.1 Metàfores orientatives

- ATACAR ÉS ENDAVANT I DEFENSAR ÉS ENRERE
 - “En aquest context, recorda que el Barça també s’ha quedat sense marcar en tres dels últims quatre partits, tot i comptar amb una de les millors davanteres del món”.
 - “Tan sols cinc minuts després, una altra vegada li va tocar el torn a Messi. Genial internada i vaselina de l’argentí i no menys excepcional intervenció del meta, que tot i seguit va amargar la nit al tercer membre de la davantera”.⁹¹
- EL MILLOR ÉS A DALT I EL PITJOR, A BAIX
 - “Els de Vallecas encara no han caigut en el seu terreny de joc, on han sumat vuit punts amb dos triomfs i altres empats”.⁹²
 - “Colunga marca dos gols per al Saragossa aprofitant una baixada del Barça i dona vida a un partit que estava tancat”.⁹³
 - “A Stuttgart es fien dels mètodes de Christian Gross. Se l’ha guanyat a pols després de rescatar l’equip de les urpes del descens en només vuit jornades de la Bundesliga”.⁹⁴
- LES COSES BONES SÓN CLARES I LES DOLENTES, FOSQUES
 - “El partit s’obria encara més, entrava en la seva fase decisiva i quan això passa hi ha un jugador que brilla més que cap altre”.⁹⁵
 - “Tres llampecs davant dels 20 majestuosos minuts de l’Emirates, dignes d’admiració però inapreciables al marcadore”.⁹⁶
 - “Els blau-granes van celebrar amb eufòria un triomf meritori i exigent. Ahir a la nit no es va veure l’equip brillant que va meravellar la temporada passada; de fet fa temps que no apareix”.⁹⁷

5.2 Metàfores ontològiques

- L’EQUIP DE FUTBOL O ELS JUGADORS SÓN EL NOSTRE PAÍS O LA NOSTRA SOCIETAT: els mitjans de comunicació (també els discursos de la vida quotidiana) converteixen la derrota o la victòria del seu equip com una derrota o victòria del país. Es tracta d’un procediment definit per Lakoff i Johnson com a metàfores ontològiques: entitats més o menys abstractes com “país” o “societat” és corporifiquen en els jugadors de l’equip de futbol. Així, és fàcil trobar les següents expressions en els mitjans de comunicació:

⁹¹ Notícia del dia 27/10/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁹² Notícia del dia 27/10/2009 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁹³ Notícia del dia 21/3/2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁹⁴ Notícia del dia 23/2//2010 extreta del diari digital *El mundo deportivo* i traduïda al català pel google.

⁹⁵ Notícia del dia 21/3/2010 extreta del diari digital *sport.es* i traduïda al català pel Google.

⁹⁶ Notícia del dia 7/ 4/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

⁹⁷ Notícia del dia 28/ 3/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

- La Selecció espanyola va darrere de la pilota:
 - “La selecció es llança a la muntanya”.⁹⁸
 - Espanya marca un gol:
 - “Espanya marca el gol de les apostes”.⁹⁹
 - Espanya ha guanyat:
 - “La selecció espanyola ha aconseguit el seu tercer triomf en el seu camí cap al Mundial 2010 golejant a mig gas la humil Estònia, que hi ha posat l’agressivitat i la il·lusió, en un duel decantat per l’abismal diferència de qualitat, i en què Iker Casillas ha batut rècords d’imbatibilitat”.¹⁰⁰
- EL FUTBOL ÉS UNA PERSONA HUMANA. Aquest esport es comporta com un ésser humà, de carn i ossos. Per consegüent, aquest esport és capaç de realitzar les accions normals quotidianes de l’home: dormir, menjar, passejar, seure, etc. Podem trobar diverses expressions metafòriques en els mitjans de comunicació que responen a aquesta metàfora:
 - Adormir el partit o la pilota (alentir el joc amb l’objectiu de mantenir el resultat):
 - “Amb el 0-1, el Barcelona Atlètic s’ha dedicat a tocar la pilota, a dominar i a adormir el partit: es conformava amb el resultat”.¹⁰¹
 - Passejar-se la pilota (els jugadors no tenen un control de la pilota, no poden fer-la arribar a porteria):
 - “Comença la segona meitat! I a punt de marcar l’Inter: només arrencar la segona, Milito centra des de la banda i la pilota es passeja per l’àrea catalana”.¹⁰²
 - “En el minut 33, Ramos ha comès un greu error en la sortida i la pilota ha acabat en còrner, després de passejar-se tota sola dos metres per davant de la porteria”.¹⁰³
 - EL FUTBOL ÉS UNA JOIERIA. Podem trobar diverses expressions metafòriques en els mitjans de comunicació que responen a aquesta metàfora:
 - Filigrana (jugada molt tècnica):
 - “El que més uneix la gent és gaudir al veure com Xavi l’hi passa a Iniesta, aquest a Messi i tot acaba en una filigrana, en un golàs”.¹⁰⁴
 - Divisió d’or o categoria d’or (primera divisió):
 - “Però quan menys s’ho esperava, va rebre una oferta de primera, la de l’Almeria, per substituir Hugo Sánchez, i això li permetrà convertir-se avui, davant l’Sporting, en el tècnic que ha assolit 100 partits en la divisió d’or”.¹⁰⁵

⁹⁸ Notícia del diari digital *conlaselección.com* del dia 31/5/2010 (traducció realitzada pel google).

⁹⁹ Notícia del diari digital *Expansión.com* del dia 15/5/2010 (traducció realitzada pel google).

¹⁰⁰ Notícia del dia 11/ 10/2008 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹⁰¹ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 26/4/2010

¹⁰² Notícia de la *mallà.cat* del dia 20/4/2010

¹⁰³ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 4/10/2009

¹⁰⁴ Notícia del dia 26/ 09/2009 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹⁰⁵ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 7/2/2010 (traducció realitzada per google).

- Gol d'or (gol que assenyala el final d'un partit, normalment, el primer que es marca durant una pròrroga):
 - “Als cracs se'ls demana això, que apareguin quan se'ls necessita. I en això el Barça té jugadors que no s'amaguen. Ibra ahir va marcar un gol d'or”.¹⁰⁶
 - Bota d'or (premi que es dóna al jugador que marca més gols de tota Europa):
 - “El Mundo Deportivo va explicar ja fa setmanes que Messi s'ha proposat guanyar, també, la Bota d'Or al millor goleador de les Lligues europees”.¹⁰⁷
 - Pilota d'or (premi que otorga la revista France press al millor jugador del món en una determinada temporada):
 - “Aquest guardó, juntament amb la pilota d'or, ha significat ser coronat com a Millor Jugador del Món”.¹⁰⁸
 - Posar el fermall d'or (tancar el partit):
 - “Massa obstacles per a un equip amb les forces justes i, sobretot, tenint davant un rival tan en forma en el seu camp com el Mallorca, que ‘va matar’ el partit amb un autogol de Perea i el golàs de Mattioni, autèntic fermall d'or per un dels millors partits de l'equip balear en el seu camp”.¹⁰⁹
- EL FUTBOL ÉS UN ALIMENT. Podem trobar diverses expressions metafòriques en els mitjans de comunicació que responen a aquesta metàfora:
 - Borratxera de gols (número elevat de gols):
 - “El Madrid s'emborratxa amb gols per noquejar el Valladolid”.¹¹⁰
 - Empatx de gols:
 - “Tamudo s'atipa de gols en l'adéu a Montjuïc”.¹¹¹
 - Menjar-se un gol o un penal (l'àrbitre no ha vist o no ha xiulat un gol):
 - “Si el futbol fos just, per molt Stojkovic, el Barça hauria d'haver golejat abans del descans. Sense oblidar que Turienzo Álvarez, l'àrbitre, es va menjar un penal claríssim de Mario a Messi i un altre de dubtós a Etoo”.¹¹²
 - Emborratxar-se de pilota (tenir massa temps la pilota i acabar perden-la):
 - “Elías s'emborratxa de pilota quan intenta rematar de primera el centre que li va arribar per part de Javi Bernal en el minut 71”.¹¹³
 - Croqueta (sorprenre i enganyar al contrari portant la pilota cap a l'altre cantó):
 - “En la recepció de la passada de Cesc - va deixar córrer la pilota per burlar dos atònits defenses belgues -, en el primer toc amb la

¹⁰⁶ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 24/2/2010 (traducció realitzada per google).

¹⁰⁷ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 24/3/2010 (traducció realitzada per google).

¹⁰⁸ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 21/12/2009

¹⁰⁹ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 21/3/2010 (traducció realitzada per google).

¹¹⁰ Notícia del dia 11/ 2/2008 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹¹¹ Notícia del dia 1/ 6/2009 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹¹² Notícia del dia 19/ 4/2009 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹¹³ Notícia del dia 29/3/2010 extreta de <http://www.elecodejumilla.es/2010/03/el-jumilla-gana-al-cartagena-b-y-consigue-el-liderato/>

punta de la bota dreta per treure's de sobre el porter, en la *croqueta laudrupiana* --un dels seus ídols de la infància, juntament amb Guardiola-- i en el retall final, guanyant-li espai al camp, que se li tirava a sobre, i a l'últim defensa que pretenia frenar-lo".¹¹⁴

5.3 Una altra metàfora estructural

- EL FUTBOL ÉS UN JOC
 - Ballar amb la pilota (dominar sobre el contrari):
 - “No estaven els ànims per cantar, i menys quan va començar a rodar la pilota i el Barça es va posar a ballar. Tic, tac, tic, tac, tocant i tocant, i el Madrid, sempre darrere, sense arribar mai a temps, perseguint un fantasma que se li escapava un cop i un altre”.¹¹⁵
 - Fer una cantada (fer una errada, fallar):
 - “Gol d'Higuaín, cantada d'Iker i Capdevila líquida”.¹¹⁶
 - Debutar, estrenar-se (iniciar la carrera en un equip):
 - “El migcampista va debutar en lliga a Vila-real, i ja està a disposició del tècnic. Malgrat tot, el jugador vermell encara ha de guanyar ritme i el més probable és que no entri d'inici”.¹¹⁷
 - Espectacle (molt bon futbol o partit):
 - “La primera meitat, però, va ser molt tàctica i poc atractiva. Si més no, menys del que s'esperava, ja que tant el filial del Vila-real com el Terrassa són dos equips a qui els agrada jugar bon futbol. Poc ritme, poques ocasions i mancava espectacle”.¹¹⁸
 - Festival de gols (molts gols):
 - “Un festival de gols: el Barça de Guardiola va aconseguir ahir a la nit el que cap equip blau-grana no havia fet en tota la història: marcar sis gols al Bernabéu”.¹¹⁹
 - Malabarisme (joc tècnic, ostentós):
 - “Aquell màgic futbolista que s'esforçava en els anuncis de Nike amb Ronaldinho per executar el malabarisme més espectacular amb un fons d'extraradi grafiter dóna la sensació avui que ha perdut il·lusions”.¹²⁰
 - Maquillar el resultat (reduir els gols de l'altre equip):
 - “El Terrassa no ha pogut treure res positiu de la seva visita a Oriola, malgrat el bon partit que ha fet. Els de l'Olmo han aguantat bé i han tingut ocasions en la primera part però en la

¹¹⁴ Notícia del dia 17/ 10/2008 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹¹⁵ Notícia del dia 11/ 4/2010 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹¹⁶ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 16/5/2010 (traducció realitzada per google).

¹¹⁷ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 30/6/2009

¹¹⁸ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 30/6/2009

¹¹⁹ Notícia del dia 3/ 5/2009 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

¹²⁰ Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 20/2/2010 (traducció realitzada per google).

segona han encaixat dos gols. Tot i buscar l'empat fins al final, només s'ha pogut maquillar el resultat amb un gol de Florian".¹²¹

- Recital (actuació molt bona d'un jugador):
 - "El Barça destrossa el Madrid amb una golejada històrica i un recital de futbol inoblidable (2-6)".¹²²

¹²¹ Notícia del diari digital *avui.cat* del dia 29/11/2009

¹²² Notícia del dia 3/ 5/2009 extreta del diari digital *El periódico de Catalunya*.

6 Conclusions

En primer lloc, hem fet un breu repàs històric de la metàfora amb la finalitat de copsar que, tradicionalment, la retòrica l'ha considerada una qüestió del llenguatge extraordinari. Durant el segle XX, la lingüística cognitiva demostra que la metàfora impregna la nostra vida quotidiana, no només el llenguatge, sinó també el pensament i l'acció.

A continuació, després de definir la metàfora com a instrument cognitiu que permet conceptualitzar dominis de l'experiència abstracta en termes d'altres més concrets i familiars, hem demostrat que la metàfora també és social.

En segon lloc, hem definit i sistematitzat la metàfora en tres classes: les orientatives, que organitzen un sistema global de conceptes en relació amb un altre; les ontològiques, que es basen en el fet d'entendre les nostres experiències en termes d'objectes i substàncies i, finalment, les estructurals, que estructuren tot un domini de conceptes poc definits en termes d'un altre ja estructurat i, d'aquesta manera, permeten entendre un domini de l'experiència en termes d'un altre, fent una projecció dels elements constitutius del domini origen als del domini destí o objectiu

En tercer lloc i tenint en compte la sistematització de la metàfora, hem situat la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA com una metàfora estructural, fonamentada en correlacions sistemàtiques de la nostra experiència.

Al llarg del nostre estudi, s'ha demostrat que la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA ens permet conceptualitzar el futbol en termes d'una cosa coneguda i compresa per l'home des dels seus inicis a la Terra: la lluita física, la guerra o el combat. Per dur a terme aquesta demostració hem centrat la nostra anàlisi en:

- Classificar, comentar i exemplificar el llenguatge de la guerra que podem trobar en els diaris esportius. Aquesta classificació demostra com el llenguatge del futbol fa ús dels conceptes que pertanyen al camp semàntic bèl·lic (els jugadors surten al camp ocupant diverses posicions, ataquen, defensen, contraataquen, intimiden, rematen, etc.).
- Observar expressions (sobre els jugadors, sobre els partits, sobre l'equip, sobre els mètodes per guanyar, sobre els tirs a porteria, sobre el camp, etc.) de diversos diaris esportius (*Sport*, *Punt*, *El periódico de Catalunya*, *El mundo deportivo*, *Marca*, *El País*, *Segre*, *As*) que responen a la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA.
- Comparar la guerra i el futbol, tot analitzant les dimensions de l'estructura de la guerra i les dimensions de l'estructura del futbol: quan juguem a futbol, tot i que no es creï un combat real, ens trobem en un camp de batalla (l'equip contrari és l'equip rival, els jugadors defensen el seu camp i ataquen el camp contrari, cada jugador té una determinada posició, l'objectiu final és vèncer l'enemic).

La finalitat d'aquesta anàlisi, d'una banda, ha estat demostrar que no ens limitem a parlar del futbol en termes bèl·lics, sinó que podem guanyar o perdre un partit si juguem a futbol, l'equip amb el qual juguem és copsat com un real rival, durant el partit ataquem i defensem. D'altra banda, hem palesat que la majoria de les coses que fem quan juguem a futbol estan estructurades parcialment pel concepte de la guerra: durant un partit de futbol, tot i no haver ni sang ni morts, es duu a terme una guerra i l'estructura del futbol (atac, defensa, tir a porteria...) ho reflecteix.

Així doncs, la metàfora EL FUTBOL ÉS UNA GUERRA és quelcom que vivim en la nostra cultura, estructura les accions que fem servir quan juguem a futbol.

Per acabar, hem recollit altres metàfores sobre el futbol en els mitjans de comunicació: metàfores orientatives (ATACAR ÉS ENDAVANT I DEFENSAR ÉS ENRERE; EL MILLOR ÉS A DALT I EL PITJOR, A BAIX; LES COSES BONES SÓN CLARES I LES DOLENTES, FOSQUES), metàfores ontològiques (L'EQUIP DE FUTBOL O ELS JUGADORS SÓN EL NOSTRE PAÍS O LA NOSTRA SOCIETAT, EL FUTBOL ÉS UNA PERSONA HUMANA, EL FUTBOL ÉS UNA JOIERIA, EL FUTBOL ÉS UN ALIMENT. Finalment, hem analitzat una altra metàfora estructural: EL FUTBOL ÉS UN JOC.

7 Bibliografia

- Aira, A. (2005). «Cavallers avui». *Barça. Revista Oficial del F.C. Barcelona*, núm. 13, p. 6-10.
- Aristòtil (1926). *Poètica ; Constitució d'Atenes*. Text i traducció de J. Farran i Mayoral. Barcelona: Fundació Bernat Metge.
- Barrero, J. (2008). «El tratamiento de la violencia en el fútbol por la prensa deportiva». *Doxa comunicació*, núm. 5, p. 141-157.
- Cuenca, M. J.; Hilferty, J. (1999). *Introducción a la lingüística cognitiva*. Barcelona: Ariel.
- Espinal, T.; Ynglès, T. (2002). *L'estudi del lèxic i del significat a la gramàtica*. Universitat Oberta de Catalunya.
- Fajardo, L. (2006) «La metáfora como proceso cognitivo». *Forma y Función*, núm. 19, p. 47-55.
- Fermandois, E. (2008) «Wittgenstein, Geertz y la comprensión de metáforas». *Crítica: revista hispanoamericana de filosofía*, vol. 40, núm. 118, p. 29-56.
- Garachana, M.; Hilferty, J. *Semàntica*. Universitat Oberta de Catalunya.
- Johnson, M. (1991). *El cuerpo en la mente*. Madrid: Debate.
- Lakoff, G.; Johnson, M. (1980). *Methaphors we Live By*. Chicago i Londres: The University of Chicago Press. (Trad. cast.: *Las metáforas de la vida cotidiana*. Madrid: Cátedra, 1986).
- Lizcano, E. (1998). «La metáfora como analizador social». *EMPIRIA. Revista de Metodología de Ciencias Sociales*, núm. 2, 1999, p. 29-60.
- Martínez-Dueñas, J. L. (1993). *La Metáfora*. Barcelona: Octaedro.
- Medina Montero, J. F. (2009) «La metáfora en el léxico futbolístico: el caso de la actividad deportiva en español, y algunas propuestas de traducción al italiano». Universidad de Trieste.
- Messeguer, Ll. (1994). *Metàfora i creativitat*. Universidad Jaume I.

- Moraga Armijo, A. M. (1999). «Viabilidad de la metáfora: El fútbol es un combate” ». [Article en línia]. <http://www.monografías.com/>
- Moyano, Mònica-Marta (2005). «Ets el meu fetge i el meu cor». *Digithum*. Núm. 7. UOC. [Article en línia]. <http://www.uoc.edu/digithum/7/dt/cat/moyano.pdf>
- Nietzsche, F. (2000). *Escritos sobre retórica*, edición y traducción de Luis Enrique de Santiago Gervós. Madrid: Tortta.
- Parente, D. (2001). «La metáfora como instrumento cognitivo Una crítica de la concepción experiencialista de G. Lakoff y M. Johnson». Grupo Ratio de Investigación filosófica del Departamento de Filosofía de la Universidad de Mar de Plata. Argentina.
- Pérez, Roger (2007). «INTERNET: una xarxa de metàfores» *Digithum*. Núm. 9. UOC. [Article en línia]. <http://www.uoc.edu/digithum/9/dt/cat/perez.pdf>
- Salvador Duch, J. (2004). *Futbol, metàfora d'una guerra freda. Un estudi antropològic del Barça*. Tesi doctoral presentada per per accedir al grau de doctor per la Universitat Rovira i Virgili.
- Tuson, J. (2008). *Això és (i no és) allò*. Barcelona: Ara Llibres.

8 Annex:

Annex

Notícies dels diaris digitals d'on hem extret els exemples del apartats 4,5 i 6.

:

- El eco de jumilla.
- Con la selección.
- Expansión
- Avui
- Sport
- Punt
- El periódico de Catalunya
- El mundo deportivo
- Marca
- El País
- Segre
- As
- El 9 Esportiu de Catalunya.

El Jumilla guanya el Cartagena FC i aconsegueix el liderat

3-0 amb doblat de Meca i el segon gol de Sergio Bustos

El Jumilla va aconseguir novament el liderat al vèncer a la tarda de diumenge al Cartagena FC en un partit que pràcticament, excepte moments puntuals, va dominar el Jumilla de principi a fi tot i que va ser el Cartagena qui va començar aprentant i ficant la por al cos al Jumilla CF en un cop de cap de Jesús al pòster en el minut 2 de partit. La primera acció perillosa dels locals arribaria en el minut 9, quan una cessió de Chiqui al seu porter posa en dificultats a aquest ja que Joan Topo va estar apunt d'arribar a la pilota.

A partir d'aquí el Jumilla agafaria les regnes del partit i arribarien les accions més perilloses del partit, prova d'això és el centre que serveix Ramos des de la banda dreta al minut 23 de partit perquè Ocaña de cap remati fora per poc.

Juan Topo torna a posar el cap per rematar amb molt perill el centre que li va arribar de nou de Ramos. Dos minuts després Meca pel centre de la defensa dispara a porteria després de recollir el centre de Ramos, el tret surt desviat per la part esquerra de la porteria de Jordi. Un tir de Leo des de fora de l'àrea és a punt de sorprendre Emilio, ja que el tret anava ajustat al pal dret i el porter local arriba fins i tot a xocar amb el pòster en el seu afany d'aturar la pilota, Emilio s'envia Cornet. Acte seguit el Cartagena bota un còrner des de l'esquerra en el minut 33 i Juancris atent aclareix novament a Cornet, Víctor treu el Cornet directament a porteria i Emilio en el segon pal, no sense dificultats atura la pilota. El Cartagena va despertar en aquests minuts de la seva letargia en aquests compassos de la trobada i, o bé a pilota parada o en xuts des de fora de l'àrea, eren els que portaven el perill, fins al minut 37 en el qual tot va canviar, Ramos torna a centrar des de la dreta un centre mesurat que el rep Meca, el qual amb un xut perfecte perfora la porteria visitant posant el 1-0 al marcador.

Amb aquest resultat s'arribava al final dels primers 45 minuts.

Surten després del descans Elies per Darmon i Menchón per Ocaña a les files del Jumilla CF i Pepe entra en substitució de Jesús per part dels de Paco Acosta. A la represa el Cartagena va quedar desdibuixat del partit encara que les accions del Jumilla tampoc tenien la consistència necessària si bé el centre del camp si que ho manejava bé els homes de Paco Sánchez. Hi va haver d'anar fins al minut 58 de partit per veure la primera jugada compromesa d'aquesta segona part, els protagonistes els atacants jumillanos, que en una perfecta triangulació entre Joan Topo, Mara i Ramos conclou amb el llançament d'aquest últim alt.

Elías s'emborratxa de pilota quan intenta rematar de primera el centre que li va arribar per part de Javi Bernal en el minut 71. Tres minuts després Sergio Bustos d'un remat

impecable de cap després d'un còrner, aconseguix posar el 2-0 al marcador. Control del Jumilla i el partit s'ha resolt a hores d'ara. Entra al minut 79 per part del Jumilla CF Carlos Terol per Ramos i Rubén en lloc de Carles Fernández.

Una gran jugada, que mostra de la qualitat d'Elies, donaria com a fruit el 3-0. Jugada personal d'aquest, en el qual fuig de tots els que li surten al pas, per concloure amb una passada a l'estil Laudrup, és a dir mirant al públic, habilita Meca en el darrer passi al buit perquè Meca no perdoni i aconseguixi el 3 - 0 definitiu. La derrota del Lorca esportiva i l'empat del Cieza, deixen al Jumilla CF com a nou líder en solitari del grup XIII de la tercera divisió.

PEL JUMILLA van jugar:

Emilio, Javi Bernal, Sergio Bustos, Juancris, Ocaña (Menchón min.45), Darmon (Elías min.45), Juan Topo, Carlos Martínez, Mara, Meca i Ramos (Carlos Terol min.79).

PEL CARTAGENA FC van jugar:

Jordi, Carles Jarrachina, Sergio, Dani Ros, Chiqui, Blaya, Carlos Fernández (Rubén min.79), Andrés, Leo, Víctor, i Jesús (Pepe min.45).

ARBITRE: Díaz Escudero, va mostrar grogues als locals Sergio Bustos i Darmon i als visitants Chiqui i Pepe.

La Selecció es llança a la muntanya

Els homes de Vicente del Bosque han suat de valent avui, en una sessió de treball desenvolupada al peu de la muntanya Kapelle. Adaptar-se a l'altitud i a les temperatures, claus del pla del seleccionador. Inscriu-te!

En concret, 'la Roja' està entrenant actualment a 600 metres d'altitud, amb tots els canvis que això suposa a nivell de clima i pressió. Les condicions que trobarem a Sud-àfrica seran molt semblants, i els tècnics busquen estalviar temps d'adaptació per competir en plenes condicions al Mundial. L'entrenament d'avui ha començat amb un intens treball físic, però com a amant de la pilota que és, Vicente del Bosque ha deixat la segona part per a les patxangues i l'assaig de l'estratègia.

Centrem-nos en els partidets, perquè d'aquí podem extreure conclusions de cara a pròxims partits: no hi ha hagut porters, però d'una banda han estat Arbeloa, Puyol, Marchena, Capdevila, Navas, Alonso, Xavi, Pere, Torres i Villa, i davant, Ramos, Piqué, Albiol, Busquets, Javi Martínez, Iniesta, Mata, Cesc, Silva i Llorente. Què és el que més et crida l'atenció? Personalment, em quedo amb això de situar Torres i Villa en el mateix equip, amb dos extrems com Navas i Pedro acompanyant. L'aposta sembla molt ofensiva, t'agradaria veure-la en algun dels pròxims amistosos?

Espanya marca el gol de les apostes

Publicat el 2010.05.15, per E. Calatrava

Espanya és, per davant del Brasil, Anglaterra i Argentina, el favorit de les cases d'apostes per guanyar el Mundial de futbol que se celebrarà aquest estiu a Sud-àfrica, un dels esdeveniments esportius més importants de la dècada.

Ni la crisi econòmica, ni l'existència de tornejos més propers en el temps, com l'Open de Madrid de tennis o la recent Final de la UEFA Europa League entre l'Atlètic de Madrid i el Fulham britànic, han distret la mirada dels apostants l'esdeveniment sud-africà.

La flamant victòria davant Alemanya a l'Eurocopa de fa dos anys i el seu bon fer en la classificació per a la cita mundialista avalen al conjunt que entrena Vicente del Bosque, segons el parer dels clients de cases en línia com Betfair, bwin i Miapuesta.com. La vermella, que guanya punts davant l'Anglaterra de Fabio Capello i la França de Benzema o Lass Diarra, iniciarà el seu camí al Mundial davant Suïssa el 16 de juny.

David Villa, 'pitxitxi'

Espanya situa, a més, un dels seus homes, el davanter valencianista David Villa, com a favorit per ser el pitxitxi del Mundial, per davant del culer Lionel Messi i del jugador del Manchester Wayne Rooney. Madridistes com Ronaldo, Higuaín i Kaká se situen també en el Top Ten de grans golejadors.

En el cas de Betfair, ja hi ha més de cinc milions d'euros en apostes dels seus clients en joc. I es preveu que aquesta xifra pugui es multiplicar per diverses desenes a mesura que s'acosta la cita.

Les apostes en el cas d'Espanya estan en cinc a un. Mentre que, en el cas que guanyés Corea del Nord, el darrer en els pronòstics, cada apostant guanyador obtindria el màxim (1.000 euros per cada euro apostat).

Però no només les apostes sobre l'equip guanyador tenen cabuda. Les cases alberguen un gran nombre d'opcions: "Des que aconseguirà mantenir la seva porteria a zero fins a quin grup es marcarà més gols", explica Sacha Michaud, director general a Espanya de Betfair. Els internautes aposten pel grup A, que integren França, Mèxic, Uruguai i Sud-àfrica, com el més golejador en el seu conjunt.

Les firmes d'apostes que operen per Internet veuen al Mundial de Sud-àfrica una cita única, en la qual esperen aconseguir increments de facturació d'entre el 30% i el 40% respecte a juny de 2009.

Per això, han posat en marxa campanyes de màrqueting i comunicació, amb jocs, vídeos i promocions en línia a Twitter i xarxes socials com Facebook, per atraure públic. "El gruix dels nostres clients són europeus i Espanya és un dels països més importants per la

gran afició pel futbol”, reconeix Xavier Ojer, responsable de comunicació de Betfair a Espanya.

“Per a la Copa del Món 2010, hem decidit augmentar l’oferta de apostes, fins i tot per sobre de l’última Eurocopa. Bwin oferirà al voltant de 300 apostes diferents abans de l’inici del Mundial i 200 apostes live (en directe) durant cada partit”, explica Stefan Wukovitsch, cap de Producte d’Apostes a bwin.

Les previsions apunten que, a mesura que s’apropi el Mundial, s’eleva els diners en joc. Un partit com l’Atlètic de Madrid-Fulham del passat dimecres mou uns 15 milions d’euros (el 70% es genera en el transcurs del partit).

Si es preveu que, de mitjana, cada partit del Mundial mogui uns cinc milions d’euros (molt més les Semifinals i la Final), els 65 partits que es disputaran podrien moure en total més de 300 milions d’euros en cadascuna de les dues o tres grans firmes del mercat.

Molts diners en joc, com denuncia l’Organització Nacional de Cecs (Once), l’entitat més bel·licosa amb aquestes firmes, que es troben en un règim de alegalitat a Espanya a l’espera d’una regulació.

Altres entitats, com les espanyoles Codere i Cirsa, i la grega Intralot esperen treure partit de l’embranzida de les apostes esportives físiques que atraurà la Copa del Món.

Aparador africà

Però el Mundial és també un aparador per a jugadors que vulguin reivindicar entre els grans clubs europeus i les principals ciutats del país amfitrió.

Costa d’Ivori (selecció en la qual participa el davanter del Chelsea Didier Drogba), Ghana i l’amfitrió Sud-àfrica són els més ben posicionats a judici de les apostes, encara que a distància dels rics occidentals.

Però, fins al diumenge 11 de juliol, quan es coneixerà la identitat del guanyador, queda temps. “No ens oblidem que la localització del torneig influeix en el guanyador”, diu Michaud. A la pel·lícula, *Invictus*, Clint Eastwood commemora la victòria de la Sud-àfrica de Nelson Mandela davant els temuts All Blacks neozelandesos al Mundial de rugbi que el país va albergar el 1995. I és que l’esport no hi entén d’estadístiques.

El Terrassa vol retrobar-se amb la victòria

Futbol
Terrassa
Ult. Act. 30/06/2009 15:50

Creu i ratlla. Després de la derrota a la Ciutat Esportiva de Vila-real, el Terrassa ha de seleccionar tot allò que va anar bé i passar pàgina. S'ha de tornar a començar i retrobar el camí que redreci l'equip a la bona ratxa que havia aconseguit abans del partit al camp del líder.

Aquest diumenge a partir de les 17h arriba el Dènia, un conjunt que té els mateixos punts que el Terrassa, però que visita l'Olímpic un pèl necessitat. Els d'Alacant fa tres partits que no guanyen i la setmana passada van caure a casa per 0 a 2 amb el Badalona. A més, dels darrers nou punts, els homes de Carlos Simón només n'han aconseguit dos. És per això que el conjunt de la Marina Alta no vindrà sol en aquest desplaçament a la nostra ciutat. Des de la junta directiva del Dènia, s'ha organitzat un autocar d'aficionats que acompanyaran els seus jugadors a la visita a Terrassa.

Mentrestant, el conjunt de Sergi Lobera segueix arrossegant les baixes del partit davant de l'Atlètic Balears. I és que, ara per ara, el preparador del conjunt terrassenc només pot comptar amb un total de setze jugadors, ja que Julio de Dios serà baixa davant el Dènia perquè el cap de setmana passat va veure la cinquena targeta groga i, per tant, haurà de complir un partit de sanció. Sens dubte, aquesta serà una baixa transcendent per a l'equip vermell, ja que de Dios era un dels homes més utilitzats per l'entrenador egarenc. Una absència més que s'uneix a les ja segures dels davanters José Ramírez i Guillem, el capità Raúl Pérez i Giribet.

D'altra banda, però, Lobera recuperarà a Tomillo, que no va viatjar la setmana passada al camp del líder per uns problemes al turmell. Qui podria anar entrant poc a poc és Nauzet. El migcampista va debutar en lliga a Vila-real, i ja està a disposició del tècnic. Malgrat tot, el jugador vermell encara ha de guanyar ritme i el més probable és que no entri d'inici.

La nota positiva d'aquesta setmana ha estat Jordi Martínez. Tot i que el van intervenir per segona vegada a l'esquena, degut als problemes que va haver-hi en la primera intervenció, el davanter terrassista podria entrar a la llista de convocats per aquest proper partit. El nou del Terrassa ha començat a entrenar amb els companys, però la seva convocatòria dependrà de l'evolució del davanter aquests dies abans del partit.

Ja ho va dir Lobera la setmana passada abans del desplaçament a Vila-real: les lesions no són excusa. Si no ho eren al camp del líder, tampoc ho haurien de ser a casa contra el Dènia, un rival amb els mateixos punts que el Terrassa i que no està passant pel seu millor moment de joc.

Lobera: "No serà un rival gens fàcil"

El tècnic del Terrassa FC, Sergi Lobera, ho té clar. "El Dènia és el rival més difícil que hem tingut, de moment, a l'Estadi Olímpic". El preparador egarenc creu que el conjunt

d'Alacant és “complicat i incòmode, perquè tenen un joc molt físic”.

L'entrenador del conjunt vermell veu amb molt bons ulls el paper del seu equip en els darrers partits, especialment a Vila-real, on es va jugar molt bé, però a la vegada, reconeix que “en la nostra categoria el més important són els resultats. No et pots permetre jugar bé i fer bon futbol si després no guanyes. Al camp del líder, encara es pot entendre, però si juguem com allà ja no podem fallar més”. Lobera insistia en la importància de fer un bon partit a casa. “Hem d'aconseguir el màxim de punts possibles a casa, davant de la nostra afició”.

Preguntat pel suport que senten el seus homes a l'Olímpic i per la falta d'assistència de públic, el preparador del Terrassa FC es mostrava “satisfet amb la gent que ve i ens anima partit a partit. Li hem de posar un 10 a l'afició perquè sempre sentim que els tenim al costat”. Respecte al retorn de Jordi Martínez a la convocatòria, Sergi Lobera va reconèixer que “fins a última hora no ho podem decidir i hem de veure com evoluciona la segona intervenció a l'esquena”. Qui sí que entrarà a la convocatòria serà el recuperat Tomillo.

El Terrassa cau per la mínima contra el colíder

Futbol
Terrassa
Ult. Act. 30/06/2009 15:29

El Terrassa sortia al camp amb un equip insòlit i Lobera deixava a la banqueta homes de pes com Julio de Dios o Víctor Curto i apostava per Céspedes i Guillem, que jugava el seu primer partit com a titular.

La primera meitat, però, va ser molt tàctica i poc atractiva. Si més no, menys del que s'esperava, ja que tant el filial del Vila-real com el Terrassa són dos equips a qui els agrada jugar bon futbol. Poc ritme, poques ocasions i mancava espectacle.

Les opcions més destacades, a més, van ser visitants. Primer Sierra, que ahir va intentar sorprendre pujant a l'atac des de la defensa, va haver d'intervenir per evitar el gol al quart d'hora de partit. Al minut 37 Relaño va fer una bona aturada a xut de Chando. El màxim golejadador de la lliga va rebre una pilota a la frontal i no s'ho pensar dues vegades.

El Terrassa, per la seva banda, es va mostrar molt sòlid en defensa durant els primers 45 minuts, però li va mancar un xic d'espurna en atac. De fet, la primera aproximació a l'àrea de Juan Carlos va ser de Ramírez al minut 42. La centrada del davanter terrassista va acabar fora. Així doncs, pobre balanç en atac, tot i la bona disposició a darrere.

A la segona meitat, el conjunt de Garrido va sortir a aconseguir els tres punts que el col·loquessin novament al capdavant de la classificació. El primer avís va ser de Matilla, que va xutar al pal quan només es portaven cinc minuts. El refús el va agafar Chando, però el seu xut el va enviar a córner Peque des de la mateixa línia. Però el golejadador de l'equip de La Plana no va perdonar a la segona que va tenir. En posició de fora de joc, Chando va plantar-se sol davant de Relaño i amb una toc suau va aixecar la pilota per sobre del porter amb una excel·lent vaselina. Era l'1 a 0.

El Terrassa, però, va notar molt l'absència de Jordi Martínez, ahir lesionat, i Guillem va demostrar que no està al 100%. De fet, cap dels homes que ahir van jugar en atac van fer un bon partit. Ni Boniquet, ni Blas, ni Ramírez. Lobera va intentar canviar aquesta situació per buscar l'empat fent entrar Víctor Curto i Raúl Torres, però ni així. De fet, el primer xut del Terrassa entre els tres pals, obra de Guillem, va ser al minut 60 de partit.

Set minuts més tard, el mateix davanter ho tornava a provar, però la seva rematada sortia fora.

I al final, en el temps afegit, Pulga va poder fer el segon, però Relaño va aturar el seu xut.

Es deixen la pell a Oriola, però tornen a perdre (2-1)

El Terrassa ha encaixat dos gols en la segona part i Florian ha marcat el gol egarenc en el temps afegit

Aterrassa.cat

Oriola

Ult. Act. 29/11/2009 18:38

El Terrassa no ha pogut treure res positiu de la seva visita a Oriola, malgrat el bon partit que ha fet. Els d'Olmo han aguantat bé i han tingut ocasions en la primera part però en la segona han encaixat dos gols. Tot i buscar l'empat fins al final, només s'ha pogut maquillar el resultat amb un gol de Florian.

Miquel Olmo ha presentat un onze inèdit, condicionat per les baixes. Carroza i Heredia han actuat de laterals i el mig del camp l'han format tres homes: Jacob Ba, Mario i el juvenil debutant Jordi Torcal.

El matx ha començat amb un ritme intens i amb dos equips intentant portar el joc. La primera ocasió clara ha estat pel Terrassa, als sis minuts. Florian ha controlat magistralment la pilota i, tal com li venia, l'ha engaltada per enviar-la fregant el pal. A l'altra porteria, l'Oriola ha tingut una doble ocasió per avançar-se, però primer Miguel Ángel ha aturat el xut de Meca i després el juvenil Dani Erencia ha tret sota pals un xut de Moncho, en el minut 23.

A la mitja hora de joc Carroza ha donat l'ensurt de la tarda. El jugador roig ha xocat amb Moncho i ha perdut per instants el coneixement. Carroza, per sort, s'ha recuperat però no ha pogut continuar. Idri ha entrat en el seu lloc i s'ha situat al lateral esquerre, desplaçant a Heredia al lateral dret.

Un cop reprès el joc, l'Oriola s'ha llançat a l'atac. Primer, Moncho s'ha quedat sol davant Miguel Ángel però ha enviat la pilota fregant el pal (35'). En el minut 43, el travesser ha rebutjat un xut de Meca. La resposta del Terrassa ha estat un xut de Ramón que el porter Ricardo ha enviat a còrner amb una mà miraculosa.

En la segona part ha arribat la pluja... i el gol local. En el minut 62, Moncho se l'ha deixada a Meca i aquest, amb cama esquerra i buscant el segon pal, ha obert el marcador. Amb el resultat favorable, l'Oriola s'ha dedicat a controlar un Terrassa que, ni amb l'entrada al terreny de joc de Joshua i Ettien ha disposat de cap ocasió clara.

Les coses s'han complicat per al Terrassa en el minut 78 amb l'expulsió per vermella directa de Canet, per entrar tard sobre Moraga en el vèrtex de l'àrea. I en aquesta falta, Colorado feia pujar el 2-0 amb un bon llançament directe.

La reacció del Terrassa ha arribat massa tard. Florian ha llançat un lliure directe des de la frontal en el minut 91 i ha retallat distàncies. En l'últim sospir de partit, Erencia ha tingut l'empat a les seves botes, però Ricardo ha aturat la pilota sobre la línia de gol. La derrota, ja, no s'ha pogut evitar.

Xavi Hernández opta al ‘FIFA World Player’

El futbolista terrassenc va quedar en tercera posició la temporada passada per darrere de Cristiano Ronaldo i Leo Messi. El guardó s’entregarà avui dilluns a Zuric

A terrassa.cat/ F.M.
Zuric
Ult. Act. 21/12/2009 10:17

El jugador egarenc del FC Barcelona Xavi Hernández opta al premi ‘FIFA World Player 2009’, que s’entregarà aquest dilluns a la ‘Gala del Jugador Mundial de la FIFA 2009’ al Kongresshaus de Zuric. Aquest guardó, juntament amb la pilota d’or, ha significat ser coronat com a Millor Jugador del Món.

Per als futbolistes el ‘FIFA World Player’ és especial ja que els encarregats de votar són els seleccionadors i capitans del tots els combinats nacionals de la FIFA. Juntament amb Xavi, també opten al títol els seus companys Messi i Iniesta i els jugadors del Reial Madrid Kaká i Ronaldo.

Els candidats coincideixen gairebé amb els millors en la votació del ‘Pilota d’Or’, guardó en què es va imposar Leo Messi, per davant de Cristiano Ronaldo, Xavi i Iniesta, mentre que aquí el cinquè lloc va ser per a Samuel Eto’o i el sisè per a Kaká.

Planten cara però no eviten la derrota

El Terrassa FC ha perdut 0-1 amb el Barça Atlètic, que s'ha assegurat matemàticament el 'play-off' d'ascens. Els de Miquel Olmo han mostrat una bona imatge i ho han posat difícil als blau-granes

Albert Prieto
Olímpic de Terrassa
Ult. Act. 26/04/2010 21:35

El Terrassa FC ha caigut derrotat per la mínima davant un Barcelona Atlètic que, gràcies al 0-1, certifica de manera matemàtica la seva presència a la promoció d'ascens.

Els homes de Miquel Olmo han mostrat una molt bona imatge i han mantingut la porteria a zero durant molts minuts, però un solitari gol dels blau-granes ha acabat amb les esperances de sumar algun punt en l'avantpenúltim partit de lliga.

El partit ha començat amb el Barça Atlètic amunt i en menys de sis minuts ja havien tret tres còrners, però sense conseqüències. El primer ensurt ha arribat a la porteria de Miguel Ángel als tres minuts de joc, quan el porter ha hagut d'intervenir per evitar un gol d'Edu Oriol. A l'altra àrea, en el minut 7, Urbano xutava fora en la primera aproximació del Terrassa.

Els minuts han passat lents. No ha estat un partit de joc vistós dels nois de Luis Enrique, que no han demostrat per què són segons a la classificació. S'ha de dir, també, que el Terrassa no ha semblat el cuer del grup. Les ocasions més clares d'una primera part molt igualada han estat per al local Joshua, que ha xutat des de la mitja lluna i la pilota ha sortit fregant el travesser (18'), i per al visitant Víctor Vázquez, amb un xut des de la frontal que Miguel Ángel ha desviat a còrner.

Després del descans la situació ha canviat a partir del gol del filial blau-grana. En el minut 55, Benja marcava l'únic gol de l'encontre aprofitant una badada del Terrassa. Un minut després els visitants han pogut sentenciar, però Benja s'ha quedat sense angle per superar Miguel Ángel.

Amb el 0-1, el Barcelona Atlètic s'ha dedicat a tocar la pilota, a dominar i a adormir el partit: es conformava amb el resultat. El Terrassa ha intentat empatar, però sense èxit. L'entrada del juvenil Josep Señé al terreny de joc a ajudat al Terrassa a crear més perill.

En el minut 72 Rodri i Josep han tingut una doble ocasió que han tret entre el porter Oier i els defenses. Pocs segons després, Josep rematava un còrner i la pilota, després que Oier la desviés per evitar el gol, s'estavellava al pal.

En els últims minuts el Barça Atlètic ha buscat el gol de la tranquil·litat mentre els egarencs intentaven empatar. El visitant Edu Oriol ha enviat un xut al travesser a falta de tres minuts pel final, i ja en el temps afegit el davanter del Terrassa Rodri ha caigut a la línia de l'àrea. Lluny de senyalar falta o penal, l'àrbitre li ha mostrat la targeta groga per simular la caiguda.

Gran millora, però només un punt (0-0)

El Terrassa FC segueix negat de cara al gol però trenca la ratxa de derrotes

Albert Prieto
Olímpic de Terrassa
Ult. Act. 04/10/2009 20:00

El Terrassa encara no pot dir que ha acabat amb la crisi de resultats. I ja van set jornades. Aquest cop, l'empat a zero davant la Gramenet ha permès a l'equip de Miquel Olmo sumar el seu segon punt en el que va de lliga. Els de Miquel Olmo han fet molt bon partit i han tingut ocasions suficients per marcar, però el gol continua resistint-se.

Miquel Olmo ha presentat un onze amb força novetats respecte les jornades anteriors.

Miguel Ángel ha seguit a la porteria després de fer-ho bé en el seu debut a Maó; Gonzalo, ja recuperat de la lesió, ha ocupat l'eix de la defensa al costat de Canet, i Zou ha tornat al lateral esquerre. Al mig del camp, el més destacat ha estat l'absència de David López, a la banqueta, i a davant una nova dupla formada per José Ramírez i Ettien.

El partit ha començat amb domini local, amb una mentalitat plenament ofensiva. Tot just quan es portava un minut, el porter visitant Ramos s'ha vist obligat a sortir de l'àrea per evitar que hi penetrés Ettien. Les bones sensacions es palpaven en el domini inicial del Terrassa, però conforme passaven els minuts la Gramenet ha guanyat metres, sense crear excessiu perill en la porteria de Miguel Ángel però esdevenint un maldecap per a la defensa terrassenca, que se n'ha sortit prou bé.

L'últim quart d'hora de la primera meitat, el Terrassa ha protagonitzat un monòleg ofensiu. En el minut 33, Ramos ha comès un greu error en la sortida i la pilota ha acabat en còrner, després de passejar-se tota sola dos metres per davant de la porteria. En el 39, Iván Díaz i José Ramírez han tingut una doble ocasió de gol, però, aquest cop sí, Ramos ha estat encertat i ha blocat els xuts.

Eren els millors minuts del Terrassa, que tenia la possessió de la pilota i controlava a una Gramenet que únicament pujava a base de pilotades i contraatacs. La defensa vermella ha estat molt encertada, amb un superb Òscar Sierra al lateral dret.

Una segona part intensa

Després del descans, la Gramenet ha intentat aprofitar la represa per agafar fred el Terrassa i donar l'ensurt. Un xut d'Expósito ha posat en problemes Miguel Ángel per fer-se amb la pilota, però Canet ha enviat lluny el perill amb una forta puntada de peu. Amb això, el Terrassa no s'ha vingut enrere i un actiu Heredia ha tornat a activar l'atac dels de Miquel Olmo. El davanter andalús ha posat la directa, ha deixat assegut Toni Lao i ha fet la passada de la mort a Iván Díaz, que amb l'oposició de Raúl Rodríguez i Jorge no ha pogut rematar. A l'instant, la pilota queia a peus de José Ramírez, el xut del qual ha marxat per sobre de la porteria. Dos minuts després, Heredia li ha deixat la pilota a Ramón a la mitja lluna, però Ramos ha aturat el llançament de l'ex de l'Osca.

Les ocasions de gol, en ambdues porteries, eren molt més freqüents que a la primera part. A la porteria de Miguel Ángel, un llançament de Rodríguez al pal ha estat l'oportunitat més clara de la Gramenet (60'), a la que ha seguit un xut d'Expósito que Canet ha salvat sota pals.

Una inoportuna lesió de Canet, unida al cansament dels futbolistes, ha fet decaure el ritme de joc del Terrassa. En el minut 81, Miguel Ángel ha salvat el gol visitant en desviar in extremis a córner una rematada d'Eloy a centrada de Toni Lao. En els últims minuts, els jugadors vermells s'han defensat com han pogut de la pressió colomenca, el que suposava renunciar al tan enyorat gol. En el temps afegit, Florian, en un contraatac, ha estat massa lent i ha desaprofitat l'última oportunitat del Terrassa, que seguirà cuer.

Guardiola: “Ens mereixem guanyar la Lliga”

Admet que el Madrid també s’haurà guanyat el títol si se l’endú, però recorda que “molts equips voldrien jugar com el Barça”. Rebrà el Tenerife conscient que ja “no hi ha marge per a errors”

Europa Press
Futbol Club Barcelona. Camp Nou
Ult. Act. 03/05/2010 16:21

L’entrenador del Barça, Pep Guardiola, ha manifestat aquest dilluns que és el seu equip qui més “es mereix” guanyar la Lliga, sense restar mèrit al campionat fet pel Reial Madrid, que, segons ell, també seria mereixedor d’acabar sent el campió.

“El Madrid també se’l mereix. Ha fet molts punts, com nosaltres. Ara, penso que ens la mereixem nosaltres. Tot dos equips han d’anar-se’n de vacances orgullosos de la temporada que han fet, com a mínim en aquesta competició, la Lliga”, ha afegit.

Tot i això, quan he preguntat sobre aquest aspecte, Guardiola ha assenyalat: “Que si penso que m’ho mereixo més? Doncs sí, no t’enganyaré”, ha manifestat la vigília de rebre el Tenerife al Camp Nou.

A més, ha deixat clar que per fer un bon futbol no fa falta jugar com el Barça, ja que altres estils de joc són perfectament compatibles amb l’èxit. Tot i això, ha sorprès quan ha deixat anar que al seu col·lega del Reial Madrid, Manuel Pellegrini, potser li agradaria jugar com els blau-grana.

“Molts equips voldrien jugar com el Barcelona, potser Pellegrini voldria jugar com el Barcelona, però cada equip juga amb el que té. Nosaltres no som els més guapos, però entenem el futbol d’aquesta manera. Però quan arriben a final del campionat lluitant, s’ho mereixen”, ha afirmat.

Encara sobre la lluita per la Lliga, ha recordat que el Barça depèn d’ell mateix. “Sabem que fent-los tots [els 9 punts] seremampions, però no sé què passarà. Tant ells com nosaltres hem perdut pocs partits, però l’ansietat pot influir en certs moments de la competició. Tant ells com nosaltres podem estar molt satisfets de com ha anat l’any”, ha assegurat.

Del Madrid, i referint-se a la victòria d’ahir contra l’Osasuna (3-2) en l’últim moment, ha destacat el fet que mai es donen per vençuts. “Té valors futbolístics, un valor èpic que sempre ha tingut, però hi ha un component de futbol que fa que generin aquestes ocasions. Insisteixen, però tenen un comportament de futbol, deixant cinc homes a dalt i fent contres”, ha explicat.

“Ara no hi ha marge d’error”

Pel que fa al Tenerife, ha assegurat que serà un partit complicat i semblant al del Xerez,

en què hauran de donar-ho tot a la recerca de la victòria ja que “no hi ha marge d’error”. “Serà un partit semblant al dia del Xerez. Tenen un perfil semblant, de jugadors baixos i ràpids. És un equip atrevit, sense por d’anar cap a dalt. Recordo els primers minuts d’allà, on Alfaro va tenir ocasions clares. Haurem d’estar molt atents. Ara no hi ha marge d’error”, ha destacat.

Després del bon partit de Bojan contra el Vila-real, caldrà veure si el del planter torna a ser titular en detriment d’un Ibrahimovic al qual Guardiola no ha volgut assenyalar. “Tots els debats em semblen bé, per això hi són, però tots es mereixen jugar. Entenc que el mes de gener o febrer hi hagi aquestes situacions, però ara ja no hi ha debat. A mi no em preocupa gens això. Ibrahimovic ha fet uns números excepcionals, malgrat les lesions”, ha etzibat.

A més, ha volgut deixar clar que els èxits són cosa de tot el grup. “Tots hem arribat aquí i tots ens faran anar-nos-en orgullosos amb la possibilitat d’haver arribat fins aquí i amb la certesa d’haver-ho fet tot per intentar guanyar un altre títol. Tots es mereixen ser part d’aquest equip. No és una qüestió que ara aquest serveix i aquest no. Tots serveixen. Depèn de mi”, ha recalcat.

“PRIMER ESTAVA PELÉ, DESPRÉS MARADONA I ARA SALUDEM AL NOU REI”

El món s’agenolla als peus de Messi

“Arrasar”, “heroi”, “el millor del món”, “Messi està content, el món també”. “El nou Maradona”, “Déu viu a Catalunya” ... la premsa mundial es rendeix en elogis al crac del Barcelona

ENRIC CORBELLA 07/04/10 - 08:34.

Ja comença a ser rutinari que les exhibicions futbolístiques de Leo Messi donin la volta al món, però tot allò que ha aconseguit el crac del Barça davant de l’Arsenal ha superat totes les seves gestes anteriors.

Quatre gols com quatre sols que li serveixen per avançar Cristiano en el ‘Pitxitxi’ de la Champions, que el va catapultar al lloc de màxim golejador històric del Barcelona en aquesta competició amb Rivaldo i que l’han tornat a elevar a la ‘Pulga’ en els altars del futbol.

A l’Argentina, normalment molt exigents amb Messi pel seu rendiment quan es vesteix de blanc i blau, no van dubtar en posar-se als peus de la seva estrella. “Messi va fer un salt més en la seva genialitat” (‘Clarín’), “El rei del quartet” (Olé) o “Messi va elevar encara més el llistó” (‘La Nació’) van ser alguns dels elogiosos titulars que poden llegir els argentins. La descripció de l’últim gol que va fer ‘Olé’ és de les que cal recordar: “L’últim va ser per treure’s el barret: diversos enganxalls i definició per baix”.

A Itàlia ‘La Gazzetta dello Sport’ obre la seva edició digital amb Messi, donant-li més importància al partidàs de l’argentí que a la classificació de l’Inter italià a les semifinals de la Champions. El diari ‘Corriere dello Sport’ destaca la tasca de Messi i assenyala ja al partit de semifinals de la Lliga de Campions entre “Inter-Messi”.

Els anglesos, les víctimes de Messi, no van tenir objeccions a destacar el particular xou de l’argentí. Destaca la portada del ‘Daily Mail’ amb el seu “primer estava Pelé, després Maradona i ara salutem al nou rei”.

A França “Déu viu a Catalunya” titula el diari ‘L’Équipe’.

La premsa alemanya va elogiar Messi amb titulars com el del ‘Bild’: “El show de Messi”. ‘Der Tagespiegel’ es rendeix al talent de l’argentí, titulant la crònica del partit com “Messi, Messi, Messi, Messi”.

“Messi arrasador” (‘O Estado de Sao Paulo’), “Messi dóna show” (‘Folha de Sao Paulo’), “Quatre vegades Messi” (‘O Globo’), “Messi, Messi, Messi i Messi” (‘Lance’) van ser titulars que es van trobar al Brasil.

A l'Equador el diari 'El Telégrafo' li bateja com "el millor del món" i en la resta de la premsa equatoriana el qualifiquen com "heroi".

La premsa salvadorenca va ser igual de generosa. El diari 'Diari d'Avui' va ser molt gràfic amb el seu titular "Messi està content, el món també" mentre que 'La Premsa Gràfica' "insisteix en" la màgia "de la Pulga".

A Costa Rica el diari 'La Nación' "descriure l'exhibició del crac culer com" encès "i un altre mitjans van repetir termes com "fora de sèrie" o "geni".

A Nicaragua van apostar per termes com "imponent" ('El Nou Diari') o "d'una altra dimensió" ('La Premsa').

A la premsa uruguaiana el diari 'El Observador' va destacar que "Messi es va divertir".

La premsa colombiana no va ser menys elogiosa amb titulars com "La nit del 'Messies'" ('El Espectador'), "Un Messi d'un altre món" ('El Temps') o "La Puça Màgica" ('El País').

El diari mexicà 'mediotiempo' no es va tallar gens quan va afirmar que "Messi és el més gran!".

Hondures també es va apuntar a termes com "extraordinari" ('La Prensa') i "imponent" ('El Herald').

La ‘Puça Màgica’

Van ser vint minuts brutals, en què Lionel Messi va apagar un incendi i va convertir el partit contra l’Arsenal en un passeig per Barcelona.

En una altra actuació excelsa, Messi va ficar els quatre gols amb què el club espanyol va apallissar 4-1 als anglesos per classificar a les semifinals de la Lliga de Campions, on busca revalidar el títol.

L’Arsenal va donar un ensurt als amos de casa quan va obrir el marcador als 18 minuts per mitjà de Nicklas Bendtner. Aquest resultat classificava als anglesos a les semifinals de la Lliga de Campions, ja que el partit d’anada havia acabat 2-2.

Però ‘La Pulga’ Messi li va tornar l’ànima al cos a l’equip local amb una sensacional ràfega de tres gols en el mateix primer temps, arrodonint una altra actuació memorable.

Després que Bendtner va obrir el compte de l’Arsenal en culminar en dos temps un contraatac, Messi es va carregar a sobre el seu equip.

Només tres minuts va durar l’avantatge anglesa, ja que el davanter argentí va aprofitar un mal rebuig tebi de la defensa per igualar el duel.

La voracitat golejadora de la “Pulga” no va acabar aquí en convertir als 21 i 37 minuts. El seu tercer gol va ser de brillant execució en entrar pel medi a l’àrea i li va fer un barret a l’arquer Manuel Almunia. Va posar les xifres definitives als 88 minuts.

Messi, de qui ja no hi ha adjectius que serveixin per a descriure’l, va saltar així al cim de la taula de golejadors del certamen amb vuit gols. Qui el segueix, amb set, és el portuguès Cristiano Ronaldo, el Reial Madrid va ser eliminat en vuitens de final.

Messi meravel·la el món sencer

L'argentí marca la diferència i destrossa l'Arsenal amb quatre gols i situa així el Barça a les semifinals per tercera vegada consecutiva

Enorme, meravel·losa, superlativa, històrica, insuperable, indescriptible, memorable. Els adjectius es queden curts per descriure l'exhibició que Leo Messi va oferir aquest dimarts en un Camp Nou abarrotat que es fregava els ulls com si no es cregués el que estava veient. Un recital de futbol, un pòquer de gols de *la Puça*, el crac amb majúscules, el millor jugador del planeta, el que probablement es convertirà, si a hores d'ara no ho és, en el millor futbolista de la història, va col·locar el Barça per tercera vegada consecutiva - quarta en cinc anys - a les semifinals de la Lliga de Campions.

Els que ahir van ser a l'estadi o els que el van veure per televisió recordaran el 4-1 a l'Arsenal per tot el que va fer Messi. Arsène Wenger i els seus nois, sens dubte, també. I això que l'Arsenal va arribar amb la lliçó apresada al Camp Nou. A l'Emirates va voler jugar de tu a tu al Barça i només la miraculosa actuació d'Almunia el va salvar de rebre una golejada històrica al seu estadi. Wenger va pensar que ahir, sense Cesc, Arshavin i Song, gosar disputar de nou el control de la pilota al campió d'Europa hauria sigut gairebé com regalar l'eliminatòria. Així que va disfressar el seu Arsenal d'equip petit, amb les línies molt juntes, Diaby perseguint Xavi per tot el camp i els puntes pressionant Márquez i Milito per complicar-los l'existència cada vegada que volien treure la pilota des de darrere.

D'aquesta manera, els *gunners*, situats darrere, van esperar el seu moment a la recerca d'un gol d'estratègia, d'un contraatac miraculós que creés incertesa al Barcelona. I aquest contracop va arribar passat el quart d'hora. Un contraatac precedit d'una claríssima falta de Diaby a Milito que el col·legiat alemany Stark no va xiular, cosa que va permetre la internada de Walcott i la doble rematada del gegant Bendtner, la primera contra Valdés i la segona, a gol, que capgirava l'eliminatòria.

Però no hi ha cap plantejament tàctic ni cap gol, per injust i inesperat que sigui, que pugui neutralitzar un jugador com Messi. L'argentí, que ja havia posat en dificultats Almunia un parell de vegades a l'inici del partit, va tardar tres minuts a neutralitzar el gol dels anglesos i setze a capgirar el marcador. Primer va ser un obús des de la frontal i després, amb una precisa definició dins de l'àrea. Abans del descans, la culminació d'un contraatac amb una vaselina antològica.

Ell, tot sol, va descompondre un Arsenal que va començar molt seriós i ordenat darrere i que va acabar la primera meitat descentrat i deambulant com una ànima en pena. La segona part no va tenir història. Guardiola va fer seure Bojan per reforçar el centre del camp amb Touré i el Barça va treure el peu de l'accelerador i va cedir alguns metres a

l'Arsenal, que, amb poc fons d'armari per canviar el signe del partit, ho va intentar amb poca fe i menys encert.

Un parell de xuts desviats de Rosicky i Bendtner i alguna acció interessant del bulliciós Pedro va ser el més destacat del joc, fins que va tornar aparèixer Messi per posar l'epíleg al matx i tancar el compte amb un gol de força, de fam, de picardia, d'aquells que marca l'argentí quan sembla que està jugant al pati del col·legi. Una exhibició que va segellar l'accés a semifinals d'un Barça que comença la seva *setmana gran* com tot un campió i amb molta moral per a la seva visita al Santiago Bernabéu.

LLIGA DE CAMPIONS | BARCELONA 4 - ARSENAL 1
La premsa mundial es rendeix al “Messies”

EFE | 07/04/2010

La premsa britànica es rendeix avui davant l'actuació de Lionel Messi, a qui defineixen com el “Messies”, després dels quatre gols que va marcar al Camp Nou per despertar l'Arsenal del somni de classificar-se per les semifinals de la Lliga de Campions.

De Messi parlen en les seves primeres pàgines d'esports “The Sun” i el “Daily Mirror”, mentre que el “Daily Express” el qualifica com “Pur geni” i diu que “simplement és d'un altre món”, i “Daily mail” titula amb un “10 Perfecte”.

“Primer va ser Pelé, després va venir Maradona. Ara salutació al nou rei”, afegeix el Mail, que valora l'esforç dels “gunners” a la primera part, tot i que resulta infructuós davant el geni de Messi.

Tot i que l'entrenador del Barcelona, Pep Guardiola, va dir recentment que els adjectius per definir Messi s'han esgotat, “The Guardian” fa un últim esforç i titula “Messi el desprietat”, destacant que el davanter va “destrossar” a l'Arsenal.

El cronista d'aquest diari afirma que el 10 del Futbol Club Barcelona va oferir una “nit inoblidable” de futbol als aficionats i es mostra convençut que sense Messi sobre el camp l'eliminària hagués estat disputada fins l'últim moment.

“The Guardian” posa el partit de Messi contra l'Arsenal al mateix nivell dels quatre gols que va marcar Puskas el 1960 a la final que el Reial Madrid va guanyar el Eintracht de Frankfurt, dels dos de Cruyff contra l'Inter a la final del 1972 i del triplet del madridista Ronaldo a Old Trafford en els quarts de final el 2003.

“The Independent”, que titula “L'Arsenal, a la cuneta per culpa d'un Messi màgic”, assenyala que l'argentí va protagonitzar “una de les millors actuacions individuals” que es recorden a Barcelona. “El celestial número 10 del Barcelona porta el Camp Nou a l'èxtasi”, afegeix aquest diari, que considera que, per situar-se en l'olimp dels elegits al costat de Pelé, Di Stéfano, Cruyff i Maradona, a Messi només li falta completar un bon mundial.

“The Times” posa en boca de l'entrenador de l'Arsenal, Arsene Wenger, la paraula “geni” per referir-se a l'argentí i recorda que el francès és poc donat als elogis, especialment si van dirigits a un jugador de l'equip contrari. “Vam perdre contra un equip que és millor que nosaltres, amb el millor jugador del món. (Messi) és com un jugador de la PlayStation”, va dir el tècnic gunner. Per a “The Times”, els “gunners” van acabar “marejats pel petit mestre i pel carrusel de passades” dels catalans.

“Si Arsene Wenger ha parlat d'elevat el futbol a una forma d'art, qualsevol que fos ahir a la nit el seu grau de decepció, l'esteta que hi ha dins de l'entrenador de l'Arsenal ha d'estar emocionat per la classe mestra que va donar l'incomparable Lionel Messi”, afirma.

Un altre recital de Messi dóna la victòria al Barça a Saragossa

El Barça, liderat per un Messi estel·lar, va guanyar amb solvència a Saragossa i segueix amb l'assetjament al Reial Madrid. Ibrahimovic va tornar a marcar de penal després d'un altre partit desencertat del suec

Amb Messi a les seves files, el Barça pot guanyar-ho tot. Almenys això s'entesta a demostrar aquest argentí que es fa millor jugador partit a partit. Onze dels últims dotze gols del Barça els ha marcat ell i a Saragossa va signar el seu tercer 'hat trick' de la temporada.

Tan estel·lar va estar el '10 'blau-grana que va acabar ovacionat per una afició saragossana que no va poder més que rendir-se a la qualitat de Leo. L'altra cara de la moneda va ser Ibrahimovic. El suec ho va intentar tot però no va estar encertat de cara a porteria i, el que és pitjor, se'l veu cada vegada més ansiós.

PLANTEJAMENT de múscul

Guardiola va plantejar un partit de lluita a la medul·lar, amb Keita, Touré i Busquets a l'eix i apostant pel trio Pere-Ibra-Messi en l'atac. En defensa Puyol va deixar el seu lloc a un Gaby Milito que tornava a la que va ser la seva casa quan militava al Saragossa.

Pep esperava un xoc intens, amb un Saragossa batallador i precisament això es va trobar el Barça. Sort que aquest equip té al millor del món, Leo Messi, que a les primeres de canvi va aprofitar una bona jugada d'extrem de Pere per rematar de cap, picant davant Roberto, el 0-1 en el minut 4.

El gol va posar molt aviat el partit de cara per als de Guardiola. I va estar a punt de posar-se millor dos minuts després quan Piqué es va treure un espectacular rematada de taló a la sortida d'un còrner. El detall del central va semblar despertar al Saragossa que intimidar gràcies a una contra d'Eliseu però Alves va arribar com un coet per tapar el xut a boca de canó de l'esmunyedís davanter aragonès.

A base de caràcter el Saragossa va anivellar el partit però les ocasions van seguir sent blau-grana. Touré va rematar acrobàtica un centre de Maxwell però la pilota es va anar alt. També Ibra ho va intentar de cap però la seva rematada va sortir una altra vegada creuat.

Per la seva banda, els locals ho intentaven amb més cor que futbol però la defensa del Barça, amb un Milito impecable, va impedir que el perill arribés a l'àrea de Valdés.

EL RECITAL DE MESSI

La segona part va començar amb un Saragossa molt més ambiciós. Lafita li va donar un altre aire a l'equip de Gai i es van viure instants de futbol d'anada i tornada. Touré va culminar un quatre contra tres del Barça xutant alt, el mateix que va fer Messi en una altra jugada des del segon pal en un remat forçat.

Colunga va entrar per Arizmendi i Pep va donar entrada a Iniesta per Touré. El partit s'obria encara més, entrava en la seva fase decisiva i quan això passa hi ha un jugador que brilla més que cap altre. Precisament això va passar en el minut 65, Leo Messi va agafar una pilota a mig camp va driblar tres rivals en una carrera elèctrica fins a l'àrea i va creuar de manera inapel·lable davant Roberto per marcar el 0-2. Una obra d'art.

El gol va semblar matar el partit. Guardiola va donar entrada a Puyol per Piqué, tocat, ja Márquez per un ovacionat Milito. Eren minuts per gaudir, per dormir el partit, minuts perquè Ibrahimovic es va reconciliar amb el gol i l'afició. Pere li va donar un altre passada de gol i Zlatan va xutar desviat quan més d'un ja cantava el gol.

BOGERIA FINAL

Davant la desesperació del suec Messi va tornar a demanar la pilota. El va recollir de botes d'Iniesta, es va acomodar la pilota a la frontal i amb un altre xut amb l'esquerra enganxat al pal de Roberto va signar el 0-3. Un altre 'hat trick' que feia embogir a la lliurada afició culer.

El partit semblava mort però en deu minuts van arribar tres gols més. Però abans Messi, generós, li va donar un altre passada de gol a Ibra perquè s'unís a la festa però el suec va tornar a xutar fora quan ja estava sol davant del porter rival.

Entre els encerts de Messi i els errors de Ibra es va colar el davanter local Colunga que, traient els colors Márquez, va anotar el 1-3 primero i el 2-3 un parell de minuts més tard en una altra ràpida internada. Quedaven dos minuts per al final i els culers més patidors ja temien el pitjor però aquella nit era la nit de Messi i l'argentí no estava disposat que s'escapés cap punt.

En un altre atac de geni, Leo va tornar a demostrar que amb la pilota als peus no té igual, es va ficar a l'àrea, va asseure a un central, va encarar al segon i va provocar un penal de llibre. Podria haver marcat ell mateix però va cedir l'honor a Ibrahimovic i, aquesta vegada, el suec no va fallar i va celebrar el 2-4 amb un crit de ràbia. Necessitava marcar com l'aire que respira.

No hi va haver temps per més. El Barça segueix a l'assetjament del liderat amb un Messi que, per a molts culers, ja és el millor jugador del món comparable als Maradona, Cruyff, Pelé ... Leo porta 25 gols en Lliga, 34 en el total de competicions aquesta temporada. Gols de totes les factures, jugades per emmarcar d'un jugador que, amb 22 anys, a cada partit que passa creix, creix i creix.

L'ACTUACIÓ DE LEO ESTÀ EN BOCA DE TOTS

“Messi, a l'altura de ‘Déu’ i ‘Maradona’ a la premsa espanyola Déu del futbol”, “Messi brutal”, “Messi d'un altre món”, “Ell inventa el futbol cada dia”, “Supermessi marca 8 gols en una setmana”, “Una altra obra mestra de Messi”, “Messi és d'una altra galàxia”, “Exhibició maradoniana del 10 del Barça, que signa un altre hat-trick”, “Quina manera de fer jugades amb la pilota lligat als peus”, són alguns dels adjectius i comentaris que la premsa espanyola dedica al davanter argentí del Barça.

L'exhibició de talent i futbol que va donar Leo Messi a la visita del Barça a ‘La Romareda’ ha deixat bocabadada la premsa nacional. Els diaris espanyols s'han rendit a l'evidència i consagren a Messi, a qui comparen sense objeccions a la millor versió de Maradona.

El diari ‘Marca’ assenyala “Maradona aquí tens el teu fill” i destaca que Leo ha estat capaç de marcar vuit gols en una setmana. L'altre representant de la premsa madrilenya, el diari ‘As’, es limita a definir Messi com “el flegmó atòmic” al mateix temps que assenyala que l'argentí “és d'un altre món”. En la mateixa línia es posiciona ‘El Mundo Deportivo’ que obre la seva edició amb “Leo, l'extraterrestre”.

Més enllà de la premsa esportiva, la resta de rotatius d'informació general també han reservat un lloc important en les seves pàgines a Leo Messi. Molts han optat per equiparar les actuacions de Messi a les que podria fer el més semblant a un Déu del futbol.

‘El Periódico’, que també utilitza el símil amb Diego Armando Maradona amb un “Ni Maradona”, fa referència a l'actuació de Leo com “En nom de Déu”. ‘El Mundo’ també eleva a Messi al lloc reservat per a la divinitat titulant “Messi que està en el cel”.

El diari ‘Públic’ va més enllà en les comparacions amb Maradona i no dubta a assenyalar Messi com el successor del millor jugador argentí, fins al moment, de tots els temps titulant “Diego Armando Messi”.

Els únics que es desmarquen de la tendència maradoniana i divina són ‘El País’ i ‘La Vanguardia’. El primer simplement es rendeix a la grandesa del crac del Barça i assenyala que “Messi esgota tots els adjectius”, mentre que el segon lloa la superioritat de l'astre argentí amb un “Messi val per quatre”.

Torna el trident: Messi-Ibrahimovic-Henry

Ja es coneix l'alineació del FC Barcelona per enfrontar-se aquesta tarda- nit al Camp Nou l'Osasuna

Si Piqué es recuperaria a temps o no i si Pep Guardiola donaria descans a Leo Messi. Aquests eren els dos grans dubtes de cara a l'alineació del Barça davant l'Osasuna.

Al final, el tècnic ha decidit que Piqué no està encara en condicions de jugar i que no hi ha qui pugui convèncer Messi per que descansi.

Així, el Barça juga amb: Valdés, Alves, Puyol, Milito, Maxwell, Touré, Busquets, Iniesta, Messi, Ibrahimovic i Henry.

Cristiano Ronaldo i Higuaín retornen el liderat al Madrid

El Reial Madrid va recuperar el liderat a la Lliga després de golejar amb molta facilitat a un pèssim Getafe (2-4).

El conjunt blanc, primer a la classificació empatat a punts amb el Barça, va resoldre per la via ràpida i, tot just passada la mitja hora de joc, ja guanyava per 0-4 un rival que va fer res ben fet.

Cristiano Ronaldo va avançar el conjunt blanc als 12 minuts, al transformar en gol un llançament de falta per unes clares mans de Rafa a la vora de l'àrea (0-1). Era el preludi de l'escandalosa golejada que arribaria a continuació ...

El Getafe, apàtic, flux, i alarmentat tot en defensa, tot just va oposar resistència a la fulgurant sortida del seu rival, i Higuaín ho va aprofitar per marcar dos gols més en un tres i no res. El 0-2, al 20', en culminar una bona triangulació amb Gago i Van der Vaart. I el 0-3, al 22', aprofitant una gran passada en profunditat de Gago a la contra després d'una pèrdua de pilota dels blaus en la mitjana.

El Madrid va jugar gaudint el partit, gairebé sense oposició, i Cristiano Ronaldo es va sumar a la festa marcant el 0-4. Un gol de molt bell. El lusità es va internar com va voler per la dreta a l'àrea i, sense pensar-s'ho dues vegades, va connectar un xut molt fort creuat que es va colar com un obús per l'escaire (36').

Tot just un minut després, el Getafe va 'maquillar' el resultat gràcies a un gol de Parejo, traient partit d'un increïble error d'Iker Casillas. El meta blanc va sortir fora de l'àrea a aclarir una pilota, però no va arribar a temps i Parejo, a passada de Casquero, va aprofitar el seu error per marcar a porta buida (37').

El Madrid es va relaxar després del descans

Amb el partit ja resolt, el Madrid va deixar anar el peu de l'accelerador i la segona meitat va transcórrer gairebé sense sobresalts.

El Getafe va retallar diferències amb un gol de Pedro León. El migcampista blau va batre en el mà a mà a Casillas al recollir un mal rebuig de la defensa a xut de Parejo (2-4, 79'). Però ja era massa tard.

Els de Pellegrini van baixar la guàrdia i el Getafe va intentar treure profit d'això, sense èxit. Pedro León, al minut 78 i al minut 90, va posar a prova Casillas amb dos trets des

de la frontal, però el meta madridista els va rebutjar amb dificultats.

Així les coses, el Madrid lidera la classificació a la Lliga per millor 'goal average', empatat a 71 punts amb el Barça.

ELS DOS LÍDERS ALS SEUS RESPECTIUS EQUIPS I SÓN ELS SEUS MÀXIMS GOLEJADORS

Messi & Cesc: Duel de cracs

Blau-grana i 'gunner' buscaran aquesta nit amb els seus respectius equips un resultat que els acosti una mica més a la final del Santiago Bernabéu

Ivan Sant Antoni

Són vells coneguts que bifurquen els seus camins per acabar allà mateix: a l'elit del futbol europeu, convertint-se en líders dels seus respectius equips, el Barça i l'Arsenal, ara enfrontats en els quarts de final de la Champions League. Tant Leo Messi com Cesc Fàbregas arribaran aquest 2010 als 23 anys. L'argentí ho farà al juny, mentre que el català hi arribarà una mica abans, al maig.

Malgrat la seva joventut, ningú posa en dubte el seu lideratge al capdavant de dos dels grans clubs del continent. Tots dos s'han guanyat el respecte de companys i aficionats a base de bon futbol, a base de desplegar l'ADN que porten inscrit en les seves botes des del seu pas pel futbol base del Barça. Ara el posaran en pràctica amb samarretes diferents i en la màxima competició a la qual poden aspirar els clubs a Europa. La responsabilitat que han assumit al capdavant dels seus companys no només és de paraula, sinó també de fet. Ho demostra el fet que, en aquests moments, siguin els màxims golejadors del Barça i de l'Arsenal, respectivament. L'argentí suma un total de 30 gols, repartits entre totes les competicions, mentre que el d'Arenys de Mar ha anotat ja 18 gols, 15 a la Premier League i altres 3 a la Champions.

Leo Messi és també el màxim golejador del Barça en aquesta competició, en què Cristiano Ronaldo, amb set, lidera el capítol de millors anotadors. Això sí, el madridista poc podrà fer si l'argentí segueix endavant en la competició i, com ha fet fins ara, segueix sent decisiu perquè els de Pep Guardiola avancin imparables cap a la final del 22 de maig al Santiago Bernabéu. El seu objectiu és batre aquesta temporada tots els seus registres golejadors i, de moment, ho està aconseguint.

A Europa ja suma quatre, dos que va marcar al Dinamo de Kíev en dues trobades diferents i dos més l'Stuttgart en 90 minuts. L'argentí suma els mateixos gols que altres vuit futbolistes (Dzeko, Falcao, Jovetic, Owen, Bendtner, Rooney, Pjanic i Krsic. Això sí, els dos primers i el montenegrí de la Fiorentina ja no podran seguir sumant. En el cas del company de Cesc a l'Arsenal, el danès Bendtner, va anotar un 'hat-trick' davant el Porto.

La participació de Messi està sent decisiva per al conjunt blau-grana en totes les competicions, com també ho està sent la de Cesc Fàbregas per l'Arsenal. El migcampista català, tot i moure's amb facilitat per mig del camp, és dels jugadors que més incidència tenen en el futbol ofensiu de l'equip d'Arsène Wenger. A més de marcar 3 gols, ha donat també 2 assistències a la Champions.

Ha estat clau en 5 dels 18 gols que han marcat els 'gunners' a la competició. A més,

també ha estat l'autor de 10 xuts a porteria, una estadística que domina Zlatan Ibrahimovic amb 17. Una altra de les classificacions que demostra el paper que realitza Cesc en el seu equip és la quantitat de faltes que rep. És el tercer futbolista de la competició que més pateix en aquest sentit, amb un total de 24 faltes.

Tots els números reflecteixen l'enorme dependència que el Barça i l'Arsenal tenen respecte als seus dos millors futbolistes. Una cosa molt normal tenint en compte la qualitat de tots dos. I és que no hi ha club al món on els números no milloressin de forma ostensible si comptés amb algun d'ells. Messi i Cesc assumiran avui la responsabilitat dels seus equips. No podria ser d'una altra manera.

1914, quan Barcelona i Stuttgart es van trobar just abans de l'infern

L'afició del Barça va descobrir el joc alemany en tres dies de juny del 1914, just abans de la Primera Guerra Mundial, que marcaria tràgicament el destí de l'estrella dels visitants.

17/03/10 02:00 - Barcelona - TONI PADILLA

Del 21 al 24 de juny del 1914, l'afició del Barça va veure en acció per primer cop un equip de futbol alemany: l'Stuttgarter Kickers, que arribava a Barcelona amb el títol de campió del sud-oest d'Alemanya al sac. Era l'època en què el futbol ja s'havia fet fort en el dia a dia de la societat catalana i en què cada cop era més freqüent rebre equips estrangers en amistosos que eren recordats força temps. Abans de la visita de l'Stuttgarter Kickers, el Barça ja havia rebut clubs francesos, anglesos, gal·lesos, suïssos i belgues, però el primer equip alemany a arribar va ser el dels *die blauen*, els blaus de Stuttgart. Catalans i alemanys van jugar tres duels en només tres dies, amb dos triomfs locals i un de visitant. Partits en què l'home que es va endur més mirades va ser el capità visitant, Eugen Kipp, davant dels Kickers i internacional amb Alemanya. Kipp era un davant típic del futbol alemany de l'època, futbol que no va acabar de convèncer un públic blau-grana que ja llavors s'acostumava a un espectacle més plàstic. Olímpic en els Jocs del 1912, Kipp jugava d'interior esquerre en aquelles davanteres de cinc homes d'inici de segle. Quan va arribar a Barcelona, era l'home que més cops havia portat la samarreta de la selecció alemanya amb 18 partits i 10 gols entre el 1908 i el 1914. Fet que el va convertir en el centre d'atenció de les mirades en aquells partits jugats al camp del carrer Indústria. En el primer d'aquests, amb triomf dels visitants per 0-2, Eugen Kipp va fer el primer gol.

Si aquell mes de juny del 1914 Kipp creuava Europa en tren per conèixer Barcelona i jugar-hi, només un mes després era cridat a files per l'exèrcit imperial alemany, ja que havia esclatat la Primera Guerra Mundial. Aquell davant fort que es va comportar com tot un senyor quan va ser en terres catalanes, deixaria de vestir el color blau de l'Stuttgarter Kickers per portar el color gris dels uniformes imperials.

La guerra, fi del trajecte.

La vida d'un dels primers ídols del futbol alemany va quedar marcada per aquell conflicte tràgic. Mentre a Barcelona el conflicte només existia en les tertúlies de cafè, on els partidaris d'un bàndol i l'altre la feien petar, a Stuttgart el futbolista internacional alemany va quedar enrolat en un regiment d'infanteria que es va batre amb les forces franceses i angleses a la batalla d'Ieper, una població belga que els dos exercits van ocupar i recuperar diversos cops, deixant un balanç de més de 300.000 soldats morts. Ieper va marcar la vida de Kipp per sempre més. En la lluita de trinxeres, el futbolista va perdre la cama dreta per sota del genoll i va ser atacat per soldats francesos amb

baionetes en la lluita cos a cos. Una li va destrossar la mandíbula, i l'altra li va travessar l'espatlla i li va deixar un braç immobilitzat per a la resta de la seva curta vida.

Tot i que Kipp va ser un dels dos únics futbolistes alemanys que va rebre la principal condecoració bèl·lica de l'imperi, l'Adlerplakett, després de la guerra va passar a ser un d'aquells exsoldats amb el rostre desfigurat que la societat rebutjava, homes que han passat a la història en els quadres de pintors que també van conèixer les trinxeres, com Otto Dix i George Grosz. El capità del primer equip alemany que va arribar a Barcelona va morir amb 46 anys, el 1931, com a conseqüència de la fràgil salut que tenia des que va tornar a casa del front bèl·lic.

Messi fabrica una altra obra d'art

El «crac» argentí torna a fer tres gols i a donar la victòria al Barcelona

L'afició del Saragossa es va rendir al joc del millor futbolista del planeta

Els blau-grana van badar en els últims minuts i haurien pogut tenir un disgust

El de Rosario va evitar l'ensurt forçant un penal transformat per Ibra

22/03/10 02:00 - Saragossa - FERRAN CORREAS (enviat especial)

Està clar. Leo Messi no és d'aquest món. Ahir ho va tornar a deixar ben clar. Ni els contratemps el superen. Ni els flegmons, ni les infeccions a la boca, ni la febre són capaços d'aturar-lo. L'argentí va fer ahir un altre recital a La Romareda i ja en són uns quants de seguits en aquest 2010. Ho va guanyar tot l'any passat però en vol més. Viu per al futbol i ho demostra cada vegada que surt a un terreny de joc. Ahir va guanyar el partit ell sol amb tres gols, un de cada manera, demostrant que domina a la perfecció tots els registres del joc i que juga amb una superioritat insultant, com va demostrar en l'última jugada del partit quan les coses s'havien complicat per al Barça per dues errades puntuals i inacceptables en defensa i va decidir que no era qüestió que l'obra d'art que havia fet es fes malbé. Jugada maradoniana, penal forçat, partit guanyat i de retruc, ansietat d'Ibrahimovic aturada, perquè Messi és tan bon company com futbolista i va cedir al suec el llançament del penal.

El partit va començar amb sorpresa de Pep Guardiola en l'alineació. Arriba el tram decisiu de la temporada, els títols estan en joc i l'acumulació de partits en les properes setmanes serà gran. Paral·lelament, el Barça va recuperant futbolistes i això provoca que Guardiola comenci a fer rotacions. Ahir es va veure que el tècnic comença a pensar en tot el que espera a l'equip i va fer canvis en totes les línies. Puyol, que arrossega molèsties a l'esquena, es va quedar a la banqueta i va deixar que Piqué i Milito formessin el centre de la defensa en un camp que coneixen a la perfecció i on van formar parella ara fa uns anys. Al centre del camp, li va tocar descansar a Iniesta i es va apostar per més múscul amb Touré Yaya i Keita com a interiors. Davant, amb Messi recuperat del flegmó que l'havia fet ser dubte durant tot el dia, Guardiola va tornar a apostar per Ibrahimovic deixant a la banqueta Henry, que havia tingut molt bones actuacions en els dos últims partits. L'aposta, sumada al mal estat del terreny de joc, del que es va queixar el cos tècnic blau-grana abans de l'inici del partit, va provocar que el joc fos molt lent, extremadament lent i avorrit en la primera part. La gespa estava molt alta i seca, i la pilota no corria, i Touré Yaya i Keita no són ni Xavi ni Iniesta. Els dos africans necessiten molta més conducció, molts més tocs que els dos futbolistes del planter per fer arribar la pilota a la davantera. I si a tot això li sumes que el Barça es va trobar amb un gol molt aviat, el joc blau-grana en la primera meitat no va ser el que

acostuma a practicar l'equip de Guardiola, que feia cara de pocs amics a la banqueta, disgustat amb la falta d'ambició dels seus homes, tot i tenir el marcador a favor, gràcies al gol de Messi en el minut 4 de partit. Era el 23è de l'argentí a la lliga, aquest de cap i després d'aprofitar una bona centrada de Pedro, prèvia errada greu de Diogo en la sortida de la pilota.

El gol va semblar que portés els dos equips a un pacte de no agressió. El Barça guanyava i es dedicava a controlar la pilota fent servir un ritme que ja agradava a l'equip local, que pensava només que el Barça no fes el segon perquè el marcador continués obert i buscar l'empat en la segona part. El Saragossa, de fet, pràcticament no va inquietar la porteria de Valdés, mentre els blau-grana només ho van fer en una rematada forçada de Touré Yaya en el minut 22 i en un cop de cap d'Ibrahimovic a la sortida d'un còrner que va fregar el pal.

En la segona part, gràcies al fet que el Barça havia deixat el partit obert, el tècnic local, José Aurelio Gay, va buscar anivellar el resultat deixant Edmílson al vestidor i buscant l'habilitat de Lafita per donar entrada poc després a la velocitat de Colunga per la lluita d'Arizmendi. El Saragossa deixava més espais amb aquests canvis i Guardiola va reaccionar ràpidament posant sobre el terreny de joc Iniesta i donant descans a Touré Yaya. Era qüestió d'intentar matar un partit que s'estava tornant perillós. I així va ser. Amb una mica més d'espais, Messi és letal. L'argentí es va inventar en el minut 20 una altra obra d'art, un altre gol maradonià. Va marxar de tots els jugadors que li van sortir al pas, que li van intentar treure la pilota de manera legal o il·legal, amb driblades espectaculars culminades amb una canonada creuada amb l'esquerra. Messi, que marcava la seva vuitena diana consecutiva a la lliga, feia el seu gol número 24 del campionat i superava la seva millor marca de sempre, que era del curs passat. Però Messi mai no en té prou, i en el minut 32 va fer el tercer amb una forta canonada des de la frontal. En total, 25 a la lliga i un trio de gols, el tercer aquest any. L'alegria de l'argentí contrastava amb la decepció i ansietat d'Ibrahimovic, que continua negat amb el gol i va fallar fins a tres ocasions, una de les quals a porteria buida que va provocar la mofa de l'afició local. El suec no és l'únic jugador que desentona en els últims partits. També ho està fent Márquez, que va sortir al camp per Milito i va veure com Colunga el guanyava per velocitat per portar l'esperança a l'equip local en el minut 39. Esperança que es va transformar en nerviosisme per al Barça en el minut 44 quan Colunga va fer el segon aprofitant que la defensa blau-grana estava despistada. Però va aparèixer altre cop el marcià per fer una altra jugada maradoniana, provocar un penal, deixar que Ibra fes el quart, sentenciés el partit i tornés a posar el Barça igualat amb el Real Madrid al capdavant de la classificació. La lluita per la lliga continua.

L'or de Messi no deixa de brillar

L'argentí ha marcat 31 gols en la lliga i ja és molt difícil que se li escapi la Bota d'Or

Tampoc es pot descartar que arribi als 34 gols de Ronaldo en la temporada 1996/97

Encara no té 23 anys –els farà el pròxim 24 de juny– i a Messi ja se li deuen haver quedat petites les vitrines de casa seva per encabir-hi tots els trofeus que ha rebut en els últims temps. Premis col·lectius i també individuals. I és que, a banda dels sis títols assolits amb el Barça durant el 2009 i altres reconeixements com ara la Pilota d'Or i el FIFA World Player, ara hi podria afegir la Bota d'Or. Un reconeixement que no recau en cap jugador del Barça des que Ronaldo el va obtenir en la campanya 1996/97. Amb els dos gols marcats ahir, l'argentí es va consolidar com a líder en la llista de màxima golejadors europeus amb 31 gols –44 en el còmput global de totes les competicions–, i també va col·laborar a una victòria decisiva per assolir la lliga. Primer, va marcar l'1-0, finalitzant amb oportunitisme una bona jugada trenada entre Alves i Ibrahimovic. Després, va picar pedra davant una defensa ben ordenada, i va fer la passada del 3-1, que sentenciava el Tenerife. I per acabar, va marcar el 4-1 en el temps afegit, amb un control espectacular.

Ara mateix, tenint en compte que les lligues ja esgoten els últimes partits, ningú sembla capaç d'arrabassar la Bota d'Or a Messi. Acumula un total de 31 gols en la lliga –el segon, Luis Suárez, ja ha acabat el seu campionat amb 35 gols, però la UEFA considera l'Eredivisie un torneig menor i multiplica els gols per un coeficient d'1,5 i no de 2, com en el cas de les lligues més potents–, i el segueixen tres davanters que n'han aconseguit 26: Rooney (Manchester United), Drogha (Chelsea) i Di Natale (Udinese). En la Premier, però, només queda una jornada per disputar i en el *calcio*, dues. Poc temps per intentar retallar l'avantatge de Leo. Una oportunitat més tindrà el madridista Higuaín, que amb 25 gols encara disposa de tres partits per provar el que seria gairebé un miracle: arrabassar el trofeu Pichichi i la Bota d'Or al seu compatriota. En tot cas, el guardó quedaria a les mans d'un argentí, una circumstància que no es produeix des que Héctor Yazalde va ser el màxim golejadoreu europeu la temporada 1973/74, amb l'Sporting de Portugal.

Messi, un autèntic col·leccionista de rècords, persegueix ara les gestes de Ronaldo. No només podria ser el primer blau-grana a aixecar la Bota d'Or des de l'època del brasiler, sinó que també té a l'abast el rècord de gols en una lliga d'*Il Fenomeno*, que en la temporada 1996/97 en va marcar 34. Ahir, de fet, ja va superar els 30 gols de Mariano Martín (1942/43), Romário (1993/94) i Eto'o (2008/09). Uns registres que tenen un mèrit afegit, ja que, a diferència d'aquests altres davanters, l'argentí mai ha estat un 9

pur, sinó un jugador de banda que actua amb llibertat de moviments; un jugador excepcional que crea, desequilibra i també remata. Tot i que contra el Sevilla i el Valladolid l'objectiu prioritari serà la lluita per la lliga, Leo també perseguirà, encara que sigui de manera indirecta, el segell inesborrable de Ronaldo.

L'argentí va marcar l'1-0 amb una acció d'oportunisme, i el 4-1 definitiu, gràcies a un gran control.

El Madrid s'emborratxa amb gols per noquejar el Valladolid

El Madrid va donar curs a la seva efectivitat i es va oferir un festí de gols davant un rival amb una proposta futbolística que va durar el que va trigar Guti a posar-se a despatxar passades. El resultat va ser una borratxera de gols de tots els colors (7-0), cinc d'ells en la primera i quatre en 13 minuts. La golejada serveix als blancs per obrir distàncies amb el Barcelona fins als vuit punts i tancar els dubtes després de la derrota a Almeria.

El futbol té coses inexplicables. El Valladolid va oferir mitja hora de curset de futbol, però va rebre un càstig severíssim que el va deixar fora de combat en un moment. De res li va servir el seu desvergonyiment i la seva clara aposta ofensiva perquè en els primers 45 minuts va rebre cinc gols, en el que va suposar un culte a l'efectivitat per part del Madrid. Cada arribada dels de Schuster es va traduir en un gol davant la incredulitat de l'equip val·lisoletà.

El bon tracte que l'equip de Mendilibar va donar a la pilota, l'habilitat de Sisi, que va donar molta feina a Marcelo, el treball de Víctor i de Llorente va saltar pels aires en una primera meitat sorprenent en què el Madrid va fer un monument del contraatac davant l'aclaparador domini del Valladolid. Del centre del camp del Madrid gairebé no hi havia notícies, però Guti en tenia prou amb una passada per obrir l'aixeta de la golejada i fins i tot exercir de golejador. El del planter va emergir com en les seves millors tardes fins a tancar una gran actuació.

PRIMER COP

Va començar el recital amb una passada sobre Robben. L'holandès va veure Baptista desmarcat i el brasiler va marcar amb la dreta (m. 8). Va ser el primer cop a la mandíbula del rival, que s'ho va prendre com un accident. Va seguir manant, potser amb una alegria desmesurada i sense tenir en compte que el seu rival podia haver trobat una via molt clara en les contres.

Sisi va mantenir en suspens la defensa blanca, igual que Víctor i Llorente. Capdevila va posar a prova Casillas (m. 16). Al davant, el Madrid veia viatjar la pilota a una velocitat suficient per no ser conscient de gairebé res. Robben va decidir canviar-se a l'esquerra poc després que Robinho deixés el camp per lesió.

Les virtuts del Valladolid anaven a quedar pràcticament enterrades amb el segon gol. Un cop més va aparèixer Guti per deixar Raúl sol davant Asenjo. El capità es va desfer del meta i va marcar amb l'esquerra (m. 31). A partir d'aquí, el partit va ser un empatx de gols, ja amb el Valladolid molt atordit. Va arribar el tercer en una altra passada de Guti per a Robben, que va marcar amb l'esquerra de xut col·locat (m. 33).

INTENT EN VA

Un cop més la resolució del Madrid va destruir qualsevol intent del Valladolid d'agafar-se al partit. No només no ho va aconseguir, sinó que va veure com la diferència

s'ampliava sense remei. Un altre servei de Guti va acabar en Baptista, que va veure Asenjo tombant-lo a dins l'àrea. El penal el va fer Raúl (m. 38). Després Guti va fer el cinquè al rematar amb l'esquerra una passada de Drenthe (m. 44).

La segona meitat va fer gaudir els espectadors. Guti va fer el sisè en un remat amb l'esquerra (m. 61) i Drenthe va tancar la golejada al rebre, és clar, una passada de cap de Guti i marcar amb l'esquerra (m. 80). Va ser l'epíleg a una nit en què el Madrid va viure en l'opulència.

11/10/2008 23:56 h LA CLASSIFICACIÓ PER AL MUNDIAL

Espanya no es despena per golejar a domicili una humil Estònia (0-3)

ROBERTO MORALES (EFE)
TALLINN

La selecció espanyola ha aconseguit el seu tercer triomf en el seu camí cap al Mundial 2010 golejant a mig gas la humil Estònia, que hi ha posat l'agressivitat i la il·lusió, en un duel decantat per l'abismal diferència de qualitat, i en què Iker Casillas ha batut rècords d'imbatibilitat.

El futbol actual no entén de relaxacions. Ni quan el nombre 1 del rànquing FIFA es mesura al 137. Ni quan la campiona d'Europa visita un país sense història futbolística, on es va haver de posar la granota de feina uns minuts per resoldre un enfrontament desnivellat.

La motivació era la principal preocupació de Vicente Del Bosque. Els primers minuts han deixat clar el panorama. Espanya havia de baixar al fang per conquerir el triomf. Estònia anava al límit en cada pilota, amb excessiva bravura.

Descans per a Senna

El tècnic espanyol ha concedit descans a Marcos Senna i ha entregat el comandament de l'equip a Xabi Alonso. Des de l'estrena del nou seleccionador, amb dos gols a Dinamarca, les seves aparicions han estat estel·lars. Sospitava la titularitat i li ha arribat el dia més ingrat. Li ha costat posar ordre en un correccions en què Espanya ha hagut d'imposar el toc en un camp amb gespa alta i ràpida per la pluja.

Ha començat tan desdibuixada *la roja* que Estònia, amb uns aficionats que s'han conformat d'ovacionar cada vegada que passaven el centre del camp, s'ha trobat amb una ocasió immillorable. Un fora de joc mal tirat per Ramos, ha deixat sol Voskoboinikov davant de Casillas, brillant en el mà a mà, que ha emulat un porter argentí en el seu aguant i la posició, amb el genoll clavat sobre la gespa (m.14).

Era l'avís que necessitava Espanya. La bufetada per despertar. A partir d'aquí ha començat a jugar, agafant-se a la verticalitat de Cazorla, el més endollat d'un inici per oblidar, però els xuts de Fernando Torres, que tornava, i Villa eren precipitats. Espanya ha anat creixent a base del criteri de Xavi.

Juanito, golejador

Una acció a pilota parada ha trencat la igualada. La pilota mesurada de Xavi ha estat rematada de cap per Juanito a la xarxa (min.34). Oportunitat aprofitada per al central titular davant de les molèsties de Raúl Albiol i la falta de ritme de Marchena.

Apoderant-se de la possessió i amb tot Estònia defensant darrere de la pilota, les

ocasions han començat a succeir-se. Tres minuts després del gol, un mal rebuig de Puyol ha arribat a les botes de Villa enganxat al costat dret i la seva passada mesurada a Torres ha acabat en penal, al ser abatut quan anava a marcar. Villa no ha fallat la pena màxima i ja és el sisè goleador de la història d'Espanya, amb 22 gols.

Rècord de Casillas

Han estat els millors moments d'Espanya davant d'un rival desfondat. Xavi ha perdonat el tercer, sol davant de Londak. El triomf estava assegurat. A la segona part ha estat el moment de repartir esforços i inevitablement pensar en imminents compromisos. Del Bosque ha retirat Ramos, amb problemes en els abductors, i hi ha hagut fases de desajustos defensius.

El poder del gran s'ha tornat a plasmar en el tercer gol. De nou a pilota parada. Un altre cop de cap, en aquesta ocasió de Fernando Torres, perquè Puyol marqués a plaer en el rebuig, a porta buida. El partit ha mort amb el davanter del Liverpool lluitant cada pilota amb els gegantins centrals i Casillas assaborint un doble rècord.

El capità va sumant. Supera juntament amb Reina el rècord històric d'imbatibilitat, amb 710 minuts sense encaixar cap gol. Ho suma en el seu compte individual. Espanya segueix el seu camí immaculat cap al Mundial i s'acosta a dos anys sense assaborir cap derrota.

Fitxa tècnica:

Estònia - 0: Londak; Jaager, Piiroya, Barengrub, Kruglov; Kink (Puri, m.59), Vunk, Dmitrijev, Lindpere (Klavan, m.75); Vassiljev i Voskoboinikov (Saag, m.74).
Espanya - 3: Iker Casillas; Sergio Ramos (Iraola, m.54), Puyol, Juanito, Capdevila; Cazorla, Senna, Xavi, Iniesta (Riera, m.78); Villa (Cesc, m.70) i Fernando Torres.

Gols: 0-1, m.34: Juanito. 0-2, m.38: Villa de penal. 0-3, m.69: Puyol.

Àrbitre: Jonas Eriksson (SUÈ). Va mostrar cartolines grogues a Barengrub (m.37), Kink (m.56) i Piiroya (m.87) per Estònia, i Iraola (m.89) per Espanya.

Incidències: tercer partit del Grup V de classificació al Mundial 2010, disputat al Le Coq Arena, davant de la presència de 7.000 espectadors, 200 espanyols. Va presidir el partit a la llotja d'honor Àngel María Villar, president de la Reial Federació Espanyola de Futbol (RFEF).

Iniesta rep una pluja d'elogis i el reconeixement de Pelé pel seu gran gol a Bèlgica

A l'entrar ahir al Miniestadi, al costat de Valdés, un dels seus millors amics, Andrés Iniesta somreia. Però tampoc de forma extraordinària. Amb naturalitat, sense donar-se importància. Senzill, discret, com és ell, aliè a la inacabable pluja d'elogis que ha rebut des que dimecres va marcar a Bèlgica un gol estratosfèric. Un gol màgic perquè contenia l'essència de Laudrup, Romário i Butragueño en només tres segons prodigiosos, amb cinc tocs inoblidables. Tan excepcional va resultar el gol que fins i tot *O Rei* Pelé es va inclinar davant el talent d'un jove de 24 anys l'evolució del qual és sorprenent. "Fa temps que està jugant un gran futbol, és molt intel·ligent", va afirmar el mític *10* del Brasil.

Cada vegada que es veu el gol d'Iniesta és millor. Molt millor. Sempre s'hi descobreix alguna cosa original. En la recepció de la passada de Cesc --va deixar córrer la pilota per burlar dos atònits defenses belgues--, en el primer toc amb la punta de la bota dreta per treure's de sobre el porter, en la *croqueta laudrupiana* --un dels seus ídols de la infància, juntament amb Guardiola-- i en el retall final, guanyant-li espai al camp, que se li tirava a sobre, i a l'últim defensa que pretenia frenar-lo. Ingentu. "Va ser un dels gols més bonics de la meua vida. Al final tot va sortir perfecte. El regat, un dels meus favorits, la rematada, el defensa que no va arribar... Perfecte. Sóc molt feliç", va explicar Iniesta per relatar la seva obra d'art. Sense ostentació. Sense presumir.

LA FELICITACIÓ DE GUARDIOLA

Els elogis li van ploure de tot arreu. Fins i tot José Luis Rodríguez Zapatero es va rendir a la seva màgia. "Quin gol d'Iniesta. L'he vist aquest matí i és impressionant", va dir el president del Govern. Al Miniestadi, Guardiola, abans de començar a treballar, se li va acostar per felicitar-lo. Valdés assistia com a testimoni a l'escena. Complicitat, bon rotllo, somriures i un toc afectuós del tècnic al cap del geni. "Andrés és increïble", va dir ahir Henry, sorprès de conèixer amb una estrella futbolística que no té res de mediàtica. "Fa la seva feina i no busca res més al camp", va afirmar el davanter francès, que té me- mòria. "Va ser el jugador que va derrotar l'Arsenal a París. Va entrar ell i va canviar tot. No em puc creure que no sigui a la llista de la Pilota d'Or", va afegir Henry, sorprès, com tots, que Iniesta no tingui el reconeixement que mereix el seu futbol galàctic.

GUDJOHNSEN, BAIXA

Amb Iniesta es dona, a més, una altra circumstància. Cada temporada és millor, molt millor, que l'anterior. Cada any treu trucs nous de la butxaca. Amb Rijkaard va començar a brillar com a fals extrem dret suplint aleshores Giuly a les mitges hores finals dels partits. En el camí cap a París, fa dos anys, es va consagrar com a pivot defensiu amb diversos partits sublimes: els quarts de final davant el Benfica, la semifinal a San Siro davant el Milan i una segona part estel·lar a la final que encara no se li ha esborrat de la memòria a Henry. Ara, en canvi, enlluerna com a extrem esquerre i no

s'entreveu a Europa un jugador que desequilibri tant en aquest lloc. A Messi, els elogis li vénen de lluny i no cessen. “És una de les grans figures i de vegades pot passar més temps amb la pilota. Això em passava a mi, li passava a Maradona, a Cruyff, a Platini, a Beckenbauer i a Francescoli”, va explicar Pelé. “Jo li donaria la Pilota d’Or a Messi”, va dir Henry. L’argentí, que va perdre ahir amb Xile (1-0), i Alves, que no va jugar ni un minut en el trist empat del Brasil a Maracanà (0-0) amb Colòmbia, arriben avui a Barcelona. Mentre que Hleb va rebre ahir l’alta mèdica, Gudjohnsen serà baixa durant dues o tres setmanes per un trencament fibril·lar que es va fer amb Islàndia.

19/04/2009 - 2:45 h.

Messi recompensa un magnífic Barça a Getafe

En una primera part de somni va anul·lar el Getafe, però va fallar en el gol

Hi ha partits en què el marcador no diu res, només són números. Els triomfs valen el mateix, però el joc del Barça a Getafe va evocar nits inoblidables, per un futbol que no és a l'abast de ningú i per la solidaritat defensiva d'un equip, simbolitzada en la carrera final de Messi, la seva estrella. Plovia a bots i barrals a Getafe quan Leo, l'autor de l'únic gol que va ser l'únic premi per a un festival de joc com aquell, va buscar la pressió sobre Stojkovic, el meta de l'equip madrileny. Com si es jugués la vida en aquella pressió. I se la jugava. Així s'entén que el Barça anul·lés ahir a la nit el Getafe amb una exhibició que es colarà a la memòria de la gent. ¿Només un 0-1? Tant se val. Tant és perquè el líder no només va ofegar el rival sinó que hauria pogut amb l'àrbitre, que li va pispar un penal claríssim a Messi i un altre gol legal a Leo. És a dir, si el futbol fos just, que no ho va ser ahir a la nit, l'argentí se n'hauria anat amb tres gols del sud de Madrid. Només la poca contundència en la rematada va entelar un partit que va resumir l'essència del Barça de Guardiola. Un equip honrat, des del principi fins al final. Que juga igual a Munic, al fastuós Allianz Arena, que a Getafe, al modest Coliseum Alfonso Pérez. Amb la pilota cosida al peu, amb una intel·ligència privilegiada i, sobretot, amb una intensitat que el Getafe no va poder combatre. Com tampoc va poder el Bayern. Només amb puntades de peu.

RONDO GEGANT

Després d'una primera part sublim --¿es pot jugar millor a futbol?--, el Barça només guanyava 0-1 a Getafe. O dit d'una altra manera, el Getafe només perdia 0-1 perquè se'n podia haver anat al vestidor amb una golejada d'escàndol. Va tenir sort que Henry recordés l'Henry de la temporada passada. El davanter amic que falla ocasions increïbles --quatre en 27 minuts-- i no el jugador decisiu que ha recuperat Guardiola aquest curs. Sort que Titi tenia la mira espatllada i Stojkovic, el llargarut i estrany porter del Geta, va fer ahir el partit de la seva vida.

Ho va parar tot. O gairebé tot, tret del gol de Messi. Va aturar a boca de canó --el tret inicial d'Henry--, va parar en situacions d'un contra un, va repel·lir una xilena màgica de Piqué --¡sí Piqué! a l'àrea-- i va desviar un xut llançat per Messi amb comandament a distància, que anava a la xarxa però va topar amb Stojkovic.

PENAL A MESSI NO XIULAT

Tot i ser una primera part enlluernadora, que ho va ser, el millor del Barça va ser la seva ambició i compromís defensiu, perquè tres jugadors envoltaven en qualsevol part del camp un punt blau que es mogué davant seu. Ambició --Guardiola no va reservar ningú, va sortir amb l'equip de gala--, paciència --toc i toc fins a trencar el Geta--, enginy que no es veu enlloc més --bell amb Iniesta, astut amb Xavi-- i només va fallar el remat final, com el remat d'Etoó al pal. Si el futbol fos just, per molt Stojkovic, el Barça hauria d'haver golejat abans del descans. Sense oblidar que Turienzo Álvarez, l'àrbitre, es va menjar un penal claríssim de Mario a Messi i un altre de dubtós a Etoó.

Així, amb el millor Barça mai vist fora del Camp Nou, amb Guardiola maleint el col·legiat per escamotejar-li un penal, va acabar la primera part. Víctor Muñoz, el tècnic

blau, va esbufegar. No, allò d'ahir a la nit no va ser un partit. Va ser una tortura per a ell. Va ser, però, una delícia per al barcelonisme, luxúria per als ulls. A la segona meitat, després dels canvis de Víctor (va treure Granero, Albín i, finalment, Uche), va semblar tocar el líder. No. Una falsa il·lusió.

Un altre cop, Iniesta es va posar a ballar sota la pluja i el Barça a demostrar que no es deixa intimidar per res, mentre Guardiola es mullava a peu de camp. Hi va haver un instant en què el tècnic es va acostar a Messi i li va dir: “¿Com estàs?”. Leo va aixecar el polze dret i va acabar el partit amb la grandesa acostumada. Com el Barça, un equip que va jugar de cine a la primera part i va actuar amb energia i jerarquia a la segona.

Doncs sí, 0-1. ¿I què?

3/5/2009 EL CLÀSSIC DE LA LLIGA

Un festival de gols

El Barça de Guardiola va aconseguir ahir a la nit el que cap equip blau-grana no havia fet en tota la història: marcar sis gols al Bernabéu. Els culers ja tenen per recordar una altra golejada d'escàndol al santuari merengue, un bany en tota regla i en color que relleva el majestuós 0-5 en blanc i negre de la temporada 73-74, amb Cruyff al capdavant. Guardiola, el deixeble avantatjat de l'holandès volador, ja pot donar lliçons a Madrid. El seu equip hi va deixar una mà de gols i un més. Són aquests.

1-1

Una extraordinària assistència de cullera de Messi a Henry, fent passar la pilota per sobre de Sergio Ramos, va permetre al davanter francès quedar-se sol i penetrar fins a l'àrea per jugar-se un mà a mà amb Casillas. El porter el va aguantar com va poder, però *Titi* va picar amb força la pilota, a mitja altura, amb l'interior del peu dret, donant a la pilota un efecte en mitja rosca perquè es colés entre el braç i la cama esquerres del porter. Va ser un gol providencial: era l'empat i arribava només quatre minuts després de la diana inicial d'Higuaín.

1-2

Tenia mal gust de boca del primer gol del Madrid. Havia fallat. Però Puyol va emergir imponent per refer-se de l'error i connectar un cop de cap espectacular en una falta executada per Xavi. Puyol es va treure la senyera de capità i hi va fer un petó, en un gest que transcendia el futbolístic.

1-3

Xavi va albirar l'horitzó. I quan Xavi mira, sempre hi veu. I si hi veu, el rival tremola. I així va ser quan Messi va rebre prop de l'àrea un servei magistral del centrecampista. Messi va entrar a l'àrea i amb l'esquerra màgica va creuar la pilota davant Casillas i la desesperació de Cannavaro.

2-4

Una altra vegada Xavi va aixecar el cap i va veure Henry que ja l'esperava. Allà, amagat a l'esquerra, guanyant l'esquena de Sergio Ramos, ahir maltractat pel francès. I quan *Titi* va veure la cama de Xavi, va començar a córrer per tornar-se a plantar davant de Casillas, que sortia a trobar-lo desesperat. El francès va superar l'entrada del porter amb un toc suau amb la dreta que va entrar mansament a la porteria. Era el 2-4 i la sentència, després que el Madrid s'acostés en el marcador. Henry se'n va anar fins al fons per dedicar el gol a l'afició blau-grana.

2-5

La seqüència va tornar a ser la mateixa. Messi rep la pilota, entra a l'àrea i, un altre cop, es troba amb *vells amics*: Casillas i Cannavaro. La *Pulga* va tenir temps de pensar. Va amansir la pilota, se la va col·locar, va amagar el xut i, desequilibrat el porter, va fer el cinquè amb l'esquerra.

2-6

L'honor de marcar el sisè al Bernabéu va recaure en un dels més culers de la plantilla.

Perquè això és el que és Piqué, un blau-grana de cor que ja ha convertit l'eix de la defensa en la seva finca particular. Ahir a la nit va posar la guinda a una temporada extraordinària. I ho va fer amb empenta, força i convicció. Va robar al centre del camp i va distribuir cap a la dreta, però en lloc de recular se'n va anar cap amunt. I li va arribar el premi. Va aprofitar el rebuig de Casillas per fer un gol que farà història. Mai abans n'havien caigut sis al Bernabéu.

El Barça destrossa el Madrid amb una golejada històrica i un recital de futbol inoblidable (2-6)

S'ha acabat la farsa. El Barça va desemmascarar la gran mentida de la Lliga a la vista del món sencer. Ho va fer sense estar-se de res (2-6). Amb un recital inoblidable, que perdurarà amb el pas del temps, com el 0-5 de Cruyff. Una exhibició que perseguirà el Madrid dia i nit, com un malson del qual no podrà fugir més i que, al final, deixa la Lliga en mans del seu amo, de l'únic que la mereix. El Barça ja és el campió virtual i només és qüestió d'esperar. Potser només farà falta una setmana. Fins llavors, els culers poden seguir delectant-se amb el que va passar ahir a la nit al Bernabéu. Quin plaer.

Indescriptible.

Madrid es va despertar ahir d'un somni. Va ser una de les bufetades més dures de la història, una lliçó futbolística inesborrable que va deixar el Barça al cel i va enterrar el Madrid sota terra, humiliat i mort de vergonya. Dos gols d'Henry, dos de Messi, i un de Puyol i un altre de Piqué, el segell del planter, van deixar el Bernabéu en silenci, mut, sense res a dir sinó aixecar-se abans de temps i marxar a casa amb el cap cot, en una lenta desfilada que va simbolitzar la rendició. Bandera blanca. Pietat, per favor. No hi va haver passadís al campió, ni es va celebrar la victòria matemàtica, però els 90 minuts van ser molt més efectius que qualsevol gest. El Barça va guanyar com millor sap fer-ho. Al camp, amb la pilota cosida als peus, en un interminable rondo que va necessitar un copet per engegar. Sembla mentida, però el Madrid va marcar primer, en l'últim regal que li va fer qui sigui que li ha anat donant un cop de mà. Va ser un miratge, a l'altura del que ha viscut a la Lliga fins que s'ha tornat a topar amb un ésser superior, i no és Florentino. Si de cas, Florentino que baixi ara del cel, si és que hi és, per treure els seus de l'infern.

El Barça, mentrestant, segueix als núvols i va respondre a aquesta picada amb una mostra més del seu caràcter. Aquest equip no enganya. La Lliga ja és a la butxaca, i encara li queda la Champions i la Copa. Al Madrid no li queda res de res. Zero rodó. A Juande Ramos tampoc li queda gaire a la banqueta. Pep Guardiola, en canvi, acaba de començar i ja ha anat més lluny que gairebé tots. Ahir, es va coronar al Bernabéu amb molta més força que en tots els seus anys de jugador. El *Dream team* no va viure mai una cosa així. Al contrari. Li va faltar un cop com aquest. Cruyff no va poder mai alçar els punys en aquest escenari com ho va fer ahir el seu deixeble, mentre els jugadors s'abraçaven, preàmbul de la celebració que es viurà un dia d'aquests. Amb la Lliga. I qui ho sap, si amb la Champions i la Copa.

El madridisme i tota la seva cort de lacais tenen el que es mereixen. Es pensaven que tot els aniria bé. Madrid es va aixecar en peu de guerra amb l'ànim pels núvols, èbria d'eufòria i amb el pit inflat, molt lluny de la contenció que es viu a Barcelona fins i tot quan hi ha motius per anar tranquil per la vida. Qüestió de cultures. Abans de començar, la grada botava entusiasmada, llançant crits contra el Barça i Catalunya, maleint els paisans de Polònia i cantant "Y viva España", que no sembla un himne per a l'ocasió.

Tots a punt per donar guerra, cecs davant el que, d'entrada, semblava una guerra

desigual. Però, és clar, el Madrid és el Madrid. Ja ho van dir quan van anar a Liverpool. “Això és Anfield. ¿I què?”. Doncs res. Que els van chorrear i van tornar a acomiadar-se d’Europa a vuitens. I ahir, el mateix. Que arriba el Barça. ¿I què?

Doncs això. Que el Madrid és el Madrid. I arriba on arriba. No se sap qui, perquè Juande no ha estat, li ha donat molt més del que es mereixia des que va sortir escaldat del Camp Nou fa tot just una volta. Des d’aquell dia, un munt de miracles, una cadena de favors que van fer perdre el món de vista al madridisme. D’un enorme valor --17 victòries consecutives-- però construïda sobre una gran mentida futbolística que ahir va quedar al descobert. Va ser un bany tan descomunal que falten paraules. Més que el rival a la Lliga, semblava un espàrring de pa sucat amb oli que havien posat allà perquè li clavessin una bona pallissa. I el Barça el va deixar fet miques.

La Lliga ja és del Barça. Com havia de ser des de fa temps. Potser al Madrid li hauria anat millor no arribar tan lluny sense merèixer-s’ho. Però, bé, més valor té el títol. Madrid havia acordonat la Cibeles. Gest innecessari. Una falta de respecte. Barcelona sí que és una festa. I ara, cordin-se els cinturons. El viatge no s’ha acabat.

01/06/2009 - 3:57 h.

Tamudo s'atipa de gols en l'adéu a Montjuïc

El capità de l'Espanyol obté contra el Màlaga el primer triple de la seva carrera

L'Espanyol va tancar ahir la seva etapa a Montjuïc amb una festa de futbol i gols que va deixar satisfeta la soferta afició blanc-i-blava. El Màlaga, que no s'hi jugava res, a penes va oposar resistència a un equip que es va fer un homenatge en tota regla (3-0). Raül Tamudo, que va marcar tres gols per primera vegada en la seva carrera, va ser el protagonista d'una tarda inoblidable. Montjuïc ja és història. Arriba l'hora de disfrutar de la casa de Cornellà.

Ja els agradaria als periquitos que totes les tardes de futbol fossin com la d'ahir. ¡Quina festa, quin ambient tan espectacular! Més de 30.000 persones van pujar a la muntanya màgica per viure l'últim partit del seu equip en aquella instal·lació. A ningú li sap greu deixar l'estadi. Les pancartes eren evidents, començant per un breu Es lloga. O una de més profunda: Montjuïc, mai t'oblidarem, però mai et trobarem a faltar. Tornem a casa. També hi va haver càntics, com el "sí, sí, sí, marxem de Montjuïc", el més exitós.

BORRATXERA DE GOLS

En una tarda tan especial i emotiva, Pochettino va voler sumar-se a la festa. Va alinear un equip de garanties, amb el retorn del capità. Tamudo estava en deute amb el públic en l'any més complicat de la seva etapa blanc-i-blava. Feia 26 jornades que no marcava, des del 16 de novembre, una barbaritat en un jugador com ell. Però era el seu possible comiat de l'Espanyol i ningú es podia quedar amb un record amarg. No hauria estat just.

En el minut 7 va recollir una passada del seu amic Luis García i va batre Arnau. La tarda començava bé i va continuar millor. En el minut 23, el dorsal del colomenc, la Curva Jove es va recordar d'ell i va mostrar una pancarta que qualificava el jugador d'"orgull i emblema" de tota l'afició. Poc abans del descans va arribar la segona diana de Tamudo, en una altra mostra més de la classe que l'ha portat a ser el màxim goleador blanc-i-blau de la història de la Lliga.

VÍDEO EMOTIU

Aquells gols van portar els aficionats a recordar els millors moments dels 12 anys de Montjuïc, els mateixos que fa que Tamudo és al club. La nostàlgia va créixer en el descans amb un vídeo amb els partits més recordats dels últims cursos, com la Copa del 2000, les nits europees de la UEFA del 2007 o els gols de Tamudo al Barça. Amb el públic fent l'onada i cridant el "¡que boti Montjuïc!" el partit es va convertir en una festa, amb una comunió total entre l'equip i l'afició. Als càntics del públic hi responien els jugadors amb un futbol brillant. Només faltava una cosa perquè l'alegria fos total: el triple de Tamudo. I va arribar després d'un penal provocat per ell mateix que va propiciar l'expulsió del central Weligton (m. 55). Nené va fer un intent de llançar la pena màxima, però el brasiler no va elegir un bon dia per oferir-se voluntari. Ahir era el dia de Tamudo, que va llançar el penal amb totes les seves forces per tancar un triple extraordinari.

POQUES CRÍTQUES

El jugador de Santa Coloma va protagonitzar un partit rodó. Va aconseguir el seu primer triple en l'últim dia de Montjuïc. Ningú com ell per inscriure el seu nom als llibres d'història d'un equip que va caminar per la corda fluixa durant molts mesos fins que va aparèixer Mauricio Pochettino i va redreçar el rumb, amb un esprint final digne d'un bloc de Champions.

Ahir no hi va haver lloc per a les notícies negatives. Ni tan sols hi va haver invasió de camp. L'afició va aclamar Kameni en el seu possible adéu i va ser generosa amb Daniel Sánchez Llibre. S'esperava una mocadorada i xiulets contra el president. Hi va haver alguna pancarta i algun crit demanant la dimissió de la directiva, però sense gaire rellevància. El dirigent, que marxarà després d'inaugurar Cornellà, espera un canvi tranquil.

L'ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR DE 'CRACKÒVIA'

Toni Soler: «Intento evitar que Laporta se'm coli a 'Polònia'»

No es torna boig pel futbol i, potser, ni tan sols amb la política, però s'ho passa d'allò més bé ironitzant sobre aquests móns.

–Perquè es faci càrrec del tipus d'entrevista: l'altre dia gairebé li dóna un calbot a Joan Laporta per aparèixer al plató de *Polònia* i, fins i tot, li va dir que no hi pintava res, allà.

--Bé, és que és veritat. De sobte, va aparèixer per allà quan el seu escenari, que jo sàpiga, és el de *Crackòvia*, i no sempre. Per això em vaig enfadar.

–¿Té la sensació que es convertirà en un intrús setmanal?

--Home, és evident que hauré d'estar més atent als *gols* que em pretenguin fer els guionistes, que són gats vells, per això treballen en programes irònics, àcids, humorístics, per intentar forçar situacions i crear bromes que provoquin rialles, riallades. Però jo, de moment, intentaré que Laporta no se'm coli més a *Polònia*. Vist el que s'ha vist, tinc la impressió que no serà fàcil, perquè veig el personatge molt ficat en el tema.

–¿En el tema de buscar-se una sortida política quan s'acabi el seu mandat, el seu periple, pel Barça?

--Em sembla normal que el president del Barça sigui una persona de l'àmbit del catalanisme. El contrari seria anar contra la tradició del club. Potser sí que és cert que Laporta ha sigut més explícit que ningú. Fins ara ha sigut molt hàbil i sap que si es vol propulsar cap a la política, com és la sensació que tenim tots, és molt més fàcil fer-ho des de la llotja del Camp Nou que des del carrer. I, des d'aquest punt de vista, no està fent res que no fes un polític amb vel·leïtats o amb ambicions: aprofitar-se d'una posició preferent i d'enorme notorietat pública. Em temo que es comportarà així durant l'any de mandat que li queda. Per això vigilaré els platós.

–¿No creu que això pot perjudicar l'equip en alguns camps?

--No ho crec. Això ve de lluny. Només s'han de sentir les últimes declaracions de Jorge Valdano, comparant els visques a Catalunya que fan els futbolistes del Barça amb els visques a la Comunitat de Madrid. És evident que molta gent no ha entès mai què significa per a nosaltres Catalunya. El Barça, i tenim el mateix cartell d'Unicef per ratificar-ho, és una marca mundial i no ens hauríem de fixar tant en les reaccions que hi pot haver en alguns pobles o ciutats d'Espanya on la relació Barça- catalanisme sempre s'ha vist amb susceptibilitat.

–Al final, el que compta és que aquest Barça enamora tothom.

--Miri, si la gent és capaç de formar part, amb devoció, amb entusiasme, d'una penya del Barça a Madrid, a Sevilla o a Badajoz, i són molt poc o gens catalanistes, si la gent és capaç de viure feliç amb aquesta contradicció, és que el futbol pot amb tot. I uneix, uneix molt. El que més uneix la gent és disfrutar al veure com Xavi l'hi passa a Iniesta,

aquest a Messi i tot acaba en una filigrana, en un golàs. És cert, sí, la postura de Laporta tensa la corda, però...

-El procés normal, dic jo, hauria sigut arrencar l'humor amb *Crackòvia* i acabar a *Polònia*, ¿no?

--Sí, aquest hauria sigut el camí més fàcil, més lògic, però hi va haver dos detalls que van fer que fos al revés. Un, Alfons Arús ja havia fet un gran humor i ironia culer a la tele i, dos, tant Queco Novell com Manel Lucas i jo veníem del món de la informació política. Això explica que miréssim de fer una aportació singular a la política.

-¿Qui protesta o es queixa més, de qui rep més pressions, dels polítics o dels esportistes?

--De ningú, absolutament de ningú. Ignoro si Mònica Terribas me les para totes i està tot el dia amb el paraigua, aconseguint que no m'arribi ni una sola queixa. Certament, treballem amb una gran llibertat. Bé, en el fons, això seria impossible fer-ho sense llibertat. Però sospito, sí, que els esportistes s'enfaden més que els polítics. Barcelona és un poble i se sap tot, per això sé que hi ha gent a qui, a vegades, no li agrada el seu actor, el que en diem o la seva imitació. No em preocupa. No he de ser insensible a les queixes, però tampoc m'hi he de deixar condicionar massa perquè, en cas contrari, acabes premiant el que es queixa i castigant el que no es queixa. M'arriba que els esportistes, que són ídols, divos, es queixen més que els polítics, que em temo que ja estan acostumats al *putching ball* d'aquesta fira. Però el respecte per la nostra feina és exquisit.

-Té la sensació que quan el Barça perdi els anirà millor.

--Vam néixer amb aquest Barça triomfal i estem molt contents. Tinc curiositat per veure com ens ho muntarem quan comenci a perdre. Ja veurem com sortirem a riure'ns-en. No vull que perdin mai, però tinc curiositat per veure com ens ho farem per fer riure en temps de crisi. A *Polònia*, ens resulta més fàcil perquè, quan les coses van malament, la gent vol canya contra els polítics o els gestors econòmics. Però, quan el teu equip de futbol perd, molta gent pensa: «Només fa falta que ara vinguin aquests graciosos i es mofin de la nostra desgràcia». Però, insisteixo, per mi que es passin la vida jugant així i guanyant milers de títols, sí.

Messi respon a la pressió del Madrid empenyent el Barça amb una actuació galàctica

DAVID TORRAS
BARCELONA

La Lliga segueix igual però cada setmana és diferent per obra i gràcia de Leo Messi, decidit a deixar sense paraules tots els que tenen l'inútil desig d'intentar descriure la seva obra. No hi ha manera. Convertit en el Messies del Barça, Leo ha ridiculitzat les comparacions amb Cristiano Ronaldo i trepitja els talons a Maradona, si és que no l'ha atrapat ja. A ell no hi ha ningú que l'atrapí encara que doni puntades. Així que ahir, a Saragossa, va marcar tres gols més i va deixar el Barça al costat del Madrid a la taula, però molt per sobre seu en elogis. Al món, avui, només es parlarà d'ell.

Quan Messi va començar a córrer, el Barça ja no va haver de preocupar-se de res i al Saragossa només li va quedar agenollar-se. I aplaudir, que és el que va acabar fent la grada. Quan el Barça es va despistar en defensa, i el Saragossa es va acostar al marcador (del 0-3 al 2-3) en els últims minuts, Messi, que ja estava a punt de marxar a la dutxa, va fer una altra carrera i va deixar uns quants defenses escampats fins que no hi va haver més remei que fer-lo caure a terra. Penal. I, llavors, va donar una altra mostra que no és com Ronaldo, capaç de lluitar per un penal o empenyar els companys per una mala passada, i el va regalar a Ibrahimovic.

LA DESESPERACIÓ D'IBRA / El suec és la cara oposada. Tot el que toca ho falla i l'únic que l'aplaudeix és Guardiola, que el vol recuperar. Està desesperat, molt lluny del davant que va arribar al Camp Nou fins al punt que molts culers segur que es van desesperar quan el van veure a punt per xutar. No se'n refien ni a soles amb el porter. Però no va fallar i aquí va acabar un altre partit per recordar. Per Messi, només per ell. Com tants altres. I els que queden per viure. Al contrari que el Madrid, el Barça no va deixar les coses per a última hora, encara que durant un tram del partit li faltés control i al final patís lleugerament per culpa de les facilitats defensives. Tal com està la Lliga, no és qüestió d'enredar i perdre el temps, no sigui que després s'hagi d'anar amb presses com va passar dissabte al Bernabéu després del 0-1 de l'Sporting. És clar que sempre és més fàcil quan l'àrbitre t'ajuda una mica, per segon cop consecutiu en dues setmanes.

De sobte, les mans dels jugadors blancs s'han tornat invisibles per als col·legiats, no se sap si per casualitat o per una distorsió del *villarats*. A les dues de Sergio Ramos a Valladolid li van seguir les escandaloses de Van der Vaart en el 2-1. Endavant, endavant. La premsa madrilenya té poc a dir ara, i en algunes televisions, repeticions, les justes. D'una caiguda a l'àrea del Madrid abans del 2-1, ni rastre. Amb el Barça, en canvi, sembla que hi ha una delectació en les jugades més dubtoses per buscar les pessigolles. En la retransmissió de *Canal+*, per exemple, el comentarista es va esforçar gairebé igual a assenyalar que la jugada del 0-2 va arrencar en una falta de Messi que a exaltar el gol.

PRESSIÓ AL REVÉS / Però, amb més o menys repeticions, les coses estan igual. Així que als blancs no els va donar gaire temps de gaudir d'aquest avantatge de tres punts i fer algun compte. Als quatre minuts, Messi ja va tirar per terra les il·lusions blanques, en el preàmbul del que estava a punt de ser una actuació inhumana. S'ha de veure-ho per creure-ho, i fins i tot així segueix sent increïble.

Agafat al número u, el Barça es va treure de sobre una pressió que aquesta setmana pot canviar de bàndol. Li toca jugar dimecres davant l'Osasuna i dissabte a Mallorca, en els dos casos un dia abans que el Madrid a Getafe i que el derbi davant l'Atlètic. Després, als blau-granes els espera l'Arsenal a Londres, i als blancs una llarga setmana de descans i avorriment.

Messi no està per descansar. I, evidentment, amb ell ningú s'avorreix. El Barça segueix sense estar del tot afinat, però aquí tenim Leo per donar-li un cop de mà, o dos, o tres. A Madrid, ahir a la nit, ja es feien una pregunta: «¿Algú pot parar Leo?» Sembla que no.

Pochettino augura «un combat de veritat» contra el Valladolid

El tècnic de l'Espanyol espera que el grup hagi après la lliçó de Tenerife

L'Espanyol va més tranquil a Zorrilla després de l'important triomf de dissabte davant el Sevilla. Mauricio Pochettino, que només manté el dubte en el doble pivot, entén que el seu equip sabrà jugar amb un Valladolid que, aclaparat per la seva mala classificació –a tres punts de la salvació–, ja no pot fallar més a casa. D'aquí ve que el preparador argentí auguri «un combat de veritat» contra l'equip d'Onésimo, exultant per la seva victòria a Riazor després de tres mesos de continus fiascos.

Pochettino s'espera un rival guerrer, que no donarà una pilota per perduda, que no s'arronsarà i que jugarà al límit del reglament. El Valladolid s'hi juga la vida davant l'Espanyol. Per això, el tècnic blanc-i-blau espera que els seus jugadors hagin tret conclusions de la inesperada golejada a Tenerife. «El partit contra el Tenerife ens ha de servir, i també el de dissabte. És veritat que s'han vist dos equips diferents, però hem d'haver après la lliçó», va manifestar Pochettino. L'Espanyol segueix sense guanyar lluny de casa des del mes de setembre. És la gran assignatura pendent de l'equip català, que guanya els partits de Cornellà-El Prat i perd fora amb una increïble regularitat.

Pochettino va demanar als seus jugadors que siguin intel·ligents al camp i forts mentalment. «El vestidor està molt responsabilitzat i conscienciat del que ha de fer. Hem de basar-nos en una preparació mental forta per superar les dificultats del rival».

El tècnic periquito espera repetir les victòries de l'any passat quan va disputar tres partits en vuit dies davant l'Sporting, el Betis i el Racing. «Si som capaços d'aconseguir bons resultats, ens donaria un impuls important. Serà un combat i haurem de demostrar al camp que volem els tres punts», va apuntar Pochettino, que sap que un triomf a Zorrilla gairebé significaria la permanència.

UN DUEL INTENS / Onésimo, el tècnic del Valladolid, té aquesta mateixa impressió. «Si l'Espanyol treu algun punt d'aquí obtindrà molt d'avantatge amb el descens, però ens hem de fixar en nosaltres mateixos i que des del primer minut sàpiguen que els costarà treure els punts», va comentar el preparador, que va reconèixer que el seu equip «es va treure una llosa de sobre» amb el triomf davant el Depor a Riazor. L'exjugador del Barça va explicar que la seva plantilla «està boja» per enfrontar-se a l'Espanyol. «Estem en un moment en què creiem en el que fem», va afegir.

El Barça resol un partit travat i dur contra el Mallorca amb un altre gol d'Ibrahimovic

JORDI TIÓ
PALMA

**MALLORCA 0
BARCELONA 1**

El Barça va assaltar ahir a la nit el fortí de l'Ono Estadi i es va endur una victòria de les que valen una Lliga amb un gol d'Ibrahimovic. L'equip de Guardiola no les tenia totes contra un temut rival, situat en posició de Champions (quart) i que només havia cedit una derrota a casa amb el Sevilla. Els 12 duels restants els havia resolt amb victòria, alguna de les quals havia estat contundent, com amb l'Atlètic de Madrid (4-1).

I per posar-ho una mica més difícil –ja se sap que a Guardiola li agraden els desafiaments– el Barça va saltar a la dura gespa palmesana sense Messi, la primera vegada en 17 partits, i amb la por al cos. No perquè no hi fos l'argentí, que alguna vegada ha de descansar, sinó perquè en el minut dos Aduriz ja havia estavellat una gardela al pal i Valdés s'havia lluit en la següent acció en un altre xut sec del *Chori* Castro. Així va començar el partit a Palma, amb l'equip de Manzano revolucionat, a tota màquina, i els blaugranes encara situant-se al camp. De l'ensurt es va passar a una certa calma. Touré endarreriria la seva posició fins a la zona dels centrals per donar sortida a la pilota buscant Iniesta o Keita, mentre que Pedro, per la dreta, i Jeffren, per l'esquerra (ahir va tornar a ser titular i al seu lloc natural), obrien el camp. El Mallorca va cedir la pilota i ni tan sols va pressionar en la fase inicial del joc barcelonista, tàctica que han utilitzat els últims rivals dels blau-granes. Sense anar més lluny, l'Osasuna dimecres. Amb l'equip vermell al seu camp el Barça es va sentir més còmode. La pilota circulava amb certa rapidesa i acabava a les bandes amb opcions de perill. En una d'aquestes penetracions, Pedro va penjar una pilota que Milito va rematar amb perill, fet que va obligar Aouate a lluir-se. Va ser el primer avís.

Després en van arribar més: una penetració de Pedro, que anteriorment havia aconseguit marcar en fora de joc per molt poc; una acció individual d'Ibra i una canonada de Jeffren que va sortir fregant el travesser. El Barça arribava però no culminava.

Ibrahimovic també hi posava tot l'esforç, encara que a estones va tornar a semblar aquell jugador trastocat de fa unes jornades. També hi va contribuir l'àrbitre, que li va xiular dues faltes en atac en una lícita pugna amb el central. I així, amb el suec capcot i el Barça intentant buscar forats, es va acabar el primer temps.

ENTRA MESSI / Tot va canviar en la represa. Messi va sortir als dos minuts per Iniesta i en el 63 arribava l'0-1. Un còrner llançat per Alves va quedar mort als peus d'Ibra i el suec només va haver de connectar una canonada ja sense porter. Quanta ràbia devia alliberar el goleador en aquesta acció, fart de buscar-se a si mateix sense acabar de trobar-se. Just el que necessita el Barça ara que comença el tram decisiu de la temporada, a la Lliga i a Europa.

Amb el gol, l'equip blau-grana també es va sentir alliberat mentre que al Mallorca li venien totes les presses. Mal assumpte quan al camp ja hi ha Messi i també Xavi, que va

tornar a l'equip després de la seva llarga lesió entrant per Touré.

PATIR FINS AL FINAL / El Barça guanyava, controlava el partit, però no acabava de trobar-se còmode. Sempre es va sentir fent equilibris en una navalla que podia tallar i fer sang. Tot hauria pogut quedar resolt en el minut 81. Messi va robar una pilota, va penetrar fins al límit de l'àrea i va deixar assegut el central amb la cintura però el xut va anar alt. Era obvi que tocava patir fins al final, fins aquells quatre minuts que el col·legiat va donar de temps afegit.

El Mallorca va serrar les dents i es va bolcar a l'àrea de Valdés a base de pilotes aèries buscant un cap miraculós que no va arribar, mentre que Aduriz, el davanter vermell, buscava brega en cada acció a l'àrea. Però ni Puyol ni Milito, immens ahir en l'anticipació i cada vegada més a prop del que era abans de la lesió, no van caure en el parany.

Els blau-granes van celebrar amb eufòria un triomf meritori i exigent. Ahir a la nit no es va veure l'equip brillant que va meravellar la temporada passada; de fet fa temps que no apareix. Ahir sí que es va veure un grup amb ofici que va saber resoldre un duríssim compromís contra un rival amb l'orgull ben alt. Fins ahir. Però ningú podrà discutir la fantàstica temporada de l'equip vermell. Tampoc ningú podrà fer el mateix amb l'equip de Guardiola. Pot no jugar bé, pot no donar espectacle. Però corre des del primer minut fins al final. Així es guanyen les lligues.

El Barça aixafa l'Arsenal amb 4 gols de Messi i una altra lliçó de futbol de l'equip

«Sí, sí, sí, anem cap a Madrid», va cantar el Camp Nou a l'espera del retrobament amb l'Inter

DAVID TORRAS
BARCELONA

El campió segueix endavant pel camí de Santiago, el del Bernabéu, lluint la corona que es va col·locar a Roma. Li queda la mar de bé. No hi ha ningú més guapo a Europa, ningú que deixi un rastre tan admirable per on passa. Ahir a la nit, el Camp Nou va viure una altra gran obra al ritme de Messi, un ésser sobrenatural, cada dia més indescriptible, cada dia més ràpid, més genial, que va fer els quatre gols, i amb la quarta simfonia de fons. «Sí, sí, sí, anem cap a Madrid», van cantar els culers, després de deixar enrere l'Arsenal (4-1) i sentir-se més a prop de la final de la seva vida i de la quarta Copa d'Europa. Només queda un últim pas, un doble combat, amb un enemic conegut. L'Inter. Sí, Mourinho un altre cop. I Etoo. I, just darrere, Madrid. Curiós, el llarg camí per Europa acabarà tal com va començar. A Milà va començar a avançar el campió i a Milà tornarà ara buscant arribar al punt final. A la lligueta en va sortir guanyant (1-1 i 2-0), però això és una altra història i s'haurà de lluitar. L'avantatge és que la tornada es jugarà al Camp Nou i aquí no és fàcil doblegar aquest equip que ahir va acabar entre *olés*, fent ballar un Arsenal condemnat a anar darrere de la pilota des del principi fins al final. No la va trobar mai. Gairebé sempre la va haver de seguir amb la mirada, igual que Cesc ho va fer des de la llotja. D'estar a dalt a estar a baix, no hi havia gaire diferència.

LA PENITÈNCIA BLANCA / La diferència la posa el Barça. Ningú està a la seva altura. Fins i tot sense algunes de les seves millors peces (Ibra, Piqué, Puyol, Iniesta) l'equip no va perdre la identitat i va donar a tot Europa una altra exhibició que va posar el Camp Nou dret, excitat davant l'enfrontament que ve. «Madridista el que no boti», va rugir l'estadi, amb un entusiasme que delata la confiança davant la cita de dissabte. Asseguts davant del televisor, els *merengues* van veure créixer una mica més la por que tenen des que el Lió els va fer fora de la que havia de ser la seva copa. És la penitència blanca.

Potser més d'un es va fregar les mans quan Bendtner va alterar el guió i va avançar els anglesos. Potser fins i tot Ronaldo, que diu que no es mira la Champions, hi va fer una ullada. Quin error. Fins ahir era el màxim golejadore de la Champions. Ja no. ¿Qui li ha pres aquesta coroneta? ¿Qui deu ser? El de sempre. Leo, sempre Leo. Un malson. Amb ell, el Barça ja és *Messifinalista*.

El gol va ser com un bumerang per a l'Arsenal. Per uns instants va viure enmig d'un miratge. Va creure estar viu sense saber que Leo Messi ja havia decidit matar-lo. Al 0-1 el va seguir una tempesta devastadora, no tan intensa com la dels primers 20 minuts de Londres, però molt més efectiva. Va durar exactament dos minuts més. Del 20 al 42. De Bendtner a Messi. Un contra tres. Sí, tres. Un, dos i tres. Una altra vegada. I van quatre. No és un joc de paraules. És l'obra de Messi. Quatre triples en tres mesos. Una cosa mai

vista.

Bé, encara faltava veure més. Faltava el quart, que va arribar a última hora quan el partit ja era un passeig. Això sí que s'ha vist poques vegades. A la Champions, només Van Basten, Xevtxenko, Inzaghi,

Van Nistelrooy i Prso ho havien aconseguit. Però tots en la fase prèvia, cap en una eliminatòria. Tres fegonades abans del descans i es va acabar. Tres llampecs davant dels 20 majestuosos minuts de l'Emirates, dignes d'admiració però inapreciables al marcador. El camí, el mateix. L'estil és intocable. Ja ho sap tot Europa.

IMPARABLE / També sap que a Messi no hi ha qui el pari. Dos minuts va trigar a espantar els temors del Camp Nou, si és que en tenia, després del 0-1. Segur que sí. Això ho porta a la sang i no hi ha res a fer, per més copes que es guanyin. Així que, per si les mosques, Leo va fer una paret amb un rival i va deixar anar un gran xut per posar les coses al seu lloc i arrencar de la grada el crit de cada partit. «Messi, Messi, Messi», cantaven els culers, mentre Wenger donava una i mil voltes fora de la banqueta, preguntant-se com dimonis es pot lluitar contra aquest noi endimoniàt. No hi ha qui el pari. Ni a Roma, ni a Abu Dhabi, ni en qualsevol racó on tingui una pilota a mà per fer-la baixar al peu. Llavors s'hi queda.

I així arriba el Barça al Bernabéu. Semifinalista per quarta vegada en cinc anys, una altra odiosa comparació per al Madrid, un impuls més per al clàssic. Un efecte psicològic que planerà sobre l'estadi, igual que el 2-6 segueix rondant com un fantasma. Ara sí, ara, una altra vegada, la Lliga. L'Inter i Mourinho i Etoo són allà, preparats a cobrar-se la revenja, entre l'amor i l'odi, però Guardiola s'encarregarà d'aparcar la Champions fins que toqui, d'aquí a 15 dies.

Per llavors, qui sap com estarà la Lliga. Però el que Guardiola no pot silenciar és aquest crit que ressona cada dia amb més força. «Sí, sí, sí, anem cap a Madrid». Un crit que comença a colar-se pels passadissos del Bernabéu.

I fa por.

11/4/2010 EL CLÀSSIC DE LA LLIGA

Un altre bany galàctic

El Barça torna a fer una repassada al Madrid al Bernabéu i evidencia l'abisme que els separa

El Barça va tornar a posar el Madrid al seu lloc. Darrere seu. No n'hi va fer sis, però més enllà del marcador

(0-2) li va donar un bany de consideració, que va deixar el Bernabéu amb la boca oberta i en silenci. La penitència blanca continua i, qui sap, potser no s'acaba aquí. Ahir a la nit molts *merengues* se'n van anar a casa amb la por al cos. No només per una altra Lliga que se'ls escapa, sinó per la tremolor que el Barça torni aviat al Bernabéu. L'equip que es va menjar el seu Madrid segueix amb el camí de Santiago a la Champions.

El clàssic va deixar una altra imatge per recordar. Al final del partit, mentre sonava l'himne del Madrid, els jugadors saltaven abraçats en una pinya sobre la gespa, enmig dels crits de la grada. No gaires, la veritat. No quedava gaire gent. Últimament, l'afició blanca se'n va cap a casa abans d'hora, sense voler veure el que estan cansats de suportar. Per primera vegada en la història, el Barça ha guanyat dues vegades seguides al Bernabéu. Quatre de quatre. Déu n'hi do.

MESSI, PER SOBRE DE CR9 / Per als que dubtaven, per als que s'entossudien a posar els dos grans a la mateixa altura, el clàssic va oferir al món sencer l'abisme que separa els uns i els altres. Messi també va estar per sobre de Ronaldo, com correspon a qui és el millor del món. Va marcar un gol, però en va tenir un parell més que Casillas, sempre Casillas, va evitar. Després de gastar-se 260 milions d'euros, Florentino va assistir des de la llotja a una altra deshonra. I ja són tres. Alcorcón, Lió i Barça. Totes en dia 10. I això que el Bernabéu es va presentar en peu de guerra, a punt per a la batalla, amb el pit inflat per fora i el cor encongit per dins. Des del 2-6 res és el que era, i el dolor segueix perquè el Barça s'ha encarregat de mantenir-lo viu. Just després del 2-6 van començar a caure una copa darrere de l'altra, fins a arribar al mateix número, sis. Aquí va començar tot i ahir a la nit molts *merengues* tenien mals pressentiments per més que s'esforcessin a creure en els seus. El Madrid està molt lluny de les imatges que es mostraven en els videomarcadors, recordant els temps gloriosos de les Copes d'Europa. Cada dia queden més lluny. I davant dels records perduts en la memòria, avui s'imposa el pànic per la perspectiva que el Barça torni aviat al Bernabéu, a la Champions que ja donaven per guanyada abans de començar.

Ni l'ambient va ser tan infernal com altres vegades, com si el Bernabéu ja es contingués. Hi va haver, això sí, el gest lleig de posar-se a cantar «*polaco el que no bote*» just després d'haver-se guardat un minut de silenci per les víctimes d'aquell país de l'accident aeri. Però no hi va haver gaires càntics més. No estaven els ànims per cantar, i menys quan va començar a rodar la pilota i el Barça es va posar a ballar. Tic, tac, tic, tac, tocant i tocant, i el Madrid, sempre darrere, sense arribar mai a temps, perseguint un fantasma que se li escapava un cop i un altre.

Guardiola va revolucionar l'alineació, amb la inesperada presència d'Alves al centre del

camp, i a la qual l'equip no es va arribar a acostumar, i que va corregir a la segona part. Però fins i tot així va ser infinitament superior. Des del principi fins al final, i marcant estil contra un rival sense més identitat que buscar Ronaldo. El lusità va a una altra velocitat, però ahir no li va servir de res davant un Piqué excepcional. Tampoc va valer l'agressivitat per frenar Messi. A la mitja hora, el Bernabéu va quedar en silenci. Xavi i *la Pulga* es van trobar i la pilota va rodar mansament a la xarxa. No se sentia ni una mosca.

No va ser l'únic moment en què l'únic soroll a l'estadi era el dels murmuris, mentre la pilota anava i venia, en un rondo interminable, al qual el Madrid només podia respondre amb una falta darrere l'altra. Hi va haver moments d'una enorme impotència. Ramos, Garay, Albiol llançant puntades, i el públic vociferant, i Mejuto sense saber bé què fer, estalviant-se alguna expulsió. Però ni per aquell camí van poder parar un equip que està molt per sobre. En una altra galàxia. Pedro va trobar un altre forat i es va acabar. I el rondo va seguir.

El Barça té la Lliga a tocar. Queden set jornades i, coneixent Guardiola, no la donarà per guanyada fins al final. Però als culers res no els prendrà el record dels dos últims balls al Bernabéu. Ni la il·lusió d'un tercer.

Luis avisa de la “última bala”

Va advocar per centrar-se en guanyar el Saragossa per aprofitar les opcions europees

Anna Cordovilla - 26/04/2008 03:00

Luis García va avisar ahir que el bitllet europeu passa per guanyar demà el Saragossa sí o sí i va advocar a més, per aparcar el rumor dels fitxatges, tan de moda aquesta setmana, i parlar només de futbol. “El més important ara és que diumenge tenim un partit que és l’última opció, l’última bala per lluitar per Europa de forma directa. Hem d’oblidar-nos de renovacions i de qui se’n va o es queda i centrar-nos en el futbol. No queden més oportunitats, perquè cada vegada hi ha menys possibilitats i les distàncies augmenten”, va advertir l’asturià.

No li costa reconèixer que costa de pair la sequera de gols que encadena l’equip en els últims cinc partits. En aquest context, recorda que el Barça també s’ha quedat sense marcar “en tres dels últims quatre partits, tot i comptar amb una de les millors davanteres del món. Estem mentalitzats, hem recuperat la solidesa defensiva i volem trencar la mala ratxa”, va insistir, després de tornar a recordar que en l’aspecte ofensiu “es troben a faltar homes com De la Peña”.

Luis no oblida que l’Espanyol té demà l’oportunitat per reconciliar-se amb l’afició, després dels últims revessos a casa. “Portem una temporada dolenta, però l’altre dia recobrat la seguretat defensiva. A partir d’aquí podem créixer i intentar tornar a l’afició una il·lusió que estava perduda”, destaca. No és partidari de fer travesses a l’hora de valorar les opcions europees, “ja que tot passa per sumar de tres en tres” i avisa que el Saragossa no serà un rival fàcil: “És un rival enganyós, encara que si estan a sota és perquè l’hi han guanyat. Hem d’estar mentalitzats i concentrats i a partir d’aquí fer-los mal, perquè també han rebut molts gols “.

Finalment assegura que la Intertoto “no seria un destorb. Qui s’ho pensa s’equivoca, ja que és l’oportunitat de tornar a lluitar per la Copa que se’ns va escapar”.

El Liverpool, amb tota la seva esquadra espanyola

Rafa Benítez alinearà davant el PSV Eindhoven Reina, Arbeloa, Xabi Alonso, Riera i Fernando Torres

Imanol Guillén - 01/10/2008 03:00

El Liverpool rep avui a un PSV tocat per la seva derrota a casa (0-3) en la primera jornada davant l'Atlètic de Madrid. El Liverpool i el PSV ja es van enfrontar, en quatre ocasions, a la temporada 2006/07 amb saldo favorable per als anglesos. L'equip d'Anfield passa per un bon moment: també es va estrenar a la Champions amb victòria i és segon a la Premier empatat a punts amb el líder, el Chelsea.

Rafa Benítez alinearà, en principi, tota la seva esquadra espanyola: Reina, Arbeloa, Xabi Alonso, Riera i Fernando Torres. A més, ha recuperat els seus dos lesionats, l'argentí Javier Mascherano i l'israelià Yossi Benayoun.

El capità Steven Gerrard, a qui li falta un sol gol per arribar als 100, ha demanat als seus companys que "és important que seguim sent humils i no deixar-nos portar pel nostre rendiment en aquest inici de la temporada".

Huub Stevens, tècnic del PSV, espera que els seus jugadors hagin après de la derrota davant l'Atlètic. "Ha estat molt decebedor començar així la temporada i sabem que hem d'aprendre del que va passar perquè amb el Liverpool ho tindrem més difícil". Confia en no deixar-se sorprendre per l'equip de Benítez.

Dos jugadors del PSV van competir a la Premier i un d'ells al Liverpool: Jan Krompkamp, ex defensa del Liverpool, i l'ex porter del Manchester City Andreas Isaksson. Tots dos coneixen bé el joc del conjunt anglès. I saben com les gasta Fernando Torres qui ja es va veure les cares amb el meta Isaksson en la passada Eurocopa 2008, en l'Espanya-Suècia que va finalitzar amb victòria del quadre espanyol (2-1), i en el que el davanter madrileny va marcar el gol decisiu.

Lliçó tàctica per als extrems

Pep Guardiola es va tancar durant vint minuts al seu despatx amb Messi, Iniesta, Henry, Hleb i Pedrito per analitzar i corregir errors

Yaca Garcia-Planas - 28/02/2009 03:0

El Comitè Espanyol de Disciplina Esportiva (CEDD) va desestimar ahir la sol·licitud de suspensió cautelar de la sanció d'un partit presentada per la targeta vermella mostrada a Keita dissabte passat en el derbi contra l'Espanyol. El malià, per tant, no podrà jugar aquest diumenge. El Barça havia apel·lat a aquesta última instància sancionadora després que dijous el Comitè d'Apel·lació de la RFEF no estimés el recurs blau-grana per retirar la targeta vermella a Keita per una acció sobre el espanyolista Moisès. La decisió del col·legiat va ser molt discutida perquè en una primera reacció l'àrbitre Delgado Ferreiro va permetre seguir la jugada i després, a instàncies d'un jutge de línia, va parar el partit per expulsar a l'interior barcelonista. Seydou Keita no podrà reaparèixer fins al pròxim dissabte davant de l'Athletic al Camp Nou.

Pep Guardiola no vol més concessions. Els últims tres resultats de l'equip, sense alarmes, conviden a l'anàlisi i a això es va dedicar ahir al matí el tècnic amb cinc dels seus jugadors: Messi, Iniesta, Henry, Hleb i Pedrito. I Eto'o i Bojan? Això es preguntava algun periodista, tractant de trobar una explicació a l'enigmàtica trobada al despatx del tècnic. La cita no era per a tots els homes ofensius de l'equip, sinó només per als extrems, per als que juguen en banda.

Faltava un quart d'hora perquè comencés el primer entrenament de la setmana dedicat íntegrament a preparar el partit davant l'Atlètic de Madrid quan, un a un, aquests jugadors van anar entrant a la sala d'estudi amb vistes al Camp 1 de la Ciutat Esportiva. Van estar pràcticament vint minuts, el que va fer que la sessió d'entrenament comencés cinc minuts més tard de l'hora prevista (11 hores). Guardiola va voler conscienciar els seus jugadors de la importància dels pròxims compromisos i, més concretament, dels tres punts del Vicente Calderón. Era un bon dia per analitzar els errors comesos contra el Betis (2-2), Espanyol (1-2) i Lió (1-1) i en això es va entossudir. Els cinc futbolistes van revisar vídeos i van escoltar les detallades instruccions de l'entrenador. No van ser observacions personals sinó col·lectives, d'ús i aplicació general.

Atents al fora de joc

La tasca dels extrems és molt important per a Guardiola. De fet, ho ha estat en el Barça històricament. Les directrius de l'entrenador estarien encaminades a insistir en la importància d'obrir el camp, en què els extrems facin d'extrems i s'evitin embussos al centre de l'atac. A més, l'avançada defensa de l'Atlètic de Madrid pot fer caure amb facilitat en el fora de joc als homes més avançats del Barça.

La inesperada reunió va suscitar una gran expectació periodística. Guardiola va ser l'últim a sortir. Ho va fer amb xanquetes, però aquest fet no va impedir-li saltar amb sorprenent agilitat la barrera entre la gespa del Camp 1 i la grada. Va baixar a posar-se les botes de futbol i, ja amb cinc minuts de retard, va arrencar la sessió.

Xavi: “La nostra mentalitat, entrar al camp i anar a ‘agredir’ al contrari”

Agències - 09/04/2009 13:59

Xavi Hernández ha assegurat que l'elevat nivell futbolístic que desplega el seu equip, i que ahir a la nit es va materialitzar amb una altra exhibició davant el Bayern de Munic, no té cap secret, si és possible un, “el joc d'equip”.

“Si treballem en equip, tot és més fàcil”

“Josep Guardiola ens diu que si treballem en equip, tot és més fàcil. Si corres 5 o 10 metres per ajudar al company, tot és més senzill i gaudeixes més tenint la pilota. No hi ha secrets. En el futbol tot està inventat”, va assenyalar Xavi Hernández a la final del partit contra el Bayern de Munic. L'equip català va deixar encarada la seva classificació per a les semifinals de la Lliga de Campions, després d'atropellar el Bayern de Munic per 4-0, però després d'una exhibició superbada en la primera part, en la qual no va deixar respirar al seu rival i en la qual li va marcar els quatre gols.

“Anirem a guanyar a Munic”

Malgrat la situació, Xavi va recordar el partit que va suposar, fa dues temporades, l'eliminació del Barcelona a les semifinals de la Copa del Rei contra el Getafe, després que en l'anada al Camp Nou el Barça guanyés 5-1 i en la tornada l'equip madrileny li donés la volta al marcador (4-0) i l'eliminària. “Nosaltres no ens en fiem. Queden 90 minuts. Tenim experiència d'anar a camps contraris en eliminatòries coperes (Getafe) i ens han passat per sobre. Anirem a guanyar a Munic. El resultat contra el Bayern ha estat perfecte, el joc també i hem gaudit molt”, va recordar el segon capità del Barcelona. “Ha estat fantàstic. La gent també ha gaudit. Millor impossible. Tot és millorable. La mentalitat de l'equip aquest any és extraordinària i això ens fa guanyar els partits i entrar al camp amb la proposta ofensiva d'anar a ‘agredir’ al contrari, futbolísticament parlant, i per això surten aquests resultats. No hi ha secrets”, va afegir el jugador barcelonista.

“Nosaltres en tenim tres davant que marquen les diferències”

Però per Xavi, l'allau d'elogis és injustificat perquè “encara no hem fet res, només un partit extraordinari, i res més”, encara que va destacar l'ofensiva del Barça, que ahir va marcar els quatre gols, dues de Messi (màxim realitzador de la Champions amb vuit gols) i els altres dos d'Henry i Eto'o. “Amb aquests tres futbolistes davant, marquem la diferència. Els equips, normalment, tenen a un o dos futbolistes, però nosaltres en tenim tres davant que marquen les diferències i això per a l'equip és fantàstic. És perfecte perquè disposem de gent que es desmarca en profunditat i que treballa. No podem demanar més”, va sentenciar Xavi.

Una volta dels lleons sense endossar una rodona a l'enemic

Els lleons no han deixat la seva porta a zero des que van guanyar el Betis (0-1) al Ruiz de Lopera en l'últim xoc de desembre de 2008

Alberto García - 06/05/2009 03:00

En alguns esports, com el tennis, fer un roscó al rival, deixar-lo a zero en un set, és una cosa apreciada. En altres com el bàsquet, a nivell professional, és impossible. En futbol sí que es pot fer i et garanteix, almenys, un puntet. Però és una cosa que l'Athletic porta molt temps sense aconseguir. Un tomb. Els de Caparrós no deixen la seva porteria a zero des de la victòria (0-1) al Ruiz de Lopera en l'últim partit de desembre de 2008. Des de llavors, s'han acumulat 18 xocs rebent com a mínim una diana. Una llosa.

No és d'estranyar que els jugadors lleons admetin que tenen un problema enrere. No han aconseguit aprovar aquesta assignatura que, en canvi, sí que van treure endavant el passat curs. Sense anar més lluny, en la prèvia del conjunt davant l'Sporting, el mateix míster d'Utrera va comentar que estaven rebent gols amb facilitat. A canvi, va presentar el fet que els seus homes també estan sent capaços de marcar en cada partit. A 'El Molinón' es van confirmar ambdós extrems. Bilic remata sol de cap des del centre de la zona en el 1-0 després d'un centre des de l'esquerra. Mentrestant, en una mala tarda, els lleons van crear alguna ocasió, sobretot a pilota parada, i van poder empatar.

Mínim càstig a 8 partits

En vuit d'aquesta sèrie de trobades, el conjunt matalasser ha rebut un sol gol. I quan han encaixat aquest mínim càstig, els lleons han aconseguit recollir fins a 13 punts. Perquè només han clavat en aquest tram el genoll davant el Deportivo a San Mamés. La suma es distribueix amb els empats davant de l'Espanyol, el Recreativo, el Getafe i l'Sporting, i les victòries davant del Mallorca, el Numància i el Racing. En les tres s'ha superat el rival per un sol tant, ja sigui a casa o a domicili.

La palma en aquest apartat se l'emporten el dos, un nombre de dianes sofertes en nou xocs, que no ha suposat signar l'empat en cap cas. Aquest capítol s'ha saldat amb tres triomfs davant Atlètic, València i Màlaga. Nou punts. Tots ells amb el 3-2 com a locals o a domicili. I amb remuntades de mèrit.

Sis derrotes encaixat dos

Per contra, quan Iraizoz ha estat afusellat amb dos gols, l'Athletic ha mossegat la pols en sis ocasions. S'han produït davant l'Almeria, el Valladolid, el Sevilla, el Barça, el Vila-real i l'Osasuna. Els lleons es van quedar sense marcar davant el seu rival a la final de Copa i a El Madrigal.

I la gran golejada va tenir lloc a San Mamés amb la visita del Reial Madrid. En aquesta trobada marcada per l'escàndol arbitral de Muñiz Fernández, els de Caparrós van fer dos gols, però en van rebre cinc. Sempre van per darrere i el màxim que van aconseguir va ser igualar a dos just abans del descans. Encara que en el minut 46 els blancs es van avançar de nou. Ara, arriba el Betis, un bon moment per guanyar, segellar la salvació i tancar el cercle.

Assalt al mig camp blau-grana

Llop Carrasco - 23/02/2010 08:17

VÈNCER A TRÄSCH i allunyar Pogrebnyak. ¡Per fi torna la Champions! Comença la recta final de la temporada i el Barça ha de pujar el nivell del seu ritme i la cobdícia sense la pilota – sobre tot, el seu quintet atacant- si vol tornar a intimidar la màxima competició europea i tenir opcions de revalidar el títol.

Gross, tècnic de l'Stuttgart, té molt estudiat el joc del Barça i serà al centre del camp on proposi l'assalt als seus jugadors. Per donar-li èxit a aquesta estratègia tàctica de l'entrenador de l'Stuttgart, Träsch és la peça a vèncer. Si ell no talla el joc blau-grana, alliberarà la pilota i tant els mitjans com els atacants blau-granes podran jugar lliurement.

A dalt, al front d'atac, Cacau li va ficar quatre gols a Colònia i a priori sembla l'home més perillós però jo no em fiaria dels moviments i el futbol de Pogrebnyak. Sap buscar esquena entre passadissos i amb la pilota als peus, tot i la seva alçada, és molt notable.

LEHMANN, punts dèbils amb ganes de revenja. El porter amfitrió sortirà a recuperar la final de Champions que va perdre davant del Barça a l'estadi de Saint Dennis de París. A més, té l'espina que no va poder acabar aquell partit per culpa de la seva expulsió.

L'espigat porter alemany és excèntric per naturalesa i això el fa ser molt imprevisible, desconnectat dels seus companys. Això sí, quan es tracta de llançar pilotes aèries surt amb autoritat. Finalment, en l'un contra un és on se'l pot expulsar perquè no té molt "tacte" fora de la seva àrea de meta.

A pilota parada: PER BAIX MÉS POSSIBILITATS QUE PER DALT . Els Tasci, Delpierre, etc. augmentaran les faltes per buscar el gol en la rematada aèria, però avançar un parell de metres la línia – paral·lela a la vora de l'àrea- ha de donar-li l'avantatge a Víctor Valdés.

Una assignatura defensiva és no concedir còrnerns perquè estan amb gol. Un treball professional ben fet és mantenir-se dempeus davant l'adversari que té la pilota i sortir a l'uníson amb la resta de la línia defensiva cap endavant.

A pilota parada, els alemanys esperen l'estratègia blau-grana per dalt però estic convençut que poden perdre per baix - pilota ras, amb previ engany -.

ENTRAR A MARÇ AMB BONA BOTA. Eixamplar el futbol d'atac i marcar abans que ells propiciaria que el Barça es trobés en el 'seu' partit. Entrar en el mes de març amb molt bona imatge és obrir la porta als lesionats - que es podrien sumar més als que ja hi ha a la infermeria- amb dinàmica ascendent. S'ajuntaria tot: el repunt físic, la força dels objectius i el futbol imparable. Reconquerir o no arribar a la final del Santiago Bernabéu, vostès mateixos.

Favorits? Cal demostrar-ho al camp

Dani Estrada no es fia de la Reial Unió i reconeix que caldrà estar “molt atents”

J.L. Lorenzo - 03/12/2009 03:00

La Reial té aquest dissabte l'oportunitat de sumar la sisena victòria de manera consecutiva a Anoeta - cosa que només ha aconseguit l'any 95/96 de la mà de Jabo Irueta -, però per això haurà de derrotar el Reial Unió. A priori, és el conjunt blanc el favorit, però Dani Estrada no es fia. “Tots els partits són difícils. Cal demostrar al camp que ets el favorit. Al final, en aquests partits, es parla molt que un és més favorit, però jo no li dono importància. El que m'interessa és fer un bon partit i intentar guanyar”, significa el zarauztarra. “Som amics, però dins del camp cada un defensa els seus interessos”, esgrimeix.

El txuri urdin, que qualifica el xoc de dissabte de “derbi”, reconeix que “s'ha de prendre com un partit difícil. Hem de fer les coses bé a casa per seguir sumant”. Per això, Estrada haurà de veure's les cares amb Paul Abasolo o Gorka Brit, dos dels futbolistes més ofensius del conjunt fronterer. “Està clar que són bons jugadors, del millor de la Reial Unió, però bé, en tots els partits et toca bona davant, com va passar el cap de setmana passat davant el Rayo. Has de jugar contra el que et toqui”, reflexiona.

Dani Estrada, davant l'opinió dels seus detractors, s'ha fet amo del lateral dret, convertint-se en un fix en l'esquema de Martín Lasarte: “Cada vegada estic més content. Et podran sortir les coses millor o pitjor, però en línies generals, cada vegada estic més a gust i com l'equip va bé, sempre és més fàcil rendir a nivell personal”.

Pellegrini: “Benzema no ha de sorprendre a ningú”

“Està sent una pretemporada molt positiva”, afirma el tècnic xilè del Reial Madrid.

Agències - 20/07/2009 23:58

Manuel Pellegrini, tècnic del Reial Madrid, es va mostrar satisfet per la victòria en la seva estrena, 1-0 davant el Shamrock Rovers irlandès, i encara que no va mesurar el partit per rendiments individuals, va assegurar que “Benzema no ha de sorprendre a ningú”.

“En el primer temps, va jugar Cristià i en el segon Benzema per conèixer els seus companys. El rendiment de Benzema no ha de sorprendre a ningú. És un gran jugador. No estem mirant rendiments individuals a hores d’ara, sinó el col·lectiu i l’assimilació d’idees. “El resultat em va deixar molt satisfet davant un equip molt rodat”, va dir. “Ha estat un partit molt útil, en el qual l’equip va complir el que els vaig demanar, pressionar cap a la pilota i donar bon tracte de sortida”, va analitzar.

Pretemporada “molt positiva”

Per Pellegrini en plena pretemporada la plantilla travessa “una etapa de força i resistència”, de manera que va afirmar que la “velocitat i col·locació vindran més endavant”, sense preocupar-se pels primers desajustos. “Sempre és important guanyar en qualsevol període de l’any. Dóna confiança i minimitzen errors. Allò més important és que es vagi trobant l’equip dins del camp. Prefereixo guanyar com avui 6-0 sense tenir rival davant”, va reconèixer.

A dos dies de tancar l’estada a Irlanda, Pellegrini va fer balanç. “Està sent una pretemporada molt positiva. Portem una setmana treballant d’una forma molt intensa, amb molt esperit per part de tot el planter i ho tanquem amb un amistós que més que buscar un equip vam voler donar minuts al planter”.

Casillas, centenari en territori ‘enemic’.

El porter del Madrid va ser ovacionat per al Calderón en el seu partit cent amb Espanya

Walter Zimmermann - 15/11/2009 03:00

Iker Casillas va complir 100 partits amb la selecció espanyola. Nou anys han passat des d'aquell 3 de juny en què José Antonio Camacho, en aquell temps seleccionador, el va convocar per a un partit de preparació per a l'Eurocopa d'aquest estiu. El rival era a Suècia i la vermella va acabar empatant a un. Un gol que va arribar per un penal que va provocar el mateix meta madrileny. En aquell moment la Selecció vivia un moment de canvis, ja que després de la retirada de Zubizarreta, cap porter acabava d'establir-se a l'equip. Cañizares i Molina van tenir les seves oportunitats, però després del Campionat d'Europa, Iker es va fer amb la porteria.

Ahir, la persona que el va fer debutar a Primera, Vicente del Bosque, el va retirar uns minuts abans del final del partit perquè rebés l'afecte del Vicente Calderón, un camp en el qual no sol tenir aquestes mostres d'afecte. El feu matalasser li va dedicar una tancada ovació al sortir del camp, en què un gran nombre d'aficionats lleons van demostrar el seu amor pel bon futbol i els bons jugadors. Tota una demostració de 'fair-play'.

Ara mateix el porter madrileny està a dos partits de superar el seu company d'equip, Raúl González, com el segon internacional que més vegades ha vestit la samarreta de la 'Roja'. Quan superi aquesta barrera només li quedarà per davant, Andoni Zubizarreta. El meta basc s'ha col·locat la casaca d'Espanya en 126 ocasions. Una xifra que Casillas podrà superar en els pròxims anys, si no té cap problema.

La humilitat per bandera

Tot i que el porter madrileny segueix fent passos per ser un dels porters més recordats de la història. Iker prefereix ser honest i assegura que "no m'agrada que es parli tant de mi, però comprenc que la situació és especial, perquè no és gens fàcil arribar als 100 partits amb la selecció. Encara que prefereixo passar desapercebut".

Durant la trobada 100 en el dia del Centenari de la Federació, el porter madrileny va tenir una bona actuació en la qual va evitar diversos gols dels davanters argentins, que van arribar múltiples vegades a la meta espanyola a la contra. Ja a la segona part, Casillas no va poder fer per aturar el llançament de penal de Messi. El proper 29-N pot tenir la seva revenja.

Notícia del diari digital *El mundo deportivo.es* del dia 27-10-2009 (traducció realitzada per google).

El Rayo Vallecano encara no ha perdut al seu camp

COPA El conjunt de Pepe Mel ha sumat dues victòries i altres empats a l'Estadi Teresa Rivero

Carlos Zaballa - 27/10/2009 03:00

No ho tindrà fàcil demà l'Athletic a l'Estadi Teresa Rivero. Això és una cosa ja assumida per tots, però que també confirmen els números de l'equip de Pepe Mel a casa. Els de Vallecas encara no han caigut en el seu terreny de joc, on han sumat vuit punts amb dos triomfs i altres empats. Els madrilenys van començar la competició de Segona atropellant els seus rivals amb sengles victòries contra l'Albacete (3-0) i el Reial Unió (2-0) i els dos últims partits com a locals els han solucionat amb un empat (Betis i Cadis, tots dos amb un 2-2 final).

Els madrilenys han arribat a la mateixa quantitat de punts a domicili (8) per arribar als 16 actuals que els fan ser tercers en la classificació, per darrere de Reial Societat i del sorprenent Cartagena.

En el torneig de Copa, el Rayo Vallecano ha eliminat la Reial Societat i el Còrdova. A Donostia, amb un gran Movilla al comandament de l'equip, van guanyar per 0-2 amb gols de Pachón i Rubén Castro. El primer, que no està gaudint de molts minuts a la Lliga de Segona, s'ha convertit en tot un especialista en el torneig del KO. També va marcar el gol decisiu en el minut 116 davant de l'equip andalús que va donar el pas a setzens de final, ronda en què es creuarà amb l'Athletic ja a la doble volta, amb el segon partit a San Mamés.

“Vam sortir distrets al camp”

El Kun Agüero va voler exculpar al tècnic de la derrota d'ahir al Camp Nou

Juan Gat - 20/09/2009 03:00

La unió que existeix entre el cos tècnic i el vestuari és palpable en les declaracions del Kun Agüero. Els matalassers van perdre per un rotund 5-2, però l'argentí va voler donar la cara per exculpar el tècnic de Vetllada per la derrota. “Va ser un mal partit i al Barça no li pots deixar ni un segon, ni espais perquè t'acaben matant. Així que ara no ens queda més remei que esperar el següent partit. L'entrenador no en té la culpa perquè som els jugadors els que sortim al terreny de joc. És normal que estigui enfadat, perquè sortim distrets i ell ens va dir que estiguéssim atents durant els primers minuts. Ens vam distreure i en dos minuts vam encaixar el primer gol, i per això va arribar l'enuig”, va assenyalar després del xoc.

Els matalassers s'estan començant a acostumar a rebre golejades al Camp Nou. La campanya passada els matalassers van encaixar un rotund 6-1 i en aquesta han caigut per 5-2. El davanter reconeix que una derrota tan voluminosa “fa mal, ja ho vaig passar malament la temporada passada, però hem d'animar-nos i pensar a guanyar el pròxim partit”.

Això sí, al vestidor ja tenen un taula de salvació a què agafar-se. Els jugadors confien en poder tirar aquesta situació endavant, entre altres coses perquè són els mateixos que el van treure el campionat passat. “Aquesta situació preocupa, però l'any passat quan va arribar el míster estàvem a bastants punts de la Champions i vam aconseguir guanyar vuit partits seguits. Hem de pensar en la pròxima cita i pensar a guanyar, perquè no podem perdre més punts”, va comentar després del partit.

Tristesa al vestidor

Pau ja va viure el 6-1 de l'any passat, un resultat que li ha marcat la seva carrera igual que li passarà amb aquest 5-2. Això sí, que ja ho hagi patit no vol dir que aquest any pateixi menys per una derrota voluminosa. “Cada any és diferent i nosaltres sempre intentem fer la nostra feina. Guanyar el Barcelona és difícilíssim, has de fer un partit rodó, t'ha de sortir tot bé i tenir una mica de sort per no fallar les teves ocasions”, va confessar.

Una de les poques notícies destacades va ser el debut de Koke, encara que el Vallecano no va marxar molt content. “Estic content pel meu debut, però trist per la derrota. Marxem una mica ‘fotuts’ i tristos pel resultat. És cert que ens va faltar actitud i ens va sortir tot malament. Ells van estar molt més forts que nosaltres en tots els aspectes i a més són tots molt bons”, va assenyalar.

Frenada

La Reial encadena per primera vegada tres jornades en ascens

Redacció - 19/10/2009 03:00

Un equip que vol ser candidat a l'ascens ha de mostrar les seves credencials fins a l'autobús si cal. El que puja és el que guanya a la seva pista amb la gent en contra, el qual venç en terrenys de joc que són autèntiques catifes i el que troba recursos per sumar els tres punts, o si més no esgarrapar-ne algun, en feus tan hostils com el camp del Llevant. I no és que el Ciutat de València sigui un infern turc en relació a l'ambient, perquè hi van 5.000 i hi estan molt tranquils. Però és un feu que presenta una gespa impròpia, un autèntic camp de mines on controlar una pilota és una gesta i combinar una heroïcitat. I aquí, en aquest territori advers, es va deixar el liderat la Reial i, al mateix temps, l'ocasió de disparar a la taula i instal·lar en el dolç terreny dels somnis a la seva parròquia.

En la seva primera prova de maduresa, en la seva primera oportunitat per distingir de veritat en el primer lloc, la Reial va sucumbir. Va perdre amb tota justícia davant un rival descosit per les baixes, fins i tot només començar el partit es va lesionar un jugador. En cap dels 95 minuts que va durar el partit aquesta Reial novell va saber aclimatar-se a la gespa, la qual va acabar més marró que verda, més aixecada que estesa. Ni tan sols després que Igor de Souza, de penal dubtós, establís l'únic tant del partit només començar el segon temps. A partir d'aquí, va tenir la pilota, però no va saber què fer amb ella.

El xoc duia a un joc directe, però la Reial no està feta per aquest altre futbol, el de les caigudes. Naufragar en aquesta batalla física que va plantejar el Llevant, que era l'única que li podia donar rèdits ahir davant el líder. Per això va brillar Ballesteros en lloc de Prieto, que té bemolls.

Una vegada més, quan més s'esperava dels guipuscoans, quan estaven en condicions de donar el salt de qualitat, quan més debilitat semblava el rival i més factible la victòria, que hagués estat la quarta, la Reial ens va decebre. Se'n recorden del partit davant el Nàstic de l'any passat després de guanyar quatre de quatre? El descompte de Mendizorroza? Sembla que a aquest equip li sobrevé una mena del mal d'alçada que li impedeix fer aquest últim pas. Però més que una qüestió psicològica, ahir va ser una qüestió futbolística. La Reial no va guanyar perquè no va saber jugar el partit. O perquè no va saber preparar adaptant-se a les seves circumstàncies.

El primer temps va ser un autèntic cant a la impotència realista. Ni un xut a porta amb perill. Els dos intents els va signar el 'príncep descarat' Griezmann, que va tractar d'anotar un gol olímpic i va xutar una falta amb certa intenció. Tota la resta va ser un autèntic catàleg de despropòsits, un exercici d'antifutbol sobre un verd eriçat de talps al qual mai s'habituen els txuri urdin. Els 'aficionats als jocs' lliuraven una batalla en

feu enemic. Sentien les bales, però no eren capaços de sortir de la seva trinxera per presentar batalla. Jugadors com Aranburu, Zurutuza i Agirretxe semblaven haver estat suplantats per actors de semblant port. No van donar tres passades seguides. I quan el motor està gripat, aquest vehicle no carbura.

Era el Llevant el que portava la iniciativa, encara que sense massa malícia ni clarividència ofensives. Luis García va buscar en el seu fons d'armari i va recórrer a futbolistes desclassificats fins ara que, per fe i força, es van imposar al líder abans del descans. El que és estrany és que no se n'anés a vestidors en franquia. I no perquè ataqués per onades, precisament, sinó perquè va tenir una oportunitat claríssima en peus de Juanlu.

Rivas la va perdre on no s'ha de perdre per intentar fer una 'Roulette' al Zidane. La pilota va acabar en botes del llevantinista, que va eliminar d'una retallada sec a Estrada i amb Bravo gairebé a terra, va xutar al lateral de la xarxa.

Però si a la primera meitat la decisió del manxec no va tenir conseqüències, la mà involuntària que va veure Amoedo Chas, i que deixa lloc als dubtes, només començar el segon temps va ser un obús en els interessos txuri urdin. Un remat que no anava a cap part es va topar, presumptament, amb l'extremitat de pivot realista. Penal tan dubtós com infortunat, producte, en tot cas, de l'ímpetu i del millor joc local.

A partir d'aquí, es van barrejar la impotència d'una Reial propietària de la pilota però incapaç i l'ànsia de matar el partit d'un Llevant que ja havia trobat el seu tresor. Ni el bon partit que va tornar a signar Griezmann va servir per sumar. Un cop de cap de Nsue ajustat al pal i un xut suau després d'una bona penetració de Zurutuza van ser les ocasions més significatives d'una Reial que ja sabia que aquesta batalla l'anava a perdre, potser perquè no tenia els guerrers adequats o la preparació necessària per guanyar-la. València és una lliçó per a aquesta Reial que, malgrat tot i gràcies a les punxades dels rivals directes, segueix en llocs d'ascens. Per guanyar la gran guerra de l'ascens, també s'ha de saber competir-tan sols rascar un puntet-a les batalles en territori comanxe, com el d'ahir. Dissabte, Còrdova ofereix un altre escenari, una altra ocasió per tocar el cel. Llevant és ja un capítol trist de la història que ha de quedar en el subconscient col.lectiu txuri urdin.

1-4: El Barça aconsegueix la Copa del Rei davant l' Athletic amb un pòquer

L'equip de Pep Guardiola aconsegueix la Copa del Rei amb un desplegament de joc per emmarcar Mestalla queda amb la boca oberta pel desplegament blau-grana

Miquel Pellicer - 13/05/2009 23:59

Una al sac, el primer esglaó del triplet s'anomena Copa del Rei i el Barça no va desaprofitar l'ocasió per ficar en el palmarès el seu 25è trofeu amb una espectacular demostració del que és capaç de fer. La final de València va ser un altre partit per emmarcar en la videoteca blau-grana, tot i que els lleons van començar amb força, a les grades (algú donarà explicacions pel tupinada de les entrades?) I sobre el terreny de joc. Així va ser com en el minut 8 l' Athletic va rugir gràcies a Toquero que va superar en el salt a Xavi i Keita, rematant al fons de la xarxa davant un impotent Pinto. La jugada venia precedida d'una parada del porter blau-grana després d'una bona combinació de l' Athletic. Aquest era el guió esperat amb un conjunt matalasser sortint en els primers minuts en un allau davant un Barça massa tímid per a les seves conquestes.

'Yayazo'

Si alguna crítica se li pot fer al 'tiki-taka' blau-grana és la de no buscar gols des de fora de l'àrea. Aquesta vegada, davant un rival que no coneix el toc i amb una defensa molt atapeïda, l'equip va haver de buscar el gol de l'empat en els voltants del territori de Gorka. Touré amb un 'Yayazo', un autèntic obús, en el minut 31 va empatar el partit i va destapar el millor joc blau-grana, que a partir d'aquesta mitja hora, va dominar i monopolitzar la pilota davant d'un rival que va incrementar la seva pressió sobre els turmells blau-grana. La pressió de l' Athletic, que va començar al mig del camp, va acabar sent una trinxera davant les incursions d'Alves i Messi. La banda dreta blau-grana va ser en els minuts finals una petita autopista cap a Iraizoz.

Un darrere l'altre

El millor del joc blau-grana és el fil conductor que es va formar entre el final de la primera part i el començament de la segona, marcant els temps, dominant la pilota i rematant un rival amb moltes ganes però poc futbol. Quan el Barcelona perdia, va buscar l'empat. Quan empatava, va marcar el segon Messi (54 '). Després del segon, el 'Pep Team' es va menjar als lleons en un contraatac acabat per Bojan (57 '). Després del trio, un pòquer, un quart gol, magistral, de Xavi (63 '). Van poder ser més, molts més. El Barça va demostrar el nivell de joc del millor equip del món. No n'hi ha prou amb il·lusió per ser campió, cal jugar a guanyar. Caparrós ho va intentar però els seus lleons van ser gatets contra el Barça.

Futbol global

No cal dir res més. El futbol ofereix imatges belles, i actualment, la bellesa és veure el Barça, al Bernabéu, a Stamford Bridge o al Camp Nou. On sigui, aquest és l'equip global, el que es veu arreu del món i el que està a una victòria del triplet. Copa, al sac, la

Lliga, amb el nom del club a punt d'estampar i la Champions, davant el United. S'ha acabat la 'lei seca' i els títols comencen a brollar d'aquest brollador del futbol etern.

Pep ja té un botxí

ANDRÉS PALOP Als seus 36 anys, va donar una exhibició erigint-se en el frontó on es va estavellar el vendaval blau-grana

Gabriel Sans - 14/01/2010 03:00

Per dalt, per baix, des de fora de l'àrea, a boca de canó. Té 36 anys però al porter Andrés Palop li queda corda per estona. Infranquejable, el porter valencià es va erigir ahir a la nit en el malson del Barça i el primer gran botxí de Guardiola en la seva etapa com a entrenador. Després de l'inici en tromba del Sevilla, el pla del tècnic local Manolo Jiménez va preferir esperar els blau-grana al seu camp, veure els minuts passar i aguantar l'anunciada ofensiva del campió. A mesura que es va anar diluint l'aigua de les fortes pluges i va millorar l'estat de la gespa, el joc d'associació entre Xavi Hernández, Andrés Iniesta i Leo Messi va ressuscitar al millor Barça de l'era Guardiola. Les ocasions es van succeir en ple desconcert andalús però gairebé tots els remats es van estavellar al frontó Palop.

Sobre la mitja hora, després del primer avís de Zlatan Ibrahimovic, Messi va posar a prova el meta sevillista amb un potent xut llunyà a la base del pal. Palop ho va brodar i va desviar a còrner. Només era el principi d'una exhibició que va assolir el seu apogeu en el segon temps, amb la millor versió dels blau-grana. Fent gala d'una concentració que van perdre alguns dels seus companys quedant a mercè del Barça, el tercer porter de la 'roja' que va guanyar la Eurocopa'2008 es va entremetre una i altra vegada als davanters blau-grana. De res va servir que Ibra es tragués del barret de copa un impressionant cop de d'esquena a porteria després d'una falta botada per Xavi. La pilota ja es colava per l'escaire però va aparèixer, és clar, la manyopla dreta de Palop. Tan sols cinc minuts després, una altra vegada li va tocar el torn a Messi. Genial internada i vaselina de l'argentí i no menys excepcional intervenció del meta, que tot i seguit va amargar la nit al tercer membre de la davantera. Henry va marxar de Konko abans de connectar un xut ras al pal llarg obligant el capità sevillista a canviar la seva orientació. Ni amb aquestes. Palop la va tornar a treure.

El fenomenal espetec de Xavi des de la frontal de l'àrea va obrir un bri d'esperança per a la remuntada però novament va aparèixer el veterà porter per negar al Barça el passaport als quarts de final. La fusta es va aliar amb ell en una increïble jugada de Messi a 21 minuts de la final però la nit esperava encara una altra parada. Piqué, a 'pla Alexanko', va baixar el cuir al pis i Messi va rematar amb l'ànima. Sant Andreu Palop una vegada més per al sevillisme, qui si no, va cremar l'últim cartutx blau-grana..

Vizcaíno és el seu ‘secundari’

A l'actor li emocionen els lleons lluitadors

Redacció - 06/07/2009 03:00

Són molts els grans futbolistes que han vestit i vesteixen la blanca i vermella, però Frederic es queda amb els “secundaris”, futbolistes bàsics en qualsevol equip. Així, subratlla que “mai he estat de idolatrar a grans i meravellosos jugadors. Reconec que el Kun Agüero o Forlán són futbolistes fantàstics, però jo sóc de Pernía perquè ho té tot en contra i deixa tot el que té. Probablement amb el seu comportament demostra que és més atlètic que molts. Això sí, el meu jugador preferit de tots els temps és Vizcaíno. És un jugador que va arribar, va complir com el que més i va marxar sense fer soroll. No per la porta del darrere, però si per una discreta. I això que cada any es deia que ho tindria complicat”.

L'actor incideix en aquest aspecte i afegeix que “jo és que sempre he estat de jugadors d'aquesta talla, com Aguilera, Pizo Gómez. Tots necessitem un reconeixement per la nostra feina, però jo crec en els futbolistes que fan una tasca de gladiador perquè brillin els altres. Jo, per exemple, faig molts papers de secundari perquè brillin els altres. Per a mi, jugadors com Schuster, Dirceu o Futre, per posar tres exemples, no haguessin brillat tant, no haguessin estat ni la meitat gràcies a futbolistes com Vizcaíno”.

Centenari insospitat

Lillo no esperava tornar a Primera després de ser destituït en els quatre equips que va dirigir

Redacció - 2010.02.07 03:00

Quan la Reial Societat va optar per no renovar al final de la temporada 2008-09 després de no poder ascendir a Primera Divisió, Juan Manuel Lillo va pensar que per enèsima vegada havia deixat escapar el tren per poder consagrar-se en la màxima categoria. La seva carrera, marcada per diversos fracassos, tot i que els equips que ha dirigit sempre oferir bon futbol, semblava condemnada a agafar equips modestos de Segona A o B.

Però quan menys s'ho esperava, va rebre una oferta de primera, la de l'Almeria, per substituir Hugo Sánchez, i això li ha permès convertir-se avui, davant l'Sporting, en el tècnic que ha assolit 100 partits en la divisió d'or. Fins ara, el seu balanç amb l'equip andalús és d'una victòria, tres empats i una derrota.

Lillo s'ha pres el seu retorn a Primera, 9 anys després, com un repte personal per demostrar que el fet de ser el tècnic que més jove va debutar a la divisió d'honor (29 anys, amb el Salamanca) no va ser per casualitat. Va ser precisament al club charro on va viure la seva etapa més prolífica i que semblava havia de ser el trampolí dels seus futurs èxits. Considerat com l'inventor del 4-2-3-1 (tot i que ara ha passat al 4-3-3 del seu amic Guardiola), va portar el conjunt charro de Segona B a Primera en dos anys.

Lillo, però, no va poder acabar la seva primera temporada a l'elit i va ser destituït a la jornada 28 quan l'equip estava a 4 punts de la salvació.

Tot i sortir per la porta del darrere "d'El Helmántico", Lillo va seguir entrenant a Primera. Però se li panseix la flor. Al Oviedo (1996-1997) va ser destituït a falta de 8 jornades per al final, estant a 3 punts de la promoció. Començada la temporada 97-98 el va cridar el Tenerife per salvar l'equip i ho va aconseguir, però en la següent campanya tornaria ser destituït pels mals resultats. I a l'estiu del 2000 es va fer càrrec del Saragossa, però només va resistir 4 jornades.

El seu balanç a Primera, lògicament, no és molt positiu: 23 victòries, 34 empats i 42 derrotes. Pot presumir d'haver tret un punt del Camp Nou (2-2) amb l'Oviedo (1996-1997), amb Robson a la banqueta blau-grana, i d'haver derrotat un cop al Reial Madrid (4-3) quan dirigia el Tenerife (97-98).

Lotina: 50 amb el Depor

Miguel Ángel Lotina, l'entrenador amb més experiència en la 'Lliga de les estrelles', també compleix avui partits: 350 com a tècnic a Primera i 50 amb el Deportivo. El tècnic basc està batent un rècord personal, ja que compleix la seva tercera campanya al club corunyès, cosa que no va passar en els seus ex equips: Logroñés (2, no seguides),

l'Osasuna (2, després d'aconseguir l'ascens), Celta (2), Espanyol (2) i Reial Societat (1).

Dels 349 partits que ha dirigit ha aconseguit 120 victòries, 95 empats i 134 derrotes. Els seus grans èxits els va aconseguir amb el Celta, a qui va portar a la Champions, i l'Espanyol, a qui va fer campió de Copa.

Messi, especialista contra els equips alemanys

Els equips alemanys són les víctimes favorites de Leo a la Champions 4 gols en 5 partits, no ha perdut i a Alemanya es va estrenar fora Bayern, Werder Bremen i el mateix Stuttgart ja han lamentat la seva eficàcia

Gabriel Sans - 2010.02.23 03:00

Des que va començar a envair Europa a base de talent i gols, Leo Messi ha conquerit principalment Alemanya. Els equips de la Bundesliga són les seves víctimes preferides des que a la temporada 04-05 va irrompre a la Champions League. La Pilota d'Or els ha endossat quatre gols, els mateixos que a clubs ucraïnesos, però amb la particularitat que mai ha perdut un partit oficial ni una ronda de Champions. L'Stuttgart podria augmentar de nou aquesta nit la seva llista de damnificats.

La comptabilitat de Messi subratlla que porta un excel·lent ritme de 19 gols en 38 partits europeus. Quatre d'ells es van repartir en cinc partits: Bayern de Munic (2), Werder Bremen (1) i l'Stuttgart (1). L'equip que avui entrena Louis Van Gaal va ser un dels obstacles del 'Pep Team' durant l'irreprotxable camí cap al títol 08-09 de Roma. Messi, amb dos gols a la primera part, va liderar un Barça que els va aixafar sense miraments a l'anada (4-0) jugada al Camp Nou. Del Werder Bremen també guarda un bon record. El seu tant en l'últim minut va servir per igualar (1-1) un xoc de la lligueta 06-07 que s'havia posat costa amunt per un autogol de Puyol. Va ser el primer que va anotar fora a la Champions perquè el seu debut golejador va ser a casa davant el Panathinaikos una temporada abans.

El rival d'aquest nit al Mercedes Benz Arena també es va assabentar de com se les gasta el davanter blau-grana en la campanya 07-08. El 2 d'octubre de 2007, Messi no va faltar a la seva cita i va marcar un segon gol que sentenciava el partit. El segon en territori alemany. No ha passat tant de temps perquè ho hagin oblidat.

Els altres països

El debut de Messi en competicions europees va succeir el 7 de desembre de 2004 al camp del Xakhtar Donetsk ucraïnès. En aquell partit de la prèvia no va marcar. El va deixar per a quatre anys després, potser intuïnt que seria el del seu segon títol. A la mitja hora final va aconseguir dos gols que van donar la volta (1-2) al preocupant marcador de l'Olímpic. Ucraïna també es reparteix quatre gols.

A França, Messi és el malson de l'Olympique de Lió i a Escòcia, per no fer distincions, el blau-grana va marcar el Rangers i el Celtic. Per contra, els equips de la Premier són un martiri. 11 trobades i només un gol. Encara que, clar, l'elecció no va poder ser més encertada. Va ser el passat 27 de maig a Roma, el Manchester United i en la final de la Champions. I per incidir en la seva excepcionalitat, Messi va posar el 2-0 d'una supèrbia caparrada. El que són les coses del futbol.

Enyorant Alves

Santi Nolla - 2010.02.24 03:00

Allò important era marcar en el Mercedes Benz Arena. Ho va fer Ibrahimovic deixant l'eliminàtoria a favor del FC Barcelona després d'oferir els pitjors 45 minuts que se li han vist a l'equip de Guardiola a la Champions. El Barça va arreglar el seu futbol i el resultat a la segona part, camí al Bernabéu.

Si algú havia criticat Ibra perquè no marcava en els xocs importants, ja pot anar menjant-se les seves paraules. El davanter suec va aconseguir un gol decisiu per a les esperances barcelonistes en la gran competició d'aquesta temporada. Als cracs se'ls demana això, que apareguin quan se'ls necessita. I en això el Barça té a jugadors que no s'amaguen. Ibra ahir va marcar un gol d'or.

La trobada davant l'Stuttgart era un d'aquells que tothom havia guanyat abans de seure davant la tele per veure-ho. S'esperava una exhibició i en la primera part es va veure un sorprenent equip alemany pressionant al límit i no deixant fer el seu futbol al Barça. El múscul dels alemanys va decidir una primera part en què el campió no va existir.

Després del descans, els jugadors alemanys van patir una baixada física i no van poder mantenir, com era lògic, el to de pressió de la primera part i amb el gol de Ibra els blaugrana van deixar de patir, menys en un parell d'accions al final ja de la trobada.

El resultat és molt bo per al Barça, que va quallar el pitjor partit dels últims tres que ha jugat. El millor del trio, el del Racing, ja que davant l'Atlètic i a Alemanya es va veure el pitjor Barcelona. Davant els càntabres al Camp Nou no hi va haver exhibició, però l'equip va realitzar fases de bon futbol.

I és que la baixa d'Alves li fa molt mal al Barça, ja que impedeix que hi hagi una opció que no només obre el camp sinó que proporciona alternatives al centre del camp i, sobretot, ofensives.

4-1: Un Mallorca de Champions arrasa a l'Atlètic

Víctor, Aduriz, Perea (pp) i Mattioni, amb gol de Forlán per a l'Atlètic, signen la dotzena victòria vermells a l'Ono Estadi

Agències - 2010.03.21 19:23

El Mallorca torna a ocupar un lloc a la Lliga de Campions després de vèncer l'Atlètic de Madrid (4-1), que es va deixar en Ono Estadi gran part de les seves opcions d'arribar a una competició europea per la seva classificació a la Lliga. Víctor, Aduriz, Perea en pròpia porta i Felip Mattioni van signar la dotzena victòria "vermells" a l'Ono Estadi. L'uruguaià Diego Forlán va ser l'autor del gol matalasser.

L'Atlètic, que va jugar des del minut 55 amb deu jugadors per l'expulsió de Raúl García, va ser superat del principi fins a la fi per un Mallorca en estat de gràcia en el seu camp. És probable que el cansament pel calendari recarregat hagi influït en els jugadors lleons, incapaços d'alterar la dinàmica de derrotes com a visitants-no guanyen lluny del Vicente Calderón des del 9 de gener, quan ho van fer a Valladolid (0-4).

Les absències de dos dels seus jugadors més determinants, el portuguès Simao Sabrosa i l'argentí Sergio 'Kun' Agüero, van condicionar els plans del tècnic Quique Sánchez Flores a l'Ono Estadi, un camp absolutament hostil per als visitants aquesta temporada, on només ha guanyat el Sevilla.

Amb una alineació de circumstàncies, o almenys diferent de l'habitual, l'Atlètic de Madrid va saltar al camp a defensar les seves opcions europees. I no ho tenia malament, d'acord amb els resultats dels seus més directes rivals en aquest objectiu, ja que un triomf a Palma el situaria a set punts de la Champions a falta de dotze partits perquè acabi la Lliga.

El Mallorca va sortir a la seva, sense tenir en compte l'entitat del seu rival, alternant accions de molt mèrit amb altres més aviat prescindibles, que li han estat suficient per realitzar una campanya històrica, sempre en llocs europeus i batent rècords de punts. Borja exercia de "cervell", escortat per l'ex atlètic Mario Suárez, Aduriz, com sempre, intentava obrir buits en els últims metres, l'uruguaià Gonzalo "Chorio" Castro desbordava per velocitat i l'arribada per sorpresa de Víctor. Tot molt conegut pels aficionats.

L'Atlètic va oposar un tracte net de la pilota, jugant sempre amb criteri per Jurat, un vell conegut de l'afició "vermells", un centre del camp i un defensa amb molt d'ofici, i a dalt, la velocitat de José Antonio Reyes i del uruguaià Diego Forlán, una mica renyit amb el gol en les últimes jornades. No va ser suficient perquè el Mallorca va jugar els millors minuts de la temporada després del gol de Víctor Casadesús (min. 10), amb una galopada per la banda de dreta del brasiler Felipe Mattioni (min. 19) que va rematar Aduriz de manera magistral, obligant a De Gea a emprar a fons.

Els matalassers van reaccionar amb l'empat a càrrec de Forlán (min. 23), però els "vermells" no van cedir en el seu afany i Aduriz (min. 28) marcava després de deu jornades per posar el 2-1 al marcador. Però va ser un miratge. El partit va mantenir un ritme trepidant. Enrique Corrales va treure sota els pals un cop de cap de Raúl García (min. 30) i el porter Dudu Aouate li va prendre la pilota a Forlán en un "mà a mà" (min. 35) entre l'uruguaià i l'israelià després d'un greu error de Rubén.

A la represa, Quique Sánchez Flores va substituir Domínguez, que tenia una targeta groga, per Juanito Rodríguez. L'Atlètic va sortir amb més decisió i va guanyar metres en el terreny de joc davant el replegament del Mallorca, que buscava la sentència a través dels contraatacs.

L'expulsió de Raúl García per doble amonestació (min. 55) va alterar les coordenades de la trobada i va obligar als matalassers a jugar en inferioritat numèrica i amb el marcador en contra. Massa obstacles per a un equip amb les forces justes i, sobretot, tenint davant un rival tan en forma en el seu camp com el Mallorca, que 'va matar' el partit amb un autogol de Perea i el golàs de Mattioni, autèntic fermall d'or per un dels millors partits de l'equip balear en el seu camp.

El ratllat Raiola

Xavier Bosch - 2010.03.24 09:35

“Ibra va deixar anar paraulotes en sis idiomes”. La suplència davant l’Stuttgart li va fatal a Ibrahimovic com demostren aquestes declaracions realitzades per Mino Raiola, el representant i amic íntim del suec. Inoportú l’italià Raiola que, mentre el primer equip s’entrena a Sant Joan Despí, ell es dedica a generar mal rotllo a través d’unes declaracions a RAC 1 o al diari suec ‘Aftonbladet’. És lògic que al fitxatge més car de la història del Barça li senti malament ser suplent en qualsevol partit. I més encara si es tractava d’un partit decisiu de la Champions, amb tot el continent futbolístic pendent de l’espectacle del Camp Nou. Tanmateix, la seva suplència era una situació guanyada a pols, partit a partit, durant massa setmanes. És indignant que Raiola renyi els companys d’Ibra perquè no s’han adaptat a ell. Arribes a l’orquestra més afinada del món i, de sobte, són tots els virtuoses els que s’han d’adaptar a tu? Segur, Raiola? Fins a arribar a Saragossa, on va quallar una millor trobada, tot i la desesperant negació davant de porta, a Ibrahimovic, durant dos mesos, li ha costat molt trobar els espais, participar en el joc col·lectiu i, fins i tot, saber com apartar per no tapar els buits per a l’entrada de la segona línia. Guardiola, després de la victòria a Saragossa, va reconèixer per fi que el rendiment d’Ibra després de l’aturada nadalenca no era el més adequat.

Però el pitjor de Raiola van ser els dards enverinats cap a Leo Messi. “Hi ha jugadors que només marquen i no donen assistències”. El comentari, en el més pur estil escena de gelosia a Vilafranca, a part de contenir mala llet a grans dosis, demostra escassa intel·ligència i, a més, és mentida. Messi no només ha guanyat el Pitxitxi en el primer cap de setmana de primavera, sinó que (fixa’t en la dada, Raiola) l’argentí també és el millor assistent de la Lliga. No només del Barça, sinó en tota la Lliga, ningú ha donat tants passis de gol com ell. A La Romareda no va ser una excepció, fins al punt que veient com Ibra havia escrit el perfecte manual del fallagols, al final li va regalar el penal perquè el suec trenqués aquesta ratxa que tant mal li feia al davanter, preocupava als entrenadors i començava a cabrejar a l’afició culer.

El Mundo Deportivo va explicar ja fa setmanes que Messi s’ha proposat guanyar, també, la Bota d’Or al millor golejadore de les Lligues europees. En la seva apassionant lluita amb Wayne Rooney, té fins i tot més mèrit que Messi renunciés a anotar el desè gol consecutiu en Lliga per ajudar a Ibra i treure-li aquesta cara d’angoixa que començava a ser, per contagi, també la nostra. Ara, en el tram decisiu, toca treballar, ser generós en l’esforç i aparcar els fantasmes a casa. Allunyada la mala ratxa, Ibrahimovic deu a tornar a ser aquesta nit davant l’Osasuna el davanter letal del primer terç del campionat. Potser algun dia Messi necessitarà ajuda. No sempre podem pensar que, amb 22 anys, sempre serà el golejadore, el passadore i, a més, el psicòleg dels companys i de l’afició.

M’ha agradat que el que la segueix, l’aconsegueix. Jaume Ferrer, vilipendiat per Laporta, per Sala Martín i per la quasi totalitat d’opinadors de Catalunya, ja és el candidat continuista. Cal dir que només el director del Mundo Deportivo, Santi Nolla,

ha encertat a mantenir en diferents fòrums que, al final, només hi hauria un candidat continuista i que seria Ferrer. Bingo. Fins i tot Laporta, que ha jugat a un pervers posar i treure amb el seu fidel amic Godall, ha acabat per imposar la profètica teoria de Nolla. Per tal que ni Rosell ni Soriano siguin presidents, Laporta està disposat a tot, fins i tot a menjar-se aquelles paraules que, segons va revelar la SER i que Ferrer no ha negat, el president li va dedicar quan va saber que el vicepresident de patrimoni havia de presentar candidatura : “Ets un merda i t’ hauria de donar una hòstia”. Ara, en canvi, tots dos diran que estan a partir un pinyó. Però, al soci, ja no se’l pot enganyar ... més.

No m’ha agradat que el rumor que situa insistentment la vicepresidenta De la Vega fora del govern de Zapatero tingui, en el seu rerefons, un motiu futbolístic. Segons fonts pròximes al govern, De la Vega ha pensat que hauria de ficar mà al futbol perquè el deute, amb inviable marxa enrere, dels clubs de 1^a i 2^a farà que això de la bombolla immobiliària sembli un joc de nens. La superministre no veu gens clar que, amb els contractes de TV signats, els clubs gastin molt més del que la prudència recomanaria. Ella sap que de la pilota al cop de pilota hi ha molt menys que un parell de lletres. Però a De la Vega no li deixaran ficar mà al futbol i saben com parar-li els peus. Algú li està xiuxiuejant com funciona això del ‘pa i circ’. I en temps de poc pa, no convé que ningú dubti del que paga el circ. Així doncs, li tocarà mirar a una altra banda i pagar els plats trencats d’una crisi que, si no fos per Messi, seria encara més dura.

Mala llet

Pitxitxi particular: Villa 17, Ibra 13, Eto’o 8. David i Samuel, sumats, han marcat tants com Messi sol. Leo, de no haver regalat el penal, ja hauria marcat més del doble que Ibra.

2 .-- Una de les seccions històriques del Reial Madrid, la de voleibol, té un digne successor. El control de Van der Vaart amb els dos avantbraços en la remuntada davant l’Sporting no ho feia ni Sánchez Lorenzo dels seus millors temps.

3. Sap Joan Laporta que el primer que fa cada matí Joan Carretero és llegir el MD?

3-2: El Vila-real tomba el Madrid i liquida la Lliga

Un gol de Capdevila en l'últim minut tomba el Madrid i dona la Lliga al Barça. Trist xoc dels blancs, sense futbol ni orgull

Alberto Arias - 16/05/2009 23:28

El R. Madrid va abdicar de forma definitiva a El Madrigal a la Lliga encara que la seva rendició real va ser fa tres setmanes quan el Barça va treure els colors als blancs amb el vergonyós 2-6. Després d'això l'equip de Juande Ramos encara no s'ha aixecat i ha encadenat dues derrotes a València i a Vila-real.

I és que els de Juan de Ramos, sense força ni fe per lluitar pel campionat (el futbol fa molt temps que no el tenen) van tornar a oferir un partit gris, sense brillantor i a mercè d'un Vila-real que sí que vol estar a Europa el proper any. La motivació dels Pellegrini es va veure des del minut inicial i en qualsevol xoc amb la pilota en joc.

Gran jugada groga i golàs de Pires

El partit es va posar aviat de cara per al Vila-real quan, després de dos tímids avisos (interromputs només per una rematada molt desviada de Heinze en l'única ocasió visitant en el primer acte), va perforar la xarxa de Casillas després d'una gran jugada col·lectiva amb centre per la banda esquerra que va reblar Pires amb un perfecte cop de cap. Era el 1-0 que acabava amb la resistència merengue i feia realitat la Lliga blau-grana. Ni el marcador en contra ni l'orgull va fer reaccionar als blancs. Només Lass, que sense Gago i amb Javi García al seu costat, va intentar despertar a un equip blanc on es desconeix si van jugar Huntelaar, Van der Vaart o Robben a la primera meitat.

Empat i Pellegrini mou fitxa

L'oasi del naufragi blanc va arribar a la primera ocasió de la represa amb el Submarí encara assentant-se al camp. Una ràpida triangulació entre el recent aparegut Higuaín i Van der Vaart va aconseguir el gol del empat. La victòria quedava en suspens però Pellegrini va acabar de donar-li una empenta definitiva cap a Barcelona. El xilè va treure Ibagaza i va ficar a Bruno i l'equip groc va recuperar la consistència de la primera meitat.

El Madrid va anar perdent gas una altra vegada, víctima de la seva incapacitat total per crear futbol, i el Vila-real no el va perdonar. Una cavalcada de Javi Venta per banda dreta la va reblar Cani en el cop de gràcia definitiu de la Lliga ...

Gol d'Higuaín, cantada d'Iker i Capdevila liquida

... Els últims minuts, amb la lesió de Raúl en el camp, reflecteixen la impotència d'un equip merengue que no ha estat a l'altura en el futbol. Això sí, l'èpica sempre envolta els blancs i Higuaín, en un fora de joc clamorós, va posar l'emoció a dos minuts de la final quan va recollir un xut de Ramos que se n'anava fora. Però, per sort per al Vila-real, que va merèixer la victòria, i per al Barça, una cantada de Casillas la va recollir Capdevila en l'últim minut del partit per posar el 3-2 definitiu.

Henry ha de respondre a Guardiola

Santi Nolla - 2010.02.20 03:00

Henry ha guanyat tots els títols. Es nota. Després de conquerir la Champions, l'excel·lent jugador francès va declarar que ja ho tenia tot. Aquell màgic futbolista que s'esforçava en els anuncis de Nike amb Ronaldinho per a executar el malabarisme més espectacular amb un fons d'extraradi grafiter dóna la sensació avui que ha perdut il·lusions.

El cartell oficial de la final de la Champions del 2006 tenia com a protagonistes a Ronaldinho i Henry, les dues icones del futbol mundial del moment. Després d'aquell partit en què Henry va estar sublim provocant l'admiració de Puyol, el Barça no va poder fitxar-lo perquè Wenger el va convèncer amb promeses incomplertes. Era el millor any per venir, però va venir més tard.

L'explosió del jugador francès es va produir la temporada passada amb Guardiola. A prop de la final de Roma es va veure al millor Henry. L'entrenador del Barça va confiar en ell quan l'entorn era més escèptic. Aquesta temporada encara no s'ha vist un Henry semblant al de la passada campanya. No ha jugat molt, és cert, però se li està esperant.

Ahir, Guardiola va tornar a llançar un missatge fraternal al francès. Pep sempre ha fet una aposta per Henry, ara ha arribat el moment que Henry aposti per Guardiola, aposti pel Barça. L'internacional francès, que vol estar al Mundial de Sud-àfrica en forma, té la gran oportunitat d'explotar durant el que queda de temporada i aconseguir dos objectius: estar a punt per a la gran cita sud-africana i tornar a Guardiola el gran respecte que li ha professat.

Ni Henry ni Ronaldinho són els del 2006, i difícilment tornaran a ser-ho, però tots dos encara poden ajudar els seus clubs a quadrar bones temporades. Henry té l'oportunitat de deixar clara la seva categoria innata. El tècnic li dóna suport, l'afició ho espera i els seus companys sempre l'ajuden.

3-0: Messi sotmet el València amb un ‘hat trick’ espectacular

Messi destrossa el València amb tres gols, es consolida en el ‘pitxitxi’ i deixa al Barça com a líder provisional
Valdés, impressionant en els moments crucials

Tori Blanc - 2010.03.14 20:04

El Barça s’ha imposat al València gràcies a un ‘hat trick’ brutal de Leo Messi (3-0). Messi segueix escrivint la història del futbol amb actuacions estelars i en mitja part ha sentenciat el partit, s’ha consolidat com ‘pitxitxi’ i ha donat un cop a la Lliga. Ni Villarato ni històries, aquesta és la Lliga de Messi. És el ‘Messirato’ i, el millor, no hi ha xec que pugui comprar al millor jugador del món.

Guardiola va plantejar el partit amb un ‘onze’ tocat per les baixes d’Ibrahimovic i de Puyol a última hora per problemes a l’esquena. Amb Bojan per l’esquerra, Pedro per la dreta i Messi de fals ‘9’, al Barça li va costar arrencar davant un València en el qual no estava Vila. Sense el seu goleador, màxim rival de ‘la Pulga’ pel pitxitxi, els homes d’Emery no es van arronsar com li correspon a un equip situat en el tercer lloc de la taula. Jordi Alba va avisar amb un cop de cap alt (min.5) i Pau va fer pensar que Maxwell acabaria resignat la nit amb dos fallides i dos trets drecera per Valdés (min.10 i 18).

Fins al minut 27 no ha gaudit d’una ocasió clara el Barça quan Xavi ha intentat regatejar a un gran Cèsar que li ha tret la pilota dels peus. Tot seguit Valdés ha rebentat el debat sobre si ha d’estar al Mundial o no amb una gran aturada quan el ‘Chorio’ Domínguez donava la passada de la mort a Maduro (min.31). Valdés ha d’estar al Mundial encara que no ho vulguin veure. Messi ha començat el seu assalt a la porteria de César amb un xut ajustat que ha desviat el porter (min.33) i amb un altre tir desviat després d’una magistral passada de Xavi. Incapaç de batre el porter che el ‘10’ li ha donat una bona passada a Pedro que ha creuat massa amb l’exterior (min.40) en l’última ocasió d’una tensa primera meitat.

Revolució amb Henry

Amb el panorama una mica tèrbol, Guardiola ha baixat de la grada per donar les instruccions necessàries durant el descans. Pep ha posat de la seva part en treure a Bojan per Henry que, per fi, ha tornat a donar mostres de la seva classe. Un gran cursa del francès ha acabat amb una passada precisa a Messi al que de nou César ha amargat posant un peu impossible (min.57).

Fart de fer de ‘9’ Messi s’ha posat el ‘10’ i en una jugada ‘messidiana’ (es va acabar el

de 'maradoniana') el crac del Barça ha anat amb potència entre dos, per trencar la cintura d'un tercer defensa che i col·locar una rosca màgica ha iniciat la seva exhibició (1-0, min.58).

Però si Messi ha posat la màgia Valdés aquest diumenge ha posat una muralla a l'altra porteria. Zigic ha marxat absolutament sol en un fora de joc mal tirat per Milito i Piqué. El gegant, amb un terç de camp d'estiu, ha encarat a Víctor que l'ha esperat amb sang freda per evitar un gol que en una altra porteria es consideraria 'cantat' (min.69).

Amb l'última bala gastada, Madur no ha volgut veure un altre eslàlom de Messi i l'ha fet caure guanyant-se la segona groga. El '10' del Barça s'ha venjat amb un control brutal a una passada llarga d'Henry, un driblatge impossible en l'àrea i un altre rematada de crac (2-0, min. 81).

Abans, Henry s'havia quedat sol davant César però el linier ha anul·lat malament la jugada per un fora de joc que no ho era (min.74). Després, Messi ha signat el 'hat trick' picant amb la dreta després de rebre de Tití i amenaçar amb l'esquerra (3-0, min.83).
Aquesta és la Lliga de Messi.

Salvio es veu a Europa

El jugador argentí es mostra convençut que l'Atlètic acabarà la Lliga entre els sis primers i ni tan sols renuncia a la quarta plaça

EFE - 2010.03.24 03:00

Està complicat, però el 'Toto' Salvio no llança la tovallola. És més, està segur que l'Atlètic acabarà la Lliga en zona europea. "Falta molt encara i confiem en aquest equip.

Tenim molt per seguir, podem sumar moltíssims punts més i crec que a la llarga l'Atlètic acabarà a la UEFA i farem tot el possible per a la Champions", assegura l'argentí en una entrevista concedida a EFE, encara que per a això, l'equip no pot repetir el de Mallorca: "De vegades sortim a la pista molt endollats i de vegades no. És molt complicat definir per què passa això, però compta una mica el cansament per tots els partits que venim jugant".

El 'Toto' porta un parell de mesos a Espanya, i admet que la seva adaptació va per bon camí: "Molt bé, em sento molt còmode, estic molt content de ser aquí, adaptant-me al club i a la ciutat també", sosté, tot i que els inicis no van resultar senzills: "No és fàcil per a un nou fitxatge venir ja lesionat, però aquesta va ser la realitat, venir així, amb un problema de pubis, però ja estic bé per entrenar al mateix temps que els meus companys i per guanyar-me un lloc".

Sorprès amb l'Atlètic

A l'hora de comentar el que l'ha sorprès de l'Atlètic, Salvio no dubta: "Moltes coses, com la classe de jugadors que hi ha, l'afició ... Em va sorprendre molt aquest club i estic content d'estar aquí", afirma, per després assenyalar que el seu desig passa per guanyar-se "més minuts encara" per "demostrar qui és en Salvio". Referent a això, l'argentí indica que "a poc a poc, l'afició ja em va coneixent i molts saben que sóc un jugador potent, que li agrada molt el gol i arribar molt a l'arc".

En el capítol d'objectius, i al marge de l'anteriorment assenyalat de la Lliga, hi ha la Copa del Rei i l'Europa League. Sobre la final del torneig del KO, el 'Toto' diu sentir-se "il.lusionat" i respecte a l'aparellament amb el València, assenyala que "nosaltres confiem en l'equip que tenim. Ja vam jugar amb el València i li vam ficar quatre gols. Òbviament és molt diferent jugar a la Lliga que a la Copa, però confiem en nosaltres, en els nostres jugadors i en el joc que fem, així que anirem molt confiats al partit".

I a nivell personal, i després d'elogiar a Messi ("un jugador que sempre sorprèn i que es mereix el que li està passant"), parla del Mundial i de la seva possible presència a Sud-àfrica amb l'Argentina: "És un dels meus objectius. A tot jugador li agradaria anar, però cal anar a poc a poc. Primer he d'estar bé aquí, guanyar-me el meu lloc, més minuts i després pensar en la selecció".

“Queda menys per estar a dalt”

El vestuari, convençut que poden acabar la Lliga en els llocs d'Europa

Javier G. Gómara - 2010.03.16 03:00

El gran protagonista de la victòria d'ahir, José Manuel Jurado estava content pel gol que havia marcat, però sense perdre les seves habitual formes. “El gol va ser fonamental perquè va servir per guanyar els tres punts i això va ser el que em va fer més feliç”, explicava Jurat que relatava el que pensava mentre es disposava a llançar el míssil del 1-0: “Sabia que havia de buscar el pal llarg, vaig tirar aquí i per sort va sortir bé”.

El cert és que ahir es va veure un Jurat amb molta facilitat per provar el xut des de fora de l'àrea. “Tenia ganes de provar des de fora de l'àrea. S'ha d'intentar buscar el gol com sigui”, explicava el gadità que va aconseguir el seu sisè tant en Lliga “i estic molt content per com m'estan anant les coses. Quan marc estic molt content, però és important que guanyi l'equip”. El jugador matalasser va voler destacar l'actitud de l'equip quan s'ha quedat amb un menys després de l'expulsió de Simão: “Amb un menys havíem de prémer el doble i ho vam fer”. El resultat d'ahir és el que necessita aquest proper dijous per seguir endavant en l'Europa League, però Jurat va advertir que “és una final, un partit molt difícil però anem amb la idea de ser superiors a l'Sporting i amb la intenció de guanyar el partit, encara que amb un empat a gols també ens tinguem prou”.

Un altre dels grans protagonistes de la trobada va ser el porter De Gea que va destacar que l'Osasuna “no ha arribat molt, però quan ho van fer el vam resoldre bé”. El jugador del planter va confessar que “vaig estar molt a gust al camp sobretot perquè els companys van fer un gran partit i això va ser clau per a portar-nos la victòria”. Com Jurat, De Gea va ressaltar que “amb un menys es van complicar molt les coses, però l'equip va lluitar molt i Jurat va donar la victòria amb un golàs”.

De Gea també va tenir paraules per a la protesta de l'afició sobre la celebració de partits els dilluns. “El públic mana. La veritat és que sí es va notar que no va animar com sempre, però tenen dret a protestar”, va dir el jugador del planter que va ser clar en parlar de les aspiracions de l'equip: “Ja ens queda menys per estar dalt, hem de seguir guanyant, sobretot als rivals directes”.

El Barça respon amb un Messi estel·lar

El Barça respon a la perfecció a la pressió del Madrid amb un triomf solvent a Saragossa.

Leo Messi marca un nou 'hat trick', amb el segon gol a l'estil Maradona per mostrar la bellesa del seu futbol.

Colunga va marcar dos gols per al Saragossa aprofitant una baixada del Barça i dóna vida a un partit que estava tancat.

Pere Marcé - 21/03/2010 23:00

Després del triomf, polèmic però triomf del Madrid davant l'Sporting, al Barça li tocava respondre i així ho va fer liderat per un Leo Messi extraterrestre. En aquest joc de nervis que sembla ser la lluita pel liderat entre culers i merengues, el Barça va salvar una situació 'a priori' complicada: partit fora, baixes, el dubte de Messi ... Al final l'argentí va sortir de titular i no va trigar a demostrar el necessari que és per l'equip en el primer capítol d'una nit per recordar.

Quan el partit acabat consumia els seus primers minuts, una jugada de Pedro va assistir a Messi perquè l'argentí rematés de cap al fons de la porteria (0-1). Excel·lent inici per no donar lloc a dubtes i calmar a més els possibles nervis. El control era blau-grana amb un mig camp rocós amb Keita, Busquets i Touré. Potser faltava la profunditat que donen Iniesta i Xavi però per a res es va descobrir com una mala iniciativa. L'estil del Barça és irrenunciable jugui qui jugui.

Comença el malson Ibra

Piqué i també Touré van provar sort sense encert. Al Saragossa li costava horrors embastar alguna jugada. Ibrahimovic va perdonar a la mitja hora amb una rematada de cap diàfan, però el suec no va encertar a donar la direcció adequada. El '9 'del Barça segueix ansiós i sense punteria, encara que al final es va poder reparar des del punt de penal d'una actuació molt millorable. Ibra ha de donar molt més a l'equip. La cara oposada va ser Milito. El Mariscal tornava a casa i ho va fer marcant un excel·lent partit al costat de Piqué, un altre ex del Saragossa.

Allò que no va controlar la defensa blau-grana va ser una acció culminada sense èxit per Eliseu. Amb el pas dels minuts el partit va perdre brillantor i el Saragossa va aconseguir equilibrar el duel per iniciar la segona part amb opcions. El pas pels vestidors va contribuir a baixar encara més les pulsacions del duel. El Barça estava còmode encara que amb un avantatge insuficient per respirar, mentre el Saragossa esperava el seu moment per créixer i buscar la sorpresa. El partit amenaçava de trencar-se i això va ser el que va passar. Un anar i venir amb la por blau-grana a perdre el botí conquistat.

¡Meeessssiiiiii!

Però Déu va baixar a la terra per allotjar-se al cos de Leo Messi, que completà un gol

per la història, com el que va anotar davant el Getafe o el gol de Ronaldo a Compostela. Leo va arrencar des de la medul·lar, s'escapà de quatre rivals i va culminar l'acció amb un xut creuat per completar la meravella. Messi és el més gran (0-2). Ibra buscava el seu gol de nou amb una rematada de cap fallit.

I mentre el '9 'es lamentava, Messi va enganxar un xut des de la frontal que va fer inútil l'estirada de Roberto (0-3). Més per Ibra però no era la seva nit. Mentre fallava el suec, Colunga va aconseguir superar un Márquez que no està per a moltes guerres i va batre Valdés (1-3). Va repetir Colunga i al Barça li va tocar patir més del que s'esperava (2-3). Però va aparèixer de nou Messi per signar un jugada i forçar el penal. Ibra el va transformar (2-4). Al final, partit per al Barça. La resposta a la pressió del Madrid era Messi.

Ibra i Bojan, gols de ‘9 ‘

Els ariets responen

J.M. Artells - 25/03/2010

El Barça va recuperar els gols del ‘9 ‘, els que no surten a YouTube però tan importants com els gols de fantasia. Messi no sempre serà supersònic i, per tant, és imprescindible que els altres facin un pas endavant. Aquesta vegada ho van fer Ibrahimovic i Bojan, els dos ariets de l’equip. Tots dos van marcar en l’àrea petita i en jugades similars, amb la participació d’Iniesta. Per Ibrahimovic va posseir poc la pilota, però va encertar quan havia de fer-ho, i Bojan, que va anotar en els tres minuts que va sortir davant l’Stuttgart, va tornar a ser letal jugant contra el rellotge. Davant l’Osasuna es va demostrar que la Lliga no passa del tot per al Bernabéu. Si el Madrid va fer una primera part pèssima i indolent davant l’Sporting, el Barça va jugar desconcentrat ahir tot i que es jugava la Lliga. Estava Messi, sí, però ahir va ser un Messi terrenal.

Avatar

Luis Racionero –
25/03/2010 08:21

Pep Guardiola ha esgotat els qualificatius per referir-se a Leo Messi. Suggerixo anomenar-lo 'Avatar' de Maradona doncs aquesta setmana ja s'ha començat a reconèixer com a tal. En el diccionari de la Reial Acadèmia: "Avatar, del sànscrit avatar, descens o encarnació d'un Déu. Reencarnació, transformació".

Personalment, m'interessà força el seu gest de cedir el penal a Ibrahimovic, que el situa com a líder de l'equip, un nivell que encara no havia volgut o no havia pogut assumir. Ara entre tots l'hem posat en el lloc que es mereix. Llarga vida al nou rei del futbol!

El Barça va assegurar el seu partit a La Romareda amb una mitjana d'acer: Touré Yaya, Keita, Sergio Busquets, que donen suport a la defensa i seguretat a la davantera. Llàstima que Touré no marqués. L'únic perill vingué quan Guardiola va canviar simultàniament als dos centrals. Això és molt perillós enmig d'un partit, com es va comprovar. L'aplaudiment a Milito havia d'haver esperat uns minuts més. És un plaer veure jugar a Milito. Ell té aquesta col·locació que sempre he demanat en un central.

I parlem de Ibra. Menys davant el gol, el seu joc és útil, fi, associatiu. Però, quan s'acosta a la porteria s'ofusca. Per què no el convida Guardiola a xutar des de fora de l'àrea, donada la seva potència, com ho prova Touré Yayá? També hauria de posar-li unes classes de ioga per tal que concentri la seva ment a la porteria i, d'aquesta manera, pugui enviar-hi la pilota amb el cor, que és la manera com es fiquen gols com el d'ahir. Ibra, quan dóna el darrer toc a porta, sembla distret, mirant cap a una altra banda. Cal concentrar-lo en el gol i dir-li 'yes, we can'.

Gran impuls tàctic i perfecte Bojan

Lobo Carrasco - 25/03/2010 08:19

L'OSASUNA VA GUANYAR EL PRIMER ACTE. Pressió a Puyol, Milito. El partit d'ahir em va recordar al del València: encallat a la sortida de pilota blau-grana i les línies dels de Camacho molt juntes en una pressió que va deixar Ibrahimovic, Henry i també Messi molt desconnectats de la pilota.

I el significatiu és que l'ocasió més clara de gol se la va adjudicar l'Osasuna, gràcies a la mobilitat de Massoud. Però una altra vegada Valdés va aconseguir parar el gol que Vadocz, Juanfran i Camuñas ja gairebé celebraven. Van passar els minuts i el millor per l'onze visitant és que tenia el Barça al mateix lloc del guió que Puñal i Nekounam, els dos mitjans de contenció. La resposta blau-grana va quedar absorbida per la intensitat de l'Osasuna i ni Leo Messi va poder desembussar l'incòmode trobada. Només destacar perquè el millor va passar a ser l'arribada del descans a l'espera de veure quin moviment (solucions) oferia Pep.

PEDRO DINAMITZA L'ATAC I EL CANVI D'ESQUEMA contra **LES LÍNIES DE L'OSASUNA.** Ja des de la sortida, el Barça va ser un altre perquè es va reactivar en fixar a Iniesta a l'esquerra, a l'esmentat Pedro a la dreta i deixar Leo despenjat per darrere d'Ibra. Un 4-2-1 (Leo) -3.

Tot aquest nou panorama posicional amb una mentalitat més agressiva que per descomptat va afavorir la continuïtat en la possessió de pilota.

I, tot i no marcar Leo -per uns mil·límetres, no va contactar amb la rematada- amb el gran servei de Pedro, el porter Ricardo ja notava el que li venia de front.

KEITA OBRE CARRER DE L'ESQUERRA I EL VIGOR FÍSIC AGUANTA L'EQUIP. El gol va ser d'escola: arribada combinant, i fent tempo per a la incorporació del lateral, fins al fons de la banda de Maxwell i rematada neta d'Ibrahimovic que, tot i marcar, segueix estant fora de la posició correcta quan trepitja l'àrea rival. El 1-0 va posar a Bojan a la gespa ja Ibra a la banqueta. Pep no va dubtar i el 'noi de la casa' l'hi va agrair amb molta mobilitat entre Josetxo i Miguel Flaño fora de l'àrea i gol de '9 'dins de la mateixa. Ibra sap jugar més a futbol però Bojan té més gol que el suec. Per cert! El segon gol també es va fer gairebé fins a línia de fons - aquesta vegada de l'àrea - i això indica la profunditat que van aconseguir els de Pep en el segon acte.

L'OSASUNA NO VA PODER TORNAR A ATACAR I VALDÉS va posar la cirereta al PARTIT. Atacar i atacar, el Barça va seguir intentant marcar gols però ni Leo va poder donar una altra satisfacció. Això sí, quan el planter agafa la pilota tot l'estadi ja espera la de jo contra tots.

Però el millor és que l'equip va acabar íntegre el partit i que no hi va haver expulsions a causa de les protestes cap al col·legiat. Jugar i no quedar mirant a l'àrbitre és un consell raonat per seguir millorant.

L'última menció és per Milito perquè està gaudint molt del seu patiment en la recuperació, és el tercer central més fiable de l'equip sense cap dubte! I per Valdés, que va posar amb una gran intervenció arran de gespa la cirereta a la 'remuntada' de l'empat.

L'escrit, partit molt semblant al del València; mitjà per l'Osasuna i el definitiu per a qui més futbol té en el campionat de Lliga.

Guardiola: “Gerardo sí que em donava la seva samarreta”

Redacció - 24/03/2010 03:00

Pep Guardiola, avui entrenador del Barça, vivia a la Masia la temporada 1984-85. Ahir va comentar a la sala de premsa que “recordo que van arrasar. Jo llavors recollia pilotes i demanava samarretes a Alexanko i no me les donava mai. Gerardo sí. Eren unes màquines i Calderé, el ‘Boquerón’ (Esteve) i Víctor corrien molt. Feien molt bé les jugades d’estratègia, amb Alexanko i Schuster fent molts gols. Va ser un equip que va innovar molt amb la pressió.

Les dades són aclaparadores i confirmen que el Barça de Terry Venables va passar per sobre de tots els seus rivals la Lliga 84-85. Va ser líder des del primer dia, amb un 0-3 al Reial Madrid del qual no hi ha imatges de TV a causa d’una vaga. A la segona jornada també hi va haver vaga, però aquesta vegada de futbolistes. El Barça juvenil (amb Milla entre d’altres) va guanyar 4-0 el Saragossa. Pel camí, fins al definitiu 1-2 a Valladolid (gols de Alexanko i Clos) el 24 març 1985 hi ha nits memorables com la del 3-2 al Madrid d’una jove ‘Quinta del Buitre’, amb golàs del ‘Boquerón’ Esteve. El segon va ser l’Atlètic de Madrid d’Hugo Sánchez.

Tàctica anti-Leo amb alts per frenar

Per desactivar el poder ofensiu del Barça, Gross tractarà d'anular a Messi i per a això mantindrà una alineació plena de jugadors alts

Redacció - 23/02/2010 03:00

A Stuttgart es fien dels mètodes de Christian Gross. Se l'ha guanyat a pols després de rescatar l'equip de les urpes del descens en només vuit jornades de la Bundesliga. El tècnic ha sumat 19 d'aquests últims 24 punts, així que ningú no qüestiona la seva llibreta. Gross ha ideat un mecanisme perquè l'Stuttgart jugui avui compacte, ordenat, sense distàncies entre línies ni fissures en defensa.

Per desactivar el poder ofensiu del Barça, el suís intentarà anular a Messi i per a això mantindrà una alineació plena de jugadors alts. Intimidar com a recurs psicològic per contrarestar la velocitat, el toc i la genialitat del davanter blau-grana. En el seu camí per arribar a la porteria de Lehmann, Leo haurà de superar, doncs, dos murs. El primer, al centre del camp, on el 1,80 d'Träsch i el 1,89 d'Khedira intimiden. A la banda, a Molinaro, de 1,82, li tocarà tapar les seves incursions. És la seva aposta des que va arribar i no pensa renunciar-hi. Si sorteja el doble pivot i al lateral esquerre i practica algunes de les seves diagonals, la Pilota d'Or xocarà amb una segona paret de més centímetres d'alçada formada pels centrals Delpierre, de 1,93, i Tasçi, de 1,86, que tornaran a posar a prova. Serà una lluita contra gegants de la qual Messi ja ha sortit airós en altres ocasions. Veurem si avui també ho aconsegueix amb els alemanys.

La tàctica mestra de Guardiola

Li renovarà la plantilla

Fernando Polo - 20/01/2010 03:00

L'afició del Barça demana a Guardiola que es quedi. Pep somriu, ho agraeix i calla. El seu desig és no remoure aquest tema, per tant, l'hem de respectar. Gent que el coneix bé diu que li renovaran els seus jugadors corrent com han corregut fins ara, mantenint intacta la seva fam de victòria, lluitant minut a minut contra la relaxació i la autocomplaença que va truncar prematurament la ratxa triomfal del gran Barça de Rijkaard i Ronaldinho. Aquesta tàctica és mestra perquè obliga a la plantilla a seguir estrenyent al màxim fins al maig per tenir raons per quedar-se amb aquest entrenador que tant els ha donat. Per això, el millor seria que ningú enterbolís aquest repte. La temporada acaba al maig i decideixi el que decideixi Pep, hi haurà temps per a tot. I si és amb Guardiola, millor.

Messi és el botxí del conjunt matalasser.

L'argentí és un autèntic malson per a l'Atlètic, a qui li ha marcat 10 gols en
9 partits oficials

C. A. - 14/02/2010 03:00

I si Diego Forlán i Agüero tenen presa la mesura a l'Atlètic de Madrid, a l'equip de davant, al Barcelona, hi ha un jugador que cada vegada que juga amb el Atleti es entona d'una manera espectacular. Es tracta de Lionel Messi: l'astre argentí ha marcat al conjunt del Vicente Calderón 10 gols en els 9 partits oficials i s'ha convertit en la seva "víctima" preferida.

1/1 gols de mitjana

En els seus cinc anys al primer equip, el conjunt que més vegades ha patit els gols de Messi és el Atleti. D'aquests 10 gols, set són a la Lliga - en set partits - i tres a la Copa del Rei- en els dos partits que s'ha mesurat l'Atlètic corresponents a l'eliminàtoria de vuitens de la temporada passada -. En conseqüència, la seva mitjana de gols davant els matalassers és espectacular: 1,1 tant per partit. Però a més hi ha un altre factor que converteix Leo en un "perill imminent" per a l'Atlètic i és que l'argentí s'ha convertit en una assegurança de gol per al Barça en camp contrari aquesta temporada i és el futbolista de la Lliga que més goleja lluny del seu propi estadi. Dels 16 punts que suma en el campionat, 9 els ha marcat en camp contrari i també lidera la classificació d'aquesta faceta del joc. Messi és, igualment, l'atacant que més dispara a porta en camp contrari amb 44 llançaments.

4-0: El Barça s'exhibeix i escombra el Racing

El planter Thiago Alcántara ha marcat el quart gol i ha revitalitzat les expectatives que hi ha posades sobre la pedrera

Roberto Martínez - 20/02/2010 21:54

El Barça ha vençut per 4-0 el Racing de Santander al Camp Nou, un partit que s'ha definit en la seva primera part.

Iniesta, la figura del partit, ha obert el marcador marcant un gol de murri. El de Fuentealbilla ha aprofitat una falta d'intel·ligència de la defensa càntabra per rebutjar una mil·limètrica passada en profunditat de Rafa Márquez i ha obert la llauna aviat. Als 7'.

Henry ha augmentat la renda als 29 minuts transformant una falta directa, enganyant a la barrera. Gol que per la seva estètica ha recordat a un que va convertir Ronaldinho en la seva època com a blau-grana llançant per sota una falta, burlant-se del mur que li havia posat l'equip rival davant.

Márquez, als 34 "", ha sentenciat el partit posant amb mestria un altre llançament de falta amb la cama dreta, que s'ha ficat a la porteria de Coltorti després de donar en un pal.

I Thiago Alcántara ha atacat al minut 82 per rubricar una sensacional maniobra personal de Lionel Messi, que l'ha assistit després de desfer-se de tres rivals.

Aquest partit s'explica a través dels seus gols. El Barça, tot i les baixes i que no ha jugat tot el que pot i sap, s'ha exhibit. La diferència de poder que el separa del Racing ha quedat molt clara sobre el terreny de joc. Es podria dir que les baixes sensibles que han acusat els dos equips li han pesat molt més als de Portugal que als de Guardiola.

Aquest gastat argument sembla fàcil, però en aquesta oportunitat es justifica per la diferent profunditat de plantilla i recursos que té un i altre equip. Sense Tchité, Colsa ni Munitis l'equip càntabre no ha fet ni pessigolles a un Barça que ha dissimulat a la perfecció les absències de Xavi, Abidal, Dani Alves i Ibrahimovic.

L'epíleg de la victòria té més arestes positives. D'una banda, el gol de Thiago revitalitza les expectatives posades sobre la pedrera i fa realitat un nou somni. Sense oblidar que l'equip blau-grana ha finalitzat el partit amb 9 jugadors formats a La Masia. I d'altra banda, Guardiola celebra de la millor manera els seus primers cent partits com a entrenador, arribant a la victòria número 71 ^a en la seva trajectòria al capdavant del primer equip. Sensacional.

El Barça torna a quedar a cinc punts del Reial Madrid i es reforça després de la derrota al Calderón contra l'Atlètic, amb una resposta digna de líder per visitar amb la moral ben alta l'Stuttgart aquest proper dimarts en el marc de la Champions League.

Wenger: “Vam tenir força mental”

Arsene Wenger lloa el Barça i valora la força mental de l'equip i de Cesc per aconseguir un 2-2 que els dóna opcions per a la tornada

Agències - 31/03/2010 23:59

Arsene Wenger, entrenador de l'Arsenal, va concloure el seu xoc contra el Barça a l'Emirates “convençut” que el seu equip té ocasió de classificar-se i considera, a més, que una part de la superioritat mostrada pel Barcelona es va deure a la “inhibició” de la seva plantilla al començament del duel d'anada de quarts de final de la Champions.

“El primer, he de dir que juguem contra un gran equip que va ser dominant al principi del partit i aquí vam tenir sort, perquè vam tenir ocasions al principi i no els vam deixar molt espai per jugar, però nosaltres vam aconseguir mantenir-nos en el partit”, va dir.

El francès recorda que “si no tens força mental, et pots anar al 0-5”, en al·lusió a la remuntada del seu equip. “La meua única pena aquesta nit és com els regalem dos gols”, va dir. Va haver de respondre a la qüestió de si lamentava haver inclòs a Cesc Fàbregas, capità de l'onze londinenc, a la plantilla, ja que el jugador, interrogant de l'Arsenal fins a l'últim minut, va tornar a lesionar i estarà suspès de cara a la tornada per una altra gropa. “No ho sé. Sempre és difícil (prendre aquestes decisions) però al final has de confiar en com se sent el jugador i has de confiar en l'equip mèdic i les proves van dir que estava preparat per jugar”, va respondre.

A més, subratlla que el medi espanyol havia demostrat “una fantàstica força mental” després de la targeta “i no va tirar la tovallola”, per afegir que “tot l'equip ha estat increïble aquesta nit, perquè van seguir pressionant contra un oponent de classe, i segueixo convençut que tenim ocasió de classificar-nos”. Del francès William Gallas, un altre lesionat aquesta nit, va indicar que “estarà fora una temporada” i va dir que el rus Andrei Arshvin va patir una lesió en “el bessó”. Va elogiar Theo Walcott, que va estar “absolutament fantàstic, té molt talent i pot ser molt útil” i sobre el penal de Carles Puyol diu que “a mitges”. “Ha estat una gran nit de futbol per als espectadors, una nit excepcional”.

Fábregas: l'heroi que va acabar trencat

CESC RESULTA CLAU EN LA REMUNTADA DE L'ARSENAL
El 'gunner' va deixar Piqué sense la volta, va expulsar a Puyol, va elaborar, va marcar l'empat i es va lesionar

Sergi Solé - 01/04/2010 03:00

L'esforç majúscul de Cesc Fábregas per recuperar-se a temps de la forta contusió que va patir en un genoll li va valer, finalment, la pena. El migcampista de l'Arsenal es va erigir en l'heroi 'gunner' quan l'eliminària pintava francament malament. No només va facilitar la remuntada i l'empat, sinó que va aconseguir equilibrar les opcions angleses de classificar-se per les semifinals, encara que no serà a la tornada del Camp Nou per acumulació d'amonestacions. Va deixar una excel·lent herència al seu equip però el preu és molt elevat perquè va acabar el partit coixejant. Una altra lesió en el moment més compromès de la temporada amb la Champions i la Premier en joc.

Cesc no oblidarà aquest partit davant del club de la seva vida, el Barça. A la primera part, va ser víctima del vendaval de joc blau-grana. Res va poder fer per contrarestar la lliçó de futbol del 'PepTeam'. Es va passar més temps pendent de tancar espais per evitar les pujades culers que de posar en marxa el seu operatiu creatiu i quan ho feia, Busquets, amb certa contundència, i Keita van aconseguir desactivar-lo. Un xut frustrat i una assistència amb certa intenció van ser el seu escàs bagatge. No obstant això, va provocar la groga de Piqué, que també el deixarà fora del segon 'round'.

No sabia que la segona part li oferia un protagonisme que ningú imaginava i menys encara quan el marcador reflectia amb dos gols l'aclaparadora superioritat del Barça. El gol de Walcott en el 69' el va impulsar, es va posar els galons i va començar a carburar, a buscar les escasses ranures defensives que deixaven els blau-grana. Va avisar amb un llançament de falta que va anar alt però en els últims vint minuts va acabar per posar-se les piles. Tard o d'hora, l'Emirates veuria la seva millor versió.

I d'una tacada va destrossar el somni del Barça. Una bona combinació a l'àrea de Víctor Valdés el va deixar amb avantatge per rematar. Puyol va tractar de taps i es va interposar en la seva trajectòria, impedint-li el tret amb tot l'avantatge. El col·legiat suís Massimo Bussaco no ho va dubtar i va assenyalar penal amb 1-2 al marcador. I no només això sinó que la conseqüència de la seva acció va ser l'expulsió de Puyol.

Va assumir la responsabilitat de llançar i va marcar l'empat en el 85'. Va xutar amb tanta força, conscient hi havia molt en joc, que va acabar lesionat. No ho va celebrar per culpa del dolor moral o físic. El cert és que els últims vuit minuts se'ls va passar coixejant, cosa que va donar més relleu a la seva heroïcitat.

La premsa alemanya elogia el gran “show” de Messi

L'actuació de l'argentí Lionel Messi davant l'Arsenal és descrita a “Bild” com “El show de Messi”. “És el millor del món” remata el rotatiu, que descriu com “sensacional” l'actuació de l'argentí, els gols van eliminar l'Arsenal de la Lliga de Campions i van ficar el seu equip en les semifinals.

“Der Tagespiegel” es rendeix al talent de l'argentí, titulant la crònica del partit com “Messi, Messi, Messi, Messi”, de qui diu que és “la petita gran estrella” del FC Barcelona. El diari berlinès elogia també els esforços defensius del conjunt català però insisteix en “qui necessita una defensa excel·lent quan té una ofensiva com aquesta”.

“El malson de l'Arsenal” és un dels qualificatius que empra, per la seva banda, el “Frankfurter Allgemeine Zeitung” per referir-se al davanter, l'actuació davant el conjunt londinenc qualifica el rotatiu de “excel·lent” i “brillant”.

“Déu viu a Catalunya” titula el diari “L'Équipe”

“Déu viu a Catalunya” titula el diari “L'Équipe” la crònica del partit en què el Barcelona es va imposar a l'Arsenal (4-1) gràcies a una gesta que “va néixer als peus d'un geni que sembla haver canviat de planeta aquesta temporada “. El diari esportiu més important de França atribueix part del mèrit del “petit argentí” a la “llibertat total” que li ha ofert el seu entrenador, Pep Guardiola, al canviar de demarcació, alliberant-lo d'alguns esforços defensius.

“Le Parisien / Aujourd'hui en France”, el diari més venut del país, assegura que “tots els superlatius servirien per descriure al déu del Barça encara que tots es quedarien curts”.

“Un homenet de talent sense límits va esquitxar ahir a la nit una classe gairebé irreal (...)” prossegueix la crònica del partit en què “un extraterrestre de 22 anys” va ser l'absolut protagonista, diu el diari.

També “Le Monde”, en la seva edició digital, dedica la màxima importància a la Pilota d'Or del Barcelona, que apareix d'esquena, lluint el número 10 sobre la seva samarreta blau-grana, a la portada del quadre de vídeo que obre la secció esportiva i que reproduceix els cinc gols que van poder veure ahir a la nit al Camp Nou.

I en la mateixa línia s'expressa el partit a diari “Le Figaro”, que obre la seva web d'esports amb un titular que assegura que “Messi mol l'Arsenal” en un partit en què va estar “luminós”.

Itàlia es rendeix als gols del “prodigiós” i “paranormal” Messi

“Endavant Messi!”, destaca en portada el diari italià “La Gazzetta dello Sport”, que es rendeix al “fenomenal espectacle de l'argentí a Barcelona”. Les pàgines del diari són tot elogis per a l'argentí, a qui qualifica com “Prodigiós Messi”.

També el diari “Corriere dello Sport” destaca la tasca de Messi en el partit d'ahir i assenyala ja al partit de semifinals de la Lliga de Campions entre “Inter-Messi”. “El nou

Maradona impulsa el Barcelona”, assegura el diari, destacant que l’Arsenal no va poder resistir davant un Messi “paranormal”.

“L’argentí es regala les semifinals”, obre el diari italià seva crònica sobre el 4-1 del Barcelona a l’Arsenal. La premsa generalista també dedica breus en les seves portades als quatre gols de l’argentí, el “petit geni”, segons el diari “La Repubblica”.

La bala a la recambra

FORLÁN va començar el xoc des de la banqueta i va sortir amb la lesió del Kun, el seu gol al 89' va donar el pas a l'Atlètic als vuitens de final

Redacció - 26/02/2010 03:00

Al final, a Quique Sánchez Flores li va sortir bé el pla previst encara que els esdeveniments es van succeir d'una manera ben diferent de la que ell tindria prevista d'inici. Els precedents feien pensar que si el tècnic sacrificava a algú en atac aquest seria el Kun Agüero, que durant tota la setmana no va poder entrenar per culpa d'un procés gripal. En aquest context, tot apuntava que l'argentí seria la companyia d'atac de Diego Forlán o que, si no, seria l'encarregat de revolucionar l'assumpte si les coses no marxaven bé. Bé, doncs res d'això. Al final, el recentment recuperat Agüero es vestia de titular i era Diego Forlán l'elegit pel preparador per ser la bala a la recambra de l'Atlètic.

És clar, que en aquest full de ruta no s'inclouïa que el canvi s'hagués de realitzar a la primera meitat i per qüestions alienes al propi cansament del davanter en qüestió. Però així va ser. Corria el minut 40 del partit quan el central del quadre d'Istanbul Servet li va donar una puntada de peu a l'argentí a la boca. Després de patir marejos i desorientació va ser canviat i a partir d'aquí Forlán va ser la punta de llançà de l'Atlètic de Madrid.

El cas és que la decisió de Quique de deixar l'uruguaià a la banqueta des de l'inici tenia el seu perquè. L'ariet és, juntament amb Simão Sabrosa, el jugador que més minuts acumula en l'actual temporada. Amb els d'ahir, el 'cache' va superar els 2.900 minuts de joc al llarg del curs i havia estat precisament Diego el que portés el pes ofensiu a Almeria. El cas és que Forlán va aparèixer ahir al minut just, en l'últim. L'uruguaià es va passar bona part de la segona meitat lluitant i fent desmarcatges que finalment van tenir el seu premi en aquesta última jugada en la qual Reis li va donar una passada en profunditat, el 'cache' retallar al seu marcador i la va posar amb l'esquerra en el costat oposat. Leo es va estirar però no va poder assolir el tret. L'uruguaià no marcava a Europa des de la prèvia davant el Panathinaikos al setembre. L'ariet va marcar a Atenes i sembla que se li donen bé aquests camps amb ambient hostil. Forlán ja acumula deu gols en Lliga, dos a la Copa i dos a Europa.